Judy Astley

Editura MIRON

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE SOȚUL TĂU

Judy Astley

„Ce descoperire! O carte minunată extrem de amuzantă."
CHICAGO TRIBUNE

„Foarte amuzantă... O lectură deosebit de plăcută."
DAILY MAIL

„Usoară, cu ritm alert si amuzantă...
Atunci cînd termini si ultima pagină, nu vei mai putea
să-ti privesti vecinii în ochi."
PRIMA

„Cartea este delicios de amuzantă, m-a făcut să rîd
cu lacrimi."
WOMAN AND HOME

Lei: 35500

Judy Astley

M-am îndrăgostit de soțul tău

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

CAPITOLUL 1

– Martin a luat o poamă cu el la New York!

Stella îndepărtă puțin receptorul de ureche, înainte ca urletele lui Abigail să-i spargă timpanul, şi încercă să şi-l imagineze pe soțul acesteia cu o pungă cu piersici parfumate în mînă.

Şi-l închipui pe Martin, înalt, brunet şi îngîndurat, ezitînd înainte de a lăsa punga cu fructe să treacă prin maşinăria cu raze X de la aeroport, de teamă ca piersicile să nu fie iradiate şi apoi să le facă rău celor ce le vor mînca.

În minte îl şi vedea răsucind plasa în mîini, în timp ce tovarăşele de călătorie se întrebau de ce un bărbat atît de atrăgător părea aşa de îngrijorat. Îşi întoarse atenția asupra lui Abigail, care ar fi putut să înceapă conversația cu un: „Bună, Stella, ce mai faci?", după ce nu mai vorbiseră mai bine de un an (nu punea la socoteală felicitarea de Crăciun).

– Stella, mai eşti acolo?

Stella privi la receptor de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă pe Abigail cea zveltă ieşind pe acolo. Din bucătărie se auzea tema muzicală a serialului preferat.

– Poama are păr blond, şuieră Abigail.

Simpatia Stellei a fost imediat trezită de această afirmaţie.

– Doamne, biata de tine! Ce oribil! Se aşează pe scaunul de lîngă fereastră, gata să-i ofere lui Abigail întreaga ei atenţie.

– Nu-mi pasă ce se spune despre blonde, că se distrează mai bine decît noi, restul amărîtelor, sînt sigură că asta n-o să aibă parte de prea multă distracţie cu el, continuă Abigail. Bou' a şi uitat ce în-seamnă cuvîntul distracţie. Sau aşa am crezut eu, rosti Abigail, oftînd şi apoi trăgînd cu sete dintr-un Rothman's.

– Este ceva serios? Permanent? Copiii ştiu? întrebă Stella de parcă ar fi existat pe undeva un manual al etichetei moderne în care era trecută şi o listă cu toate formulele corecte ce trebuiau rostite într-un asemenea caz.

Deşi era foarte posibil să fi înrăutăţit lucrurile.

O auzea pe Abigail cum fornăia pe nas, ceea ce putea însemna că plîngea. Deşi, pentru că se apropia vara, putea fi vorba de alergia la fîn, îşi aminti Stella.

– Nu ştiu, răspunse Abigail pe un glas pierit, de parcă şi-ar fi folosit deja toată energia ca să spună adevărul.

Probabil că-i trebuise mult curaj ca să recunoa-

scă sincer că ea fusese cea părăsită. Stella îşi amintea foarte bine că, în trecut, Abigail era cea care-i părăsea pe bărbaţi.

În trecut se crezuse o ducă.

După ce propria ei mamă o cunoscuse pe Abigail, Stella mai ţinea minte şi acum că spusese ceva de genul: „Fata asta o să sfărîme multe inimi", de parcă ar fi fost vreun soi de talent ascuns, cum era fluieratul după taximetre. Stella se simţise atunci oarecum invidioasă, pentru că ei nu i-ar fi spus nimeni aşa ceva.

„Responsabilă" şi „Conştiincioasă" fuseseră calificativele primite de ea la şcoală. „Uşuratică" ar fi fost o etichetă destul de drăguţă, iar „Temperamentală" ceva imposibil de atins.

– N-a luat prea multe cu el, continuă Abigail, doar costumele de afaceri şi pe tîrfa asta pe care o cheamă Fiona. N-aş fi crezut că o „Fiona" ar fi în stare să facă aşa ceva, nu? E un nume de fată cuminte. Deşi, desigur, fiind vorba de o blondă... Of, Stella, crezi că aş putea să vin să stau la tine o vreme? Te rog? Doar pînă cînd îmi dau seama ce se petrece? E aşa de oribil să fiu aici, singură...

Stella spusese da, pentru că, de obicei, cam ăsta era răspunsul pentru vechii prieteni care vin să-ţi ceară ajutorul.

Nu poţi să mai stai să te gîndeşti dacă e momentul potrivit pentru a avea un musafir sau ce ar putea să simtă restul familiei. Aşa ajung să fie vechi prieteni, îşi spuse singură, privindu-şi imaginea din oglinda mică de deasupra bufetului, cînd se opri în

uşa de la bucătărie, înainte să iasă din casă ca să-i dea marea veste şi lui Adrian, ce lucra în chioşcul de vară din fundul grădinii.

Spera numai să fie mulţumit. În timpul facultăţii, ei trei fuseseră prieteni apropiaţi. Ea şi cu Adrian fuseseră cuplul liniştit, în timp ce amicii lui Abigail treceau prin faţa camerei lor în şir continuu, pentru că acesteia îi plăcea să-i schimbe ca pe chiloţi.

Pe vremea aceea, dacă viaţa ar fi putut fi comparată cu o cutie cu bomboane de ciocolată, atunci sexul semăna în mod sigur cu cele din marca „După Opt", pentru că toată lumea se dedulcea la ele fără să recunoască.

Pe atunci sexul era liber şi plăcut, nu existau atîtea avertismente medicale şi perspectiva unei morţi îngrozitoare. Stella, care fusese mai serioasă şi savurase acea libertate numai prin intermediul povestioarelor pline de haz spuse de Abigail, se simţea tristă pentru copiii ei adolescenţi ce nu puteau gusta libertatea din cauza bolilor venerice oribile şi a pericolelor care pîndeau de pretutindeni: în ouă, carne, apa de la robinet sau în razele de soare.

Stella o cunoscuse pe Abigail în prima zi a primului semestru de la facultate, în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de ani. Pe atunci fuseseră două fete timide de optsprezece ani, care se străduiau să pară nonşalante, în timp ce aşteptau să fie conduse spre camerele lor din vechea clădire Queen Ann, de echipa de voluntari formată din studenţi din anul doi, băieţi în principal.

Ceilalţi studenţi noi erau însoţiţi de părinţii care nu plecau pînă nu se asigurau că odoarele lor aveau

condiții civilizate de trai. Abigail şi Stella stătuseră acolo singure şi legate între ele de independența lor sofisticată, privind urît la mamele agitate şi la tații ce se uitau discret la ceasurile de la mînă.

– Cam departe de oraş, mormăise Abigail, privind cu ostilitate la porțile vechi şi la vopseaua ce se cojea de pe pereți, blestemîndu-i pe foştii protectori ai virtuții feminine ce construiseră astfel de stabilimente de învățămînt departe de tentațiile urbane.

Studenții din anul doi nu se grăbeau deloc să le conducă, ci fumau şi schimbau bîrfe. Abigail bătuse cu piciorul în pămînt şi se strîmbase nemulțumită. Puțin după aceea, lîngă ele apăruse o altă fată singură ce primise însă atenția imediată a băieților din apropiere.

După o clipă de învălmăşeală, fata fusese luată pe sus cu tot cu bagaje, iar Stella şi Abigail rămăseseră să privească în urma ei cu gura căscată.

– Crezi că sîntem chiar aşa de respingătoare? întrebase Abigail furioasă.

– E înaltă, frumoasă şi blondă, spusese Stella, mititică şi rotunjoară.

– Eu sînt înaltă! răspunsese Abigail fumegînd, lăsînd să se înțeleagă şi partea cu „frumoasă".

– Atunci probabil din cauză că e blondă. Doar pentru că este blondă. Bărbații nu văd decît părul blond, spusese Stella. Privise la Abigail şi la părul de un roşcat întunecat care semăna cu o blană udă de vulpe. Părul ei avea culoarea castanelor, fiind lucios şi tuns scurt, copilăreşte.

– Bărbații ăştia idioți sînt gata să pice în limbă pentru orice japiță, oricît de bătrînă, dar care are

păr galben. Blondele astea au totul. Le urăsc, declarase Abigail cu venin în glas. Ura pentru blonde rămăsese.

Pe bărbați îi acceptase, cu toată idiotenia lor, după cum se dovedise după aceea.

În timp ce se gîndea la modalitatea de a-i spune lui Adrian de oaspetele lor neașteptat, Stella observă că propriul ei păr părea ceva mai deschis la culoare, mulțumită stăruințelor lui Wayne, stilistul ei, care, cu mult tact, îi decolorase unele șuvițe.

De acum nu mai dura mult și avea să devină ea însăși o blondă, în curînd.

Din nefericire, avea să fie mult prea bătrînă ca să poată beneficia de blonzime, conchise ea posacă, fără a mai pune la socoteală femeile din jur care urmau s-o privească nemulțumite.

Adrian, aflat în chioșcul octogonal ridicat pe malul rîului, tocmai făcea ultimele retușuri ale pasajelor scrise în ziua aceea. Închise calculatorul cu mare atenție, murmurînd cu glas tare procedura, ca să se asigure că nu uitase nimic. Nu prea avea încredere nici în sine și nici în calculator că aveau să-și amintească parolele de la o zi la alta.

După aceea ieși și încuie bine ușa chioșcului plin de cărți de referință, hîrtii cu notițe disparate și tot felul de reviste cu rebusuri.

Calculatorul avea memoria încărcată de ficțiune erotică, cu ajutorul căreia ducea un trai îndestulat, deși oarecum încordat. Uneori, cînd scria cîte un pasaj în care pasiunea deborda, se întreba cum de

nu-i exploda calculatorul sau de ce nu-i apărea pe ecran un mesaj de prostest. Nu ştia de ce, dar uneori avea impresia că bunica lui, o persoană extrem de bisericoasă, îi stătea în spate şi citea ce scria peste umărul lui.

Parola şi uşa bine încuiată erau nişte precauţii rămase din zilele în care Ruth şi Toby erau mici şi curioşi. Acum probabuil că nu s-ar fi uitat pe lucrările lui nici de frică, pentru că, atunci cînd era vorba de sex, ce ar fi putut să ştie un părinte idiot? Din ce-şi mai aducea aminte din propria-i adolescenţă, se puteau excita la fel de uşor numai gîndindu-se la un „sfîrc".

Nu aveau nevoie de romane întregi ca să-i stîrnească. Cu toate astea, Adrian continua să încuie chioşul de parcă scrierile sale fără perdea ar fi putut prinde viaţă pe timp de noapte, asemenea vampirilor din filmele de groază...

Nu reuşea să nu se gîndească că poate cuvintele sale ieşeau noaptea pe sub uşă şi împînzeau subconştientul locuitorilor din Pansy Island, oferindu-le vise de un erotism sălbatic, ce aveau să-i îndemne să caute sfatul psihiatrilor.

Şi-o putea imagina pe Willow, bătrîna hippiotă, întrebîndu-se ce fel de ulei de aromoterapie să folosească pentru a alunga ispita. Parcă o vedea pe tînăra şi dulcea Charlotte, care picta scene naive de pe stradă, minunîndu-se de imboldul ei de a reda pe pînză organe genitale supradi mensionate.

Puse cheile în buzunar şi adulmecă aerul, identificînd aroma de pui prăjit care venea dinspre grădină.

De pe poteca din spatele gardului, auzi trăncăneala viitorilor artişti care se îndreptau spre cursul de seară ţinut de Bernard la galeria instalată pe vaporul ancorat la mal.

Întotdeauna se întrebase de ce, cînd Bernard însuşi (un artist cunoscut care locuia pe insulă) specializat în nuduri de adolescente, le oferea elevilor săi cîte un pensionar plin de riduri drept model. Probabil din cauza luminii şi a texturii pielii, concluse Adrian cu bunăvoinţă.

Ceva mai jos de el, pe rîu, o familie de raţe sălbatice migraseră de pe celălalt mal şi măcăiau asurzitor pe lîngă barja în care locuia Peggy, aşteptîndu-se să primească resturile de mîncare de la cină.

Oare raţele astea pot să miroasă, îşi zise îngîndurat, închizînd ochii şi adulmecînd aerul, simţind pe lîngă aroma de pui şi mirosul îmbietor al cîrnaţilor cu fasole care ieşea pe coşul barjei.

Arată ca un cîine răpănos aşa cum stă acolo şi adulmecă aerul, se gîndi Stella cu afecţiune, rămasă lîngă o tufă de trandafiri sălbatici şi cercetîndu-l cu atenţie.

Privind în jos spre grădină de pe ultima treaptă a terasei, îl văzu căscînd cu poftă şi întîrzîndu-se, de parcă tocmai ar fi coborît din pat şi nu ar fi încheiat o zi de muncă.

Stella se gîndi o clipă că poate chiar dormise acolo îm chioşcul lui, comod aşezat în fotoliul ergonomic de piele albă, mulţumit ca un pasager de la clasa întîi într-o călătorie pe banii companiei.

Nimeni nu putea să ştie, decît dacă nu cumva cecurile cu bani de la editură încetau să mai vină. Lui Adrian îi plăcea să fie lăsat în pace atunci cînd lucra, drept pentru care nimeni nu-l întrerupea niciodată decît dacă era absolută nevoie.

Ea una se învăţase să nu intre peste el ca să-l întrebe ce prefera pentru cină, friptură sau ceva mai uşor, deşi Toby era întotdeauna binevenit, dacă îi aducea ultimele rezultate sportive.

– Adrian, cina e aproape gata, îi strigă Stella.

Adrian se opri din mers, ridică privirea şi îi zîmbi peste grădină.

– Sînt mort de foame! îi strigă el, dînd din umeri ca să se dezmorţească şi grăbindu-se să se apropie de ea. Am rămas fără biscuiţi.

– Vai de mine, ce tragedie! rîse ea. Sînt destui în casă. Nu trebuia decît să vii să-i cauţi. În fine, ştii că m-a sunat Abigail? Vrea să vină să stea puţin la noi şi i-am spus că e în regulă. Nu te superi, nu? Vorbise pe acel ton dulce care cerea un răspuns pozitiv, dar, pentru mai multă siguranţă, Stella continuă: O să fie plăcut s-o vedem din nou, nu? Au trecut ani de zile de cînd nu ne-am mai întîlnit.

Nu îndrăznise să se uite la faţa lui Adrian ca să nu vadă vreo expresie de genul: „Ah, nu, nu ea", aşa că se aplecă să examineze mai bine trandafirii. Observă că în anul acela urmau să aibă o mulţime de flori roşii şi parfumate.

Adrian, atunci cînd riscă să-i arunce o privire, era încruntat şi părea adîncit în gînduri.

– N-am mai auzit nimic de Abigail de foarte multă vreme. De ce trebuie să vină tocmai acum să stea

cu noi? Probabil alte probleme cu bărbații. Bănuiesc că vrea să-i dai nişte sfaturi folositoare şi s-o ajuți să se descurce. Ăsta e riscul meseriei tale. Ai vreo problemă? Sun-o pe mătuşa care dă sfaturi. Vorbă să fie, Abigail nu s-a omorît niciodată să asculte de ceilalți ci a făcut numai ce a tăiat-o capul, chicoti cu ciudă, adăugînd apoi cu răutate: Acum au învins-o anii.

– Hei, amice, e de acceaşi vîrstă cu mine!

– Da, dar...

Stella rîse şi-i dădu un ghiont în coaste, înainte să iintre în casă. „Da, dar..." rămăsese mai departe în mintea ei, chinuind-o.

Era clar că soțul ei le vedea ca pe două femei complet diferite, Abigail sălbatică şi sexy, cu o viață haotică, strălucitoare, iar pe ea ca pe o soție blîndă, domestică şi sigură. O panteră primejdioasă alături de o pisică greoaie şi somnoroasă.Tare mult i-ar fi plăcut să se gîndească cineva că şi ea putea fi capabilă de pasiuni tumultuoase, precum Abigail. Nu era încă prea bătrînă pentru asta, nu era prea babă ca să-i mai ia pe ceilalți prin surpindere.

Numai atunci cînd se vedea în oglindă pe neaşteptate şi zărea o persoană care trecuse de multişor de douăzeci şi cinci de ani, îşi amintea de cei mulți care se adunaseră în contul ei şi ce anume puteau să sugereze.

Vîrsta mijlocie i se părea destul de ciudată. Adesea descoperea că nu reuşea să se încadreze în timp, mai ales în privința pantofilor, de exemplu, medită ea, în timp ce deschidea uşa. Astfel, se simțea prea bătrînă pentru un anume tip de pantofi şi

prea tînără pentru alții. Rareori găsea ceva confortabil şi elegant în acelaşi timp, care să fie undeva la mijloc.

Ajunsă în bucătăria caldă, scoase puiul de la cuptor, întrebîndu-se dacă cei doi copii îşi vor aminti de cină şi vor veni acasă să mănînce.

Adrian se apucase să desfacă neatent o sticlă de vin, în timp ce privea pe fereastră. Poleiala care îmbrăcase dopul era ruptă bucățele şi împrăştiată pe masă.

– Îmi pare rău, rosti Stella, poate că ar fi trebuit să discut mai întîi cu tine, înainte să-i fi spus lui Abigail să vină. Sau să fi pus o limită de timp, să-i fi spus ceva de genul: „Bine, vino pentru weekend."

– Doamne, vrei să spui că n-ai făcut-o? o întrebă el prefăcîndu-se îngrozit şi făcînd-o să chicotească.

– Nu, sigur că nu! Vreau să spun că nimeni nu spune aşa ceva pe moment. Poate că tu crezi că ar fi trebuit să procedez ca o femeie de afaceri şi să-i fi zis ceva de genul: „Mă uit în agendă şi te sun eu după aceea".

Adrian zîmbi, dîndu-i de înțeles că exact aşa ar fi vrut să procedeze. Inutil, îşi spuse Stella. În privința lui Abigail, deşi aceasta dădea impresia că era invincibilă, Stella ştia foarte bine că nu era aşa şi că nu era prima oară cînd o ajuta.

Stella puse şi legumele pe un platou, ascultînd cu atenție ce se întîmpla pe afară, ca să-şi dea seama dacă Ruth şi Toby aveau de gînd să mai vină acasă.

Era sigură că cei doi copii ai ei erau precum

rațele care se adunau în jurul barjei lui Peggy, venind la masă mînați de instinct şi foame, prea zăpăciți ca să se uite la ceas.

În timp ce turna puțin vin peste puiul rumenit, auzi scîrțîitul îndepărtat al micului bac format dintr-un fel de plută din scînduri pe jumătațe putrede legată de lanțul care se întindea de la insulă pînă la malul estic al rîului.

Ei bine, cineva venea în mod sigur, îşi zise ea, ascultînd cu atenție ca să-şi dea seama dacă pluta era manevrată cu repeziciune pe lanțul ei, de un adolescent flămînd, sau mişcată încet, cu greutate, de un om ostenit după o zi de muncă.

– Am simțit aroma de pui încă de la garaj, îi zise Toby, aducînd în casă mirosul neplăcut de ulei de motor şi maşină veche. Ciudat cum de mi-am putut da seama că e puiul tău şi nu al familiei McIver sau al lui Peggy. Se lăsă greoi, dar cu grație, pe primul scaun din cale, de parcă efortul de a veni de pe celălalt mal cu micul feribot improvizat şi apoi drumul de zece paşi pe poteca din fața casei îl epuizase. Stella se întrebă dacă oboseala lui putea fi pusă pe seama vîrstei.

„Face eforturi prea mari pemtru vîrsta lui", observase mama ei ultima dată cînd venise acolo, incapabilă să fie de acord cu nepotul cel frumuşel care se lungise enorm şi dîndu-şi seama că în curînd avea să devină străbunică.

– N-o să-i vezi niciodată pe cei doi McIver folosind tarhon. Consideră că e prea aromat şi exotic! Şi oricum joia iau ceea ce Ellen McIver numeşte „ceai întîrziat" sau „ceai tardiv", după cum spune

ea, ca să poată merge să stea la picioarele lui Bernard şi să prindă astfel cîteva ponturi artistice.

Ruth apăru deodată în spatele lui Toby şi fură un cartof de pe platou. Stella observă imediat că avea degetele murdare de vopseluri, după ce tocmai pictase ultimul set de bijuterii şi că nici ea, nici Toby, care era plin de unsoare, nu dădeau semne că ar fi dorit să meargă să se spele înainte de masă. Nu mai sînt copii, îşi spuse singură, nu e treaba mea să le spun să se spele.

– O să avem un musafir, le zise Adrian, după ce toată lumea se aşează la masă.

Stella observă imediat nemulţumirea lui.

Ruth şi Toby aşteptau să audă cine urma să vină la ei acasă. O să vină Abigail, continuă el, vechea prietenă a mamei voastre, adăugă.

– Înainte era prietena noastră, nu doar a mea, îl corectă Stella, apoi se întoarse să le explice şi celor doi puştani: Cînd eram studenţi, mereu mergea cu noi, atunci cînd era între doi prieteni.

Adrian fornăi disprețuitor.

– Abigail ar fi putut să fie între doi prieteni numai dacă s-ar fi băgat cu amîndoi deodată în pat!

– Aha, îmi aduc aminte de ea, răspunse Ruth; tipa căreia îi plăcea să creadă că era strălucitoare. Nu e prea interesantă. Credeam că te-ai referit la altcineva mai interesant, mai dinamic. Antonio Banderas, de exemplu.

– Înainte o considerai pe Abigail interesantă şi dinamică, îi răspunse Stella, turnîndu-şi vin în pahar. Cînd erai mică, nu te mai dezlipeai de ea.

Ruth se strîmbă şi, cu degetele pline de vopsea,

îşi dădu părul din ochi, lăsînd urme strălucitoare de culoare pe şuviţele decolorate.

– Cînd eram mică oricine ar fi adus douăsprezece perechi de cercei pentru o şedere de o săptămînă mi s-ar fi părut deosebit, un fel de Moş Crăciun sau Sfîn-tul Nicolae.

Stella îşi aminti de cele douăsprezece perechi de cercei. Cu zece ani în urmă, Abigail îşi luase cele douăsprezece perechi de cercei, atent selecţionate, din colecţia care cuprindea cîteva sute probabil, numai pentru şederea de o săptămînă pe insula lor, cît timp se lucrase la casa ei.

Stella se gîndi că i-ar fi fost imposibil să aibă atîtea perechi şi să aleagă apoi cerceii potriviţi pentru fiecare ocazie. Ea personal avea o pereche de cercei cu perle pe care-i purta aproape tot timpul, cît să nu i se închidă găurile din urechi. Nişte cercei rotunzi de aur, pe care-i folosea mai ales la petreceri şi cîţiva desperecheaţi.

Desigur, nu-i pusese la socoteală pe cei cîţiva cumpăraţi dintr-un impuls, mult prea sofisticaţi pentru a-i putea purta pe undeva. Cam la fel i se întîmpla şi cu hainele de culoare roşie. De cîte ori pleca la cumpărături şi-şi promitea ceva mai îndrăzneţ, se întorcea de obicei cu haine simple, de bun gust, costisitoare, iar Adrian îi spunea de fiecare dată că respectivul articol ar fi fost minunat dacă nu era negru sau gri ci roşu.

Din punctul ei de vedere, roşul şi cerceii complicaţi şi sofisticaţi cereau genul de personalitate ce se dorea observată pe loc. Stella în-să era genul de persoană care prefera să treacă mai degrabă neob-

servată. Prin contrast, Abigail ar fi fost în stare să plîngă dacă oamenii nu s-ar uita la ea cu uimire.

– Ei bine, eu de abia aştept s-o revăd. Au trecut ani de zile de cînd n-am mai avut ocazia să stăm împreună, le zise Stella.

Toţi trei ridicară capetele s-o privească cu suspiciune, iar Stella îşi dădu seama că, în timp ce ea visase la cercei şi la hainele roşii, ceilalţi începuseră să discute despre altceva. Destul de vag îl auzise pe Toby formulînd o propoziţie prin care cerea, ca de obicei, alte fonduri pentru renovarea maşinii.

– Dar ce o să faci cu ea? o întrebă Ruth, de parcă Abigail ar fi fost vreun soi de animal rar, cu nevoi exotice.

– Păi, sînt sigură că nu se aşteaptă la cine ştie ce tratament special, în afară de cîteva sfaturi din partea mea. Va trebui să se integreze în programul nostru.

Uşor de spus, cugetă Stella ceva mai tîrziu, pe cînd stătea în grădină cu Adrian şi sorbea din vin. Însă Abigail nu era genul de persoană care să se integreze cu uşurinţă pe undeva.

De obicei nu venea numai cu bagaj material ci şi cu unul emoţional care era extrem de încărcat.

– Ultima dată cînd a stat la noi a fost din cauza avortului, nu? Sau atunci cînd nu se putea decide dacă să se mărite cu Martin?

– Nu, mult după aceea. Erau deja căsătoriţi de mai bine de zece ani. Iar copiii lor fuseseră trimişi la grădiniţa-internat. Dar, desigur, de atunci am mai întîlnit-o la prînz la Londra de cîteva ori. Cred că a

venit la noi atunci cînd era amenințată cu procesul, după ce l-a lovit pe actorul acela care în cele din urmă s-a răzgîndit şi a renunțat s-o mai dea în judecată.

– Mă întreb de ce... Ştii, pe undeva Ruth are dreptate, ce naiba o să te faci cu ea pe cap?

Stella se gîndi la conținutul propriului calculator. Tocmai dăduse ultimele capitole ale romanului pentru adolescenți şi se putea baza pe încă vreo două săptămîni de libertate înainte să se înfrunte cu redactorul editurii, dar rămăsese rubrica „Întreab-o pe Alice", în care oferea sfaturi la revista „la-o pe asta!", adolescenților cu hormonii în fierbere.

Poate că Adrian avea dreptate şi motivul pentru care Abigail apelase la ea era capacitatea de a da sfaturi tuturor, de la adolescenții zurbagii care credeau că „muie" era o activitate sexuală deosebită şi pînă la maturii cu probleme existențiale.

Dar urmau să aibă destul timp seara tîrziu ca s-o asculte văitîndu-se de Martin în fața unui gin du-blu. Pe moment, ziua era extrem de ocupată cu Tîrgul de Artă din Pansy Island, al cărui coordonator era, numai pentru că nu era artistă şi de aceea putea organiza expozițiile în mod corect. Abigail alesese o perioadă excelentă să apeleze la ea pentru ajutor.

De pe poteca din fața casei auziră elevii lui Bernard cum îşi luau rămas bun de la Ellen McIver, care, ajunsă la poartă, se despărți de grup, grăbindu-se să-şi facă o cană cu ciocolată fierbinte şi să se urce în pat ca să rezolve rebusul din „Daily Express". În numai cîteva minute, cugetă Stella, va auzi micul bac scîrțîind peste rîu.

Dacă acesta avea să se întoarcă şi să plece iar, însemna că Bernard avusese o seară bună, cu mai mult de zece elevi.

– Cred că ar putea să te ajute la organizarea tîrgului, să trimită invitaţii sau să scrie plicurile, sugeră deodată Adrian, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Dacă ar fi ocupată cu lipitul plicurilor, n-ar mai putea să bată cîmpii despre cît de oribili sînt bărbaţii, nu?

– Bună idee. O să-i dau ceva de lucru ca să pot să-mi văd şi eu de treabă. Deşi, va avea nevoie şi de puţină atenţie, Adrian. Vrei să fii cît de cît amabil cu ea? Mai demult eram cu toţii prieteni buni. Deşi era întuneric, Stellei îi se păru că-l văzuse tresărind.

El îi zîmbi, deşi se vedea bine că era cam agitat.

– Bine, o să încerc, promit. Dar ştii ce se spune, nu? Un prieten cu necazuri e o mare pacoste la casa omului.

CAPITOLUL 2

Stella se trezi devreme a doua zi dimineață, dar rămase mai departe în pat, ca să-l privească pe Adrian dormind. Întotdeauna se gîndea că atunci cînd dormeai cu cineva, în sens literal, era ceva cu mult mai intim decît sexul.

Oricum era nevoie de mai multă încredere. Sexul obşnuit avea nevoie doar de consimțămîntul mutual al partenerilor, pe cînd unui om care dormea îi puteai face orice. L-ai fi putut fotografia în poziții jenante sau gol, îi puteai tăia părul, îl puteai castra, sau chiar ucide.

Iar oamenii chiar făceau aşa ceva; ziarele erau pline de comentarii despre astfel de întîmplări. În mod sigur un om care dormea era o țintă uşoară pentru un ucigaş. În afară de faptul că nu avea cum să se apare, somnul putea fi considerat ca un fel de moarte.

Un cuțit înfipt în locul potrivit sau o lovitură de ciocan, şi individul nu se mai trezea niciodată, mai ales că ucigaşul nu înfrunta rezistență şi nici nu vedea teroarea abjectă din ochii victimei.

Adrian, pe care Stella nu avea de gînd (cel puțin în acel moment) să-l omoare, părea foarte ocupat cu visatul, pentru că pufăia şi dădea uşor din gură. Îl văzuse dormind mai bine de douăzeci de ani, îşi zise singură. La fel arăta şi atunci cînd dormeau încă pe paul lor îngust şi tare de la facultate, deşi pe atunci parcă nu avea aşa de multe riduri şi nici nu făcuse burtă.

Cînd trăiai cu cineva atîta vreme, parcă nici nu-l mai vedeai îmbătrînind, față de reacția pe care o aveai atunci cînd te revedeai cu o persoană după ani de despărțire. Încercînd să-l privească cu obiectivitate, îşi dădu seama că Abigail, care nu-l mai văzuse de cîțiva ani, avea să observe că nu chelise, deşi părul lung îi era acum înspicat cu şuvițe albe. Corpul lui, atunci cînd era îmbrăcat, părea încă solid şi în formă, deşi Stella ştia că pe sub tricourile moderne şi blugii tociți torsul i se lăsase, burta crescuse şi muşchii se fleşcăiseră.

Abigail văzuse pînă acum nu mai puțin de trei soți dormind în aceeaşi perioadă de timp. Era posibil ca ea să fi avut vreo dorință deosebită să-i omoare. Mai devreme sau mai tîrziu toți bărbații ei făceau o greşeală, ceva de neiertat.

În viața lui Abigail existaseră mai mult ca sigur şi cîteva sute de amanți, deşi Stella se îndoia că i-ar fi lăsat să doarmă. Dar lui Abigail nu-i plăcuse niciodată să fie singură, după cum îşi amintea Stella.

Întoteauna dorise să fie cineva alături de ea, la bibliotecă, cu care să-şi scrie eseul, mereu ieşea din camera ei cu cîte o cană de cafea în plus, căutînd o persoană cu care să stea la taclale în pauza de lucru.

Se întrebă curioasă dacă lui Abigail i se întîmplase să se trezească dintr-un somn adînc lîngă cel de-al treilea soţ (Martin) şi să se creadă alături de cel de-al doilea (Noel) sau chiar primul (Johnny).

Lăsîndu-l pe Adrian să doarmă mai departe, Stella decise să facă un efort pentru a nu-şi lăsa trupul să i se fleşcăiască şi să vîslească puţin în jurul insulei înainte de micul dejun. Trupul lung, subţire şi elegant al lui Abigail o făcuse mereu să se simtă grasă şi mică, sentiment pe care nu-l mai avea faţă de nimeni altcineva. Ajunse la concluzia că era o rămăşiţă a vulnerabilităţii din tinereţe.

Ziua promitea să fie caldă şi însorită, iar frunzele străluceau în razele soarelui. Nu se vedea nici un semn de viaţă pe barja lui Peggy, singura rămasă după ce consiliul anulase dreptul de acostare a altor barje, în vederea construirii unui pod care să lege insula de malul celălalt al rîului.

Nici un rezident al insulei nu voia un pod, pentru că asta ar fi însemnat ca preţurile pe insula lor să crească vertiginos, la fel ca şi impozitele percepute de primărie. Peggy, care locuia pe barja ei de mai bine de zece ani, nici nu avea unde altundeva să se ducă.

Vîslitul în jurul insulei i se părea un exerciţiu foarte bun, deşi poate doar pentru o femeie de vîrstă mijlocie, cu o ocupaţie sedentară şi care nu fusese

niciodată interesată de sport. Se ciupi de coapsele moi cu vinovăție în timp ce străbătea grădina, întrebîndu-se cum avea s-o vadă Abigail. Coborî schiful pe apă şi se apucă să vîslească, sperînd să nu dea peste membrii clubului de canotaj, care să-i demonstreze lipsa de tehnică şi să-i strige să se înscrie la ei.

Insula era destul de mare pentru standardul insulițelor presărate pe cursul Tamisei, lungă de aproape jumătate de milă, în formă de banană şi cu o mică pădurice sălbatică în capătul de nord. Se afla la aproximativ cincizeci de paşi de malul estic, în timp ce canalul principal al rîului se afla în partea de vest, iar accesul se putea face numai cu o ambarcațiune sau cu ajutorul micului bac improvizat.

Pentru că accesul la insulă depindea în bună măsură de toanele fluxului şi ale vremii, aceasta atrăsese în general personalitățile aventuroase şi creative şi nu persoanele care-şi doreau să aibă privelişte spre apă peste un dig de beton de zece metri. De-a lungul anilor, insula ajunsese un fel de colonie artistică, în parte şi pentru că vechii rezidenți aveau un sistem bine pus la punct de descurajare a oricăror nou-veniți.

Oricine venea cu bacul alături de un agent imobiliar, cu planurile caselor şi cu un aer care spunea că munceau de la nouă la cinci într-un birou, descopereau curînd că eventualii vecini erau gata să discute despre dezavantajele insulei în termeni deloc de neglijat, cum ar fi fost proasta canalizare, faptul că nici un lăptar nu venea acolo cu lapte proaspăt

şi că, primăvara, cînd rîul se umfla, nu mai aveau cum să ajungă pe mal ca să prindă autobuzul de 7.33. Stella se gîndea uneori că ea şi cu Adrian fuseseră acceptaţi în cele din urmă numai pentru că erau scriitori. Charlotte, o pictoriţă cu o fetiţă de cîţiva anişori şi care avea păr roşu, îi spusese în treacăt că se discutase mult dacă să fie acceptaţi sau nu pe insulă.

Casa lor era cea mai mare de pe insulă, una dintre cele patru case edwardiene cu vedere spre canalul principal al rîului. Restul insulei era plină de bungalowuri şi cabane care fuseseră construite de la bun început ca un soi de case de vacanţă, deşi unele nu erau altceva decît nişte cocioabe (mai ales cea a lui Wilow, care avea acoperiş de tablă ondulată). Majoritatea acestora erau cu faţa spre malul estic, cu vedere la clubul de canotaj, o terasă dărăpănată transformată în garaj şi o bucată de teren devenită ad-hoc parcare.

Stella trecu vîslind pe lîngă grădina soţilor McIver, Ella şi Fergus, care era o dovadă că sistemul de selecţionare a celor de pe insulă mai dădea greş uneori. Imediat ce familia McIver se mutase, cei doi soţi instalaseră o seră de aluminiu, un fel de hambar de plastic şi îşi construiseră şi o mică terasă pentru grătar.

După aceea grădina şi-o croiseră milităreşte, cu rînduri ordonate de straturi de flori, precum parcul municipal. Toţi ceilalţi artişti preferaseră grădinile boeme, dezordonate, care dădeau impresia că nimeni nu se îngrijea de ele, dar care vara încîntau privirea cu coloritul lor bogat.

Singurele excepții le constituiau grădina ordonată a familiei McIver şi curtea plină de metale a sculptorului Enzo. Stella continuă să vîslească, simțindu-se prost că-şi judeca astfel vecinii. Probabil că Bernard, a cărui casă-vapor se afla aproape de capătul nordic al insulei, avea cine ştie ce teorie fantezistă cu privire la grădina ordonată a soților McIver, îşi spuse ea singură.

Pictorul trăia singur în vaporul de agrement tras la mal, a cărui parte inferioară fusese transformată în galerie ce fusese inaugurată cu mare fast cu cîțiva ani înainte, şi de atunci fusese practic părăsită. Bernard, care era un pictor recunoscut de critică, credea că arta era ca un club exclusivist, bun numai pentru artişti şi pentru iubitorii de artă, nu pentru restul publicului larg, care punea piciorul prin galerii numai dacă afară ploua şi n-avea ce altceva să facă. Bernard avusese noroc pentru că, odată cu inaugurarea galeriei, consiliul municipal îi acordase şi un fond generos pentru renovarea bătrînului vaporaş şi astfel se alesese cu un studio excelent şi un spațiu bun de locuit.

În timp ce vîslea mai departe, Stella ridică privirea şi-l văzu pe Bernard pe micul balconaş din fața geamului larg, stînd acolo nemişcat şi mîngîindu-şi barba roşcată cu o mînă. Privea pierdut spre malul celălalt al rîului, sperînd să vadă vreo fetişcană făcînd jogging şi să-i ofere inspirația de care avea nevoie la pictat.

– 'neața Bernard! îi strigă Stella. Chiar de pe rîu tot îl putuse auzi oftînd, de parcă i-ar fi spulberat şi ultimele imagini ale visului de cu noapte. Stella se

în-trebă într-o doară dacă şi el se agita în somn precum Adrian. Nu se aştepta ca pictorul să-i răspundă, fiind trecută cu mult peste douăzeci de ani şi de aceea în afara sferei lui de interes, dar acesta îi făcu graţios cu mîna.

Sus, în camera ei de la mansardă, unde guguştiucii se adunau ca să se uite la ea prin luminator cînd dormea, Ruth se trezi cu greu şi încercă să-şi dea seama cît era ceasul şi dacă avea multe ore de curs. Voia să meargă cu mama ei la întîlnirea legată de tîrgul de artă care se ţinea pe vaporaşul lui Bernard, astfel încît să poată fi aproape de bătrînul pictor şi să-i arate că ştia să se descurce perfect în bucătăria lui. Wilow, bătrîna hippiotă precis avea să se înfurie, mai ales că era convinsă, deşi Ruth nu putea pricepe de ce, că Bernard era într-un fel sau altul proprietatea ei.

Se ridică din pat şi se opri chiar în faţa oglinzii, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, ca să vadă dacă-i mai apăruseră ceva coşuri pe faţă sau nu. Ritualul îi amintea de dimineţile copilăriei, cînd, se ridica pe vîrfuri, dădea deoparte draperia ca să vadă dacă nu cumva ninsese. Desigur, nu părea deloc plăcut la gîndul că poate îi apăruseră şi alte coşuri, se gîndi ea, inspectîndu-şi tenul neted şi alb cu mare atenţie.

„Ai pielea precum caimacul de pe laptele de Jersey" îi spusese Bernard la un moment dat, trecîndu-şi un deget aspru peste obrazul ei, făcînd-o să toarcă de plăcere. Ceva mai tîrziu o întrebase pe maică-sa ce era cu laptele de Jersey, ţinînd cont că

ea, fiind un copil al anilor '90, nu cunoştea decît laptele degresat. Stella îi spusese că era un soi de lapte mai gros, aproape galben din cauza grăsimii şi ruinase astfel cele cîteva ceasuri de fericire. Ruth îşi verifică programul şi descoperi că deşi cursurile de dimineață (franceza şi studii despre mass-media) nu puteau fi sărite, cursurile de artă de după-amiază putea fi sărite, avînd drept scuză proiectul ei de cercetare.

Era o afectare tipică a celor de pe Pansy Island, să țină o astfel de întrunire după-amiaza în loc s-o organizeze seara, ca pentru a demonstra că acolo locuiau artişti şi că puteau să-şi permită aşa ceva. Acest lucru îi alunga în mod categoric pe toți cei care aveau o slujbă normală, precum şi pe studenții conştiincioşi. Avea tot dreptul să participe la întrunire, ținînd seama de faptul că era pentru prima dată cînd expunea.

De cele mai multe ori visa să fie descoperită de un mare negustor de artă venit să viziteze tîrgul, care să-i ceară să-şi expună bijuteriile pictate la o mare galerie din Londra, devenind astfel o faimoasă artistă peste noapte. Se duse veselă la duş şi-şi săpuni bine trupul cu gel de duş cu aromă de vanilie, gîndindu-se mai departe la Berndard. În timp ce continua să-şi plimbe palmele peste curbele generoase, încercă să-şi imagineze că era şi Bernard acolo şi o privea încîntat.

Ce păcat că îl chema tocmai Bernard, îşi zise în timp ce se înfăşura într-un prosop cald. Pentru a fi şi mai fermecător ar fi trebui să aibă un nume ceva mai boem, precum Pablo, Lucien sau, şi mai bine,

Augustus. Bernard nu era un nume potrivit pentru a atîța imaginația. Ea nici nu dăduse peste vreun astfel de nume printre colegii ei de la școală; nici nu s-ar fi potrivit între atîția Alex, Simon, Damien sau Luke. Era un nume pentru vîrsta mijlocie, așa cum de altfel era și posesorul lui.

Ted Kramer stătea în fața clubului de canotaj în Nissan-ul Micra de un alb ametitor ce-i aparținea lui Philip Porter. Oftînd plictisit, lăsă geamul în jos și-și dori să fi fost deja seară și nu dimineață. Inspiră aerul proaspăt și răcoros al dimineții, închise ochii și dădu vina pe Philip Porter pentru că-și dorea să treacă vremea mai repede.

Niciodată înainte nu mai urîse pe cineva așa de mult, cu care să fie obligat în același timp să împartă un spațiu așa de mic, și care în plus să fi fost obsedat de alungarea oricăror mirosuri neplăcute. Philip Porter, care avea în jur de treizeci și cinci de ani și se afla la mijlocul ascensiunii în carieră, duhnea de-ți muta nasul a after-shave, deodorant și gel de păr. Întreaga lui ființă părea să țipe în fața tuturor ca un sergent-major caricatural: „Sînt curat! Cum sînt? CURAT!".

Mașina mirosea a piele lustruită și era echipată cu cîrpe de șters parbrizul cu iz de brad, tot felul de deodorante și o pereche de huse de poliester pentru spătarele scaunelor.

Ted își tot spunea că era prea bătrîn ca să-i mai pese că mai avea un pic pînă la pensionare; simțea un imbold ciudat de a-și scutura mătreața din cele cîteva fire de păr din cap peste scaunele lucioase și

de a-şi şterge tălpile murdare ale pantofilor pe carpetele meticulos periate.

– Trebuie să fim vigilenţi. Trebuie să trecem totul aici, murmură Philip Porter, consultîndu-şi formularul şi privind spre insula adormită, al cărui bac improvizat se legăna leneş pe valul de flux.

Ted oftă din nou şi privi spre căsuţa ce-i aparţinea, conform registrului electoral, unei anume Wilma Doreen Ellis. Îi amintea de nopţile fierbinţi din Caraibe şi de orăcăitul ritmic al broaştelor.

În vara asta o să-mi vopsesc pereţii exteriori ai casei de vacanţă, decise el deodată, într-un roz delicat sau unul electric. Oamenii apreciau puţină culoare originală în Cornwall. Se asorta cu aerul mării şi cu lumina specială cu care fusese binecuvîntat St. Ives.

– Aha, uite pe cineva, zise deodată Philip, întorcînd capul de parcă ar fi văzut ceva cu totul neobişnuit prin părţile acelea.

Ted întoarse şi el capul şi văzu o femeie care vîslea alene, cu faţa ridicată spre soare, şi care părea să savureze fiecare moment de linişte, îşi zise el un pic invidios. Îşi feri privirea ruşinat, simţindu-se indiscret, ca şi cum ar fi privit peste gardul grădinii la un vecin care făcea plajă complet dezbrăcat. Philip Porter lovi cu stiloul de aur în formular.

– În ce categorie crezi că s-ar încadra mai bine, vine, pleacă, vizitator sau rezident?

– Cui îi pasă? răspunse Ted. Nu-mi place deloc să stau şi să spionez oamenii.

Philip se încruntă.

– Noi nu spionăm, ci facem un sondaj de fe-za-bi-li-ta-te, silabisi el, de parcă ar fi fost vorba de ceva de o importanță covîrşitoare. Lovi iar cu stiloul în formular. Aici e vorba de o problemă a consiliului.

Ted Kramer o văzu pe femeie cum zîmbea spre un grup de lebede.

– Problema consiliului pe naiba. Nu e treaba nimănui, rosti Ted cu ciudă.

– Cum a fost pe rîu? o întrebă Adrian pe Stella care tocmai intrase în casă gîfîind, în timp ce el încă somnoros îşi turna cafea în cană.

– Ud, îți vine să crezi aşa ceva? răspunse ea, trîntindu-se pe un scaun.

Adrian părea oarecum jignit de răspuns, iar Stella îşi dădu seama că era prea devreme pentru el pentru a suporta acest gen de sarcasm uşor. De obicei se trezea cu greu din somn, pretinzînd că din cauza intrigilor complicate din romanele sale pornografice nu reuşea să adoarmă noaptea. Poate că atunci el stătea treaz şi se uita la ea cum dormea, plănuind eventual o crimă, îşi zise Stella, întinzîndu-se după cana cu cafea.

– Îmi pare rău. A fost minunat, fără valuri, leneş, de parcă nu s-ar fi trezit încă bine din somn, aşa, ca tine. Se ridică, îl sărută dulce şi apoi scotoci prin coşul de pîine (făcut de Willow) după un corn.

– Indivizii ăia doi, trimişi de consiliu, erau iar pe celălalt mal, pîndind ca să vadă cine foloseşte bacul, îi zise. Cred că e tare plictisitor, să stai acolo şi să notezi cine vine şi cine pleacă.

– Chiar e nevoie de doi? comentă Adrian dez-

gustat. Ar fi mai de folos dacă s-ar apuca să curăţe rahaţii de cîine de pe trotuare, mormăi el. Azi trebuie să vină Abigail, nu?

– Îhî. Pe la prînz. Sau în jurul amiezii. Probabil c-o să se mai oprească pe undeva în drum să mănînce. Nu pot să cred că va veni aici pe jumătate moartă de foame, în caz că nu avem nimic pe gustul ei.

Stella îşi aminti deodată ce oribilităţi mîncaseră ea şi cu Abigail cînd fuseseră studente sărace şi leneşe, cu mult înainte ca Abigail să fi dat de bunăstare şi să uite. Cel mai mult le plăcuseră feliile de pîine prăjită peste care presărau pudră de ciocolată. La un moment dat, cînd puseseră mîna pe un lichior de cacao, îl folosiseră ca să-şi înmoaie în el biscuiţii cu cremă.

– Dacă ajunge la vreme, o s-o duc la întrunirea organizatorilor Tîrgului de artă, îi zise Stella. O să-i fac cunoştinţă cu toată lumea ca să se simtă cît mai binevenită.

– Poate c-o să-şi găsească vreun partener de hîrjoană, sugeră Adrian. Atunci o să ai şi tu parte de puţină linişte. A spus cumva cît are de gînd să stea pe capul nostru?

– Păi, nu, mărturisi Stella, privind vinovată spre cana cu cafea. Deşi nu poate să fie vorba de o perioadă prea lungă, nu? Vreau să spun că Martin n-o să fie plecat o veşnicie.

– Aha, dar ar putea, nu? rosti Adrian. Dacă chiar a părăsit-o şi a plecat cu alta, este foarte posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

S-a albit la faţă, îşi zise Stella neliniştită, de parcă

numai gîndul că Abigail ar putea rămîne la noi pentru totdeauna i-ar face rău. Deşi, în tinereţe nu părea aşa de pornit contra ei.

Abigail îşi aminti prea tîrziu că nu era obligată să ia un taxi tocmai din centrul Londrei, pentru că existau destule trenuri locale. Însă nu era deloc obişnuită să se gîndească la cele mai simple soluţii într-o asemenea situaţie, unde mai pui că sacul de voiaj era cumplit de greu din cauza hainelor pe care le luase cu ea, în caz că ar fi avut nevoie de ele, cum era rochia aceea de seară de un negru profund sau puloverele largi pentru serile răcoroase şi umede, ori pantofii solizi care rezistau la noroi. În plus avea cu ea şi coşul pisicii.

Nimeni nu s-ar fi putut aştepta de la ea s-o tîrască pe biata Cleo care mîrlăia de zor, prin mijloacele de transport în comun fără nici un fel de ajutor. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut merge cu micul şi adorabilul ei Mercedes. Încă o zi dacă ar fi aşteptat şi atunci l-ar fi putut lua de la atelierul de reparaţii cu o nouă aripă din faţă strălucitoare şi nou-nouţă în locul celei zdrelite. Tînărul care venise şi-i scosese maşinuţa din stîlpul în care intrase îi promisese să i-o aducă acasă chiar el, după ce avea să-i repare aripa.

Îi dăduse un bacşiş de zece lire ca să i-o repare repede şi bine, şi să nu-i spună nimic lui Martin (în caz că se întorcea acasă pe neaşteptate) de micul ei accident. Era tipic pentru ea să nu fie în stare să mai aştepte încă o zi. În timp ce trăgea de sacul de voiaj de-a lungul cozii la taximetre, se întrebă de ce

naiba nu plecase o săptămînă la Veneția, doar ca să-i arate lui Martin că şi ea putea să procedeze întocmai ca el. Nici nu trebuia să admită că plecase singură, pentru că putea cheltui cu uşurință destui bani cît pentru două persoane.

Putea să zîmbească secretoasă după aceea, lăsîndu-l să înțeleagă că plecase cu tînărul musculos care le curăța piscina. În fond Martin deja o prinsese vara trecută cînd îi arunca priviri galeşe. Însă în loc să plece la Veneția, ea îi lăsase un mesaj pe robotul telefonic în care-i spunea că fugise la cea mai bună prietenă, dîndu-i de înțeles că o rănise profund.

Cel mai bine ar fi fost să fi dispărut fără să-i spună unde, dar dacă o suna Martin şi nu ştia unde era, nu avea chef ca acesta, negăsind-o, să renunțe la împăcare şi să se întoarcă la acea Fiona. Abigail îşi pierdu răbdarea, se băgă în fața celor trei bărbați în costume boțite ce aşteptau la rînd şi se urcă în taximetrul care tocmai oprise în fața lor.

Ca un copil răsfățat, nici măcar nu le mulțumi pentru că îi puseră sacul de voiaj alături de banchetă. Îşi aprinse o țigară, privind cu îndărătnicie spre semnul „Vă mulțumim că nu fumați" şi aşteptă, cu chipul strîmbat de furie, ca şoferul să-i spună ceva.

Toby era întins pe pămîntul umed şi plin de unsoare, înarmat cu o lanternă şi o şurubelniță, şi cerceta cu îngrijorare dedesubtul maşinii lui iubite, VW Beetle (1303S, purpuriu metalizat, 1972, cu faruri înclinate şi parbriz plat) care începuse să scoată un

zgomot curios în partea din spate. Auzi motorul unui taximetru tuşind nervos şi ieşi de sub maşină la vreme ca să vadă partea inferioară a unor picioare elegante încălțate cu pantofi bej ascuțiți şi fără toc. Îşi dădu seama pe loc că era vorba de o persoană care nu venea prea des pe insulă.

Pentru că se afla adesea sub maşina sa, ajunsese să-i recunoască pe locuitorii insulei după picioare, cizmele cu flori pictate ale lui Willow, ciorapii vechi ai lui Bernard, margareta tatuată pe glezna lui Charlotte, tenişii gemeni ai soților McIver şi pantofii italieneşti ai lui Enzo. În mod categoric nou-venita nu era un locuitor al insulei.

Asta însemna că aceea nu putea fi alta decît Abigail, îşi spuse singur, ieşind de sub maşină şi ştergîndu-şi mîinile pline de unsoare de blugii mizerabili. Îmbrăcată în ceva mătăsos şi alb, în timp ce se chinuia să-i plătească taximetristului, părea cu totul nepotrivită acelui loc, ca şi cum ar fi aterizat în Alaska într-o rochie de bal fără bretele. O observă apoi cum privea peste rîu la căsuța lui Willow cu gura căscată.

– Bună Abigail, ce mai faci? o salută Toby cu politețe.

Ea însă, continuînd să privească peste rîu, îl întrebă sufocată:

– Este permis aşa ceva? Pe insula asta... nu există nici un fel de reguli de planificare a construcțiilor?

Toby privi spre căsuța colorată a lui Willow şi dădu din umeri.

– Habar n-am. Eu credeam că-ți poți zugrăvi casa

oricum doreşti. De ce, voi, în Sussex, nu puteți face la fel?

Abigail oftă, pierzîndu-şi interesul pentru căsuța lui Willow.

– Probabil. Cine ştie cui îi pasă? rosti oftînd.

Toby îi luă sacul de voiaj şi coşul pisicii, întrebîndu-se dacă maică-sa se aştepta şi la acel musafir în plus.

– Haide, îi zise lui Abigail, te duc eu cu bacul şi-ți arăt drumul. Pari obosită.

Abigail încercă să zîmbească.

– Îți dai seama, îi zise, că la vîrsta mea, cuvintele „pari obosită" înseamnă că îmi spui la modul politicos că arăt ca o babă de o sută de ani?

Toby puse sacul de voiaj şi coşul pisicii pe puntea bacului cu o grație felină, spre marea invidie a lui Abigail. Ea una se simțea înțepenită de durere şi umilință din cauza lui Martin. Degeaba era suplă şi grațioasă în mişcare dacă acum era atît de încordată din cauza nesiguranței ce o apăsa. Toby o prinse de mînă şi o ajută să urce pe puntea instabilă a bacului.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că nu te-ai schimbat prea mult de cînd te-am văzut ultima oară. Acum însă pari oarecum tulburată, ca să spun aşa.

Ce drăguț era, îşi zise Abigail. Un băiețandru de... oare cîți ani avea? Parcă nouăsprezece.

Ultima dată cînd îl văzuse era mititel, plin de coşuri şi în faza în care răspundea la întrebări prin mormăituri indescifrabile. Acum era cu mult mai înalt decît ea, nu mai avea nici un coş şi, cu corpul acela frumos şi părul lung, ar fi putut face cinste unei

reclame de blugi. Atenția lui o mișcase. Nu credea că băieții de vîrsta lui observau tulburarea unei femei cînd de obicei nu se gîndeau decît la fotbal sau la sex.

Ochii i se umplută de lacrimi şi fu recunoscătoare că el era ocupat cu maneta micului troliu ce trăgea bacul spre celălalt mal. Acela era exemplul perfect a ceea ce urma să pătimească pe mai departe, medită ea. Oameni la care nu s-ar fi aşteptat aveau să fie extrem de amabili. Am devenit o persoană demnă de milă.

Şi nu-mi place deloc, îşi spuse. Unde mai pui că mulți se vor bucura pe ascuns că tocmai eu, dintre toți oamenii, nu sînt deloc imună la vulnerabilitate. Înainte eram admirată şi dorită de bărbați, şi invidiată şi copiată de către femei.

Atunci cînd Abigail păşi pe insulă, se simți desprinsă deodată de civilizație. Trebuia neapărat să-şi găsească ceva amuzant de făcut pentru că altfel nefericirea urma s-o urîțească. Trebuia să-şi recîştige controlul asupra vieții sale. Tristețea (la fel ca şi plictiseala) lăsa urme adînci pe un chip de femeie, urme ce nu mai puteau fi şterse de nici un fel de cremă hidratantă; aşa citise în „Harper's". Toby îi luă bagajele de pe bac şi apoi se întoarse să-i zîmbească. Zîmbetul lui, cugetă Abigail fermecată, era o adevărată binecuvîntare.

Îi observă imediat dinții perfecți, părul blond şi brațele musculoase, murdare de ulei şi descoperi deodată, cu uşurare şi bucurie, că nu era chiar aşa de amorțită încît să nu mai simtă dorința.

CAPITOLUL 3

Ce ciudat, îşi zise Stella, cum femeile care nu s-au mai văzut de multă vreme, spun automat: „Vai dragă, ce bine arăți", dar evită să se studieze cu multă a-tenție una pe alta.

Probabil că numai mamele aveau acest drept pentru că, în vizitele lor anuale, îşi rezervau plăcerea de a le spune fiicelor lor toate lucrurile neplăcute, sugerînd fuste mai lungi şi pantofi fără tocuri.

Abigail şi Stella, fiind două prietene vechi, ar fi fost o impertinență să facă ceea ce-şi doreau amîndouă cu fervoare, şi anume să se studieze pentru a vedea orice urmă de îngrăşare, riduri noi sau fire albe. Ea şi cu Abigail, după ce se pupaseră la început şi apoi duseseră bagajele în camera de la mansardă, vecină cu cea a lui Ruth, coborîseră la bucătărie discutînd despre nimicuri în timp ce Stella prepara prînzul.

– Eu nu vreau nimic, serios, şi aşa nu prea mănînc la prînz, protestă Abigail, în timp ce ronţăia cu lăcomie crusta de pe pîinea cu usturoi pe care Stella tocmai o scosese de la cuptor.

– Atunci nu-i de mirare că ai rămas aşa de subţirică, îi zise Stella, ignorîndu-i protestele şi turnînd supă de roşii cu busuioc în două boluri.

– Am un metabolism mai rapid. În plus sînt şi destul de agitată, răsunse Abigail, privind la stomacul plat şi la coapsele înguste.

Stella o cercetă repede atunci cînd se aşeză la masă. Fusta de mătase a lui Abigail părea cam mare în talie, ceea ce însemna că aceasta slăbise recent, probabil din cauza şocului că Martin o părăsise. Părul ei, de un roşcat ca de vulpe, părea lipit de cap, de parcă Abigail n-ar mai fi avut deloc energie.

Pe Stella o tenta s-o întrebe dacă avusese grijă de ea în ultima vreme şi dacă mîncase aşa cum trebuia, dar parcă n-avea chef s-o necăjească şi mai tare. Pe unii oameni, tristeţea îi determina să nu mai mănînce aproape deloc, în timp ce pe alţii îi determina să se îndoape în neştire.

Eu una fac parte din ultima categorie, mai mult ca sigur, îşi spuse nemulţumită Stella. Era sigură că dacă ar fi aflat că Adrian ar fi avut o aventură de o noapte, ar fi pus pe ea cel puţin cinci kilograme în mai puţin de trei zile, numai din pîine prăjită cu miere şi ciocolată amăruie.

– Ce s-a întîmplat cu Toby? Nu vrea să stea să mănînce cu noi? întrebă Abigail, privind pe fereastră.

– Ah, cred că vrea să se întoarcă sub maşina lui. Uneori cred că preferă să trăiască acolo. Mai mult ca sigur c-o să-şi cumpere un hamburger şi nişte cartofi prăjiți de peste rîu. Cu toții studiază acum nutriția la şcoală, dar nu e altceva decît un subiect de examen, pentru că nu vor s-o aplice şi în viața de zi cu zi. Adrian e în grădină, în chioşcul lui. Îşi ia un sandviş dimineața şi nu mai iese de acolo decît după-amiaza tîrziu de tot, înainte de cină, ceea ce e teribil de nepoliticos din partea lui, mai ales că ştia că aşteptam un musafir. Iar Ruth ar trebui să fie acum la colegiu.

Stella auzi în clipa următoare paşi afară, în grădină şi îşi zise că poate Adrian se gîndise să treacă pe acolo ca să le salute. Uşa se deschise şi, Ruth trecu în goană pe lîngă ele, urcînd scările în fugă.

– Nu pot să stau acum, ne vedem mai tîrziu, le strigă.

– Doamne sfinte, asta ce-a mai fost? întrebă Abigail, cu lingura ridicată spre gură.

– Numai o adolescentă grăbită, îi răspunse Stella zîmbind. Ai răbdare pînă cresc şi ai tăi.

– Probabil că nici atunci n-o să-i văd mai mult ca acum. Martin crede că internatul căleşte caracterul, murmuă Abigail posacă.

– La fel şi închisoarea sau Legiunea Străină, chicoti Stella. Atunci cînd îi naşti, nu te gîndeşti la aşa ceva.

– Nici Ruth nu stă cu noi la masă? Sper că n-a dat în anorexie, nu? rosti Abigail.

– Nu, nu cred, răspunse Stella, zîmbind fără voie în timp ce se gîndea la trupul plin de curbe ape-

tisante al lui Ruth. Ai puțină răbdare şi o s-o vezi un pic mai tîrziu. O să-ți dai seama că e foarte departe de a putea fi considerată anorexică.

Abigail însăşi de-abia se atinsese de mîncare, observă Stella cu tristețe, în schimb băuse deja două pahare cu vin.

– Ascultă, îmi pare sincer rău că trebuie să merg la întrunirea asta, se scuză Stella. Dar putem discuta cum se cuvine ceva mai tîrziu. Vrei să te odihneşti restul după-amiezei sau preferi să mergi cu mine şi să-mi cunoşti o parte din vecini?

Abigail se încruntă o clipă, apoi zîmbi larg.

– Stella, nu sînt bolnavă, doar foarte furioasă. Am să vin cu tine şi poate că o să mi se pară totul amu-zant. Sînt gata să încerc orice numai să nu mă mai gîndesc la ticălosul de Martin. Ca o sfidare la adresa soțului, dădu peste cap restul de vin din pahar şi se ridică de la masă. Aş fi putut să stau acasă şi să plutesc pe un nor de furie şi amărăciune, dar m-am gîndit că ar fi mai interesant şi mai distractiv dacă aş sta în altă parte şi aş vedea cum trăiesc alți oameni, înțelegi?

– Ideea este, îi explică Stella lui Abigail, în timp ce se îndreptau spre vaporaşul lui Bernard, ca toți cei de pe insulă ce sînt implicați într-o activitate artistică, adică aproape toată lumea, să-şi deschidă casele, mă refer aici la atelierele lor, publicului larg. Cu alte cuvinte, îi lasă pe oameni să vină şi să le admire lucrările.

– Aşadar, e mai degrabă un fel de activitate promoțională? întrebă Abigail, folosind limbajul comer-

cial deprins de la Martin.

– Nu chiar. Se fac şi unele donaţii caritabile, pentru interes local. Totul a început în urmă cu cîţiva ani, pentru că oamenii din oraş îi considerau pe insulari ciudaţi şi de aici s-a pornit un val de ostilitate. Chiar înainte să ne mutăm aici, se zvonea că pe insulă erau vîrcolaci şi că făceau tot felul de vrăjitorii, şi asta numai din cauză că nu găseai picior de contabil sau agent de bursă prin partea locului – doar artişti. Dar de fapt e numai o comunitate prietenoasă în care nimeni nu se formalizează.

– Şi acest tîrg de artă, rosti Abigail nedumerită, este organizat numai ca toţi cei de aici să-şi arate lucrările, fără să vîndă nimic? Mi se pare cam neobişnuit.

Stella începu să rîdă.

– Nu există atîta spirit caritabil pe aici! Sigur că oamenii îşi vînd lucrările. De fapt, o să vezi că nu e tocmai uşor să intri în atelierul cuiva, să priveşti în jur şi apoi să pleci fără să cumperi absolut nimic. Atunci cei din jur ar considera că nu ai maniere. Dacă nu cumperi, atunci toată lumea ar considera că ai intrat doar ca să vezi ce se petrece în casa respectivă. Şi aşa, în zilele normale, nimeni nu pune piciorul pe aici, nici măcar puştii care livrează presa, de teamă să nu dea peste vreun artist cu înclinaţii perverse. Iar bacul face atîta zgomot, încît nimeni nu poate să treacă neobservat.

– Aşadar, acest tîrg e ca un soi de sărbătoare cîmpenească. Şi noi facem chestii de genul ăsta în Sussex, rosti Abigail, uşurată că pricepuse măcar în mare despre ce era vorba.

În timp ce mergeau, ea continua să se oprească pentru a privi mai bine spre grădinile acelea ciudate, luxuriante. Urechile îi erau asaltate de sunetele plăcute scoase de nişte clopoţei de vînt, care clincăneau nu prea departe de locul în care se aflau ele. Insula, care de pe celălalt mal păruse o suburbie drăguţă, semăna mai degrabă cu o insulă a comorilor.

Stella se uită la ceas şi îşi dori ca Abigail să se grăbească puţin. Picioarele ei elegante, încălţate cu pantofii bej călcau pe drumul pavat cu atenţie de parcă ar fi fost o potecă alunecoasă dintr-o pădure. Poate pentru că nu mănîncă aşa cum trebuie, de asta e aşa de slăbită, conchise Stella, sau poate că mergea aşa din cauză că băuse atîta vin la masă.

– Nu vezi toate astea de pe mal, rosti deodată Abigail, oprindu-se ca să se holbeze printr-o gaură din gardul viu, la peticul de peluză plantat cu cauciucuri şi spiţe de bicicletă, în mijlocul căreia se afla o caroserie ruginită care găzduia nişte găini înfoiate şi gălăgioase.

– Alea sînt găinile Giulianei şi ale lui Enzo. Sînt italieni, vreau să spun Enzo şi Giuliana, nu găinile. Ne dau la toţi nişte ouă delicioase. Enzo e sculptor iar Giuliana pictează pe mătase. Giuliana este sora lui. Stella simţise nevoia să-i spună acest lucru lui Abigail, care poate considera această informaţie de valoare pe timpul şederii ei acolo (deşi nu era tocmai probabil).

Abigail se cutremură uşor, de parcă ar fi înfiorat-o gîndul că ar fi putut să mănînce ouă de la găinile

care se adăposteau în caroseria aceea ruginită, sau poate pentru că un bărbat trăia laolaltă cu sora lui. Enzo era genul de bărbat care părea elegant chiar şi în zdrenţe, o calitate specifică italienilor.

Între case, se putea vedea lucind rîul şi Stella avu o clipă senzaţia că Abigail se simţea probabil ruptă de lume şi de toţi cei cunoscuţi, ca şi cum ar fi fost pe un vapor de croazieră alături de oameni pe care nu-i prea agrea.

Mă rog, acum nu mai conta, era acolo şi cu asta basta. Abigail nu trebuia decît să învîrtă de maneta bacului şi ajungea iar în civilizaţie, dacă nu mai putea să suporte traiul de acolo. În galeria aflată în partea inferioară a vaporaşului de agrement, în care locuia Bernard, ultimele rămăşiţe ale expoziţiei fuseseră luate de pe pereţii albi şi strînse la un loc, gata să fie trimise înapoi de unde veniseră. Odată ajunsă înăuntru, Abigail păru să se înveselească deodată.

– Doamne, toate astea sînt retururi? Cel care le-a pictat nu a vîndut prea multe, nu? întrebă Abigail, privind curioasă în jur, în timp ce ea şi Stella traversau podeaua de lemn a galeriei spre scara de fier în spirală, ce ducea spre apartamentul lui Bernard.

– Nu cred că s-a vîndut vreunul. Cred că din cauza lipsei de publicitate. Bietul om, va trebui să le ia de aici cu un căruţ ca să le transporte pe toată lungimea insulei. O să se simtă destul de jenat. Îşi va imagina că toată lumea o să-l privească în derîdere, deşi nici vorbă de aşa ceva. Cei de aici sînt obişnuiţi cu astfel de ratări.

– Poate că nici nu-i mare lucru de capul lor, rosti Abigail, privind pe furiş la unul dintre tablouri. Au! Bebeluşi morţi, sau cel puţin asta cred că sînt. Nu e genul de pictură pe care s-o aşezi în sufragerie!

– De fapt, cred că sînt mai degrabă alegorice. Glasul tărăgănat al lui Willow se auzi de undeva de deasupra lor. Fiecare silabă a cuvîntului „alegoric" fusese pronunţată cu o grijă exagerată, ca şi cum acela ar fi fost cuvîntul zilei ce trebuia rostit cu veneraţie... Părea un copil mic, dar cu un glas puternic. Înşelător de delicat, cugetă Stella.

Imediat după aceea Willow le apăru în faţa ochilor, tropăind pe treptele de metal în ghetele ei cu şireturi lungi şi tocuri înalte, vopsite în purpuriu, cu stele argintii pictate pe deasupra.

– Dumnezeule mare! murmură Abigail, privind spre arătarea drapată într-o rochie cu talie joasă, foarte largă şi decorată cu nenumărate volane în nuanţe de mov şi liliachiu. Pe un umăr se vedea o coadă groasă, împletită, cu multe fire colilii, care reprezentau un fel de declaraţie probătrîneţe. În faţa lor era o femeie de aproape cincizeci de ani, dar care se agăţa cu disperare de vremea copilăriei.

– Bună, Stella, rosti arătarea aceea bizară, imediat ce ajunse pe ultima treaptă, întorcîndu-se apoi spre Abigail cu un zîmbet larg pe buze. Bună, prietenă a Stellei, eu sînt Willow. Tu eşti probabil Taur, sînt sigur de asta.

Întinse o mînă plină de brăţări şi inele, pe care Abigail o scutură cu atenţie, de parcă s-ar fi temut să n-o frîngă.

– Eu sînt de fapt Abigail, răspunse ea pe un ton

care arăta limpede că n-avea nici un pic de încredere în horoscoape.

– Oh! Aha, da, oftă Willow, în timp ce zîmbetul îi dispărea de pe buze.

Toate trei urcară scara de fier spre studioul lui Bernard, unde cîțiva rezidenți ai insulei își găsiseră deja locul pe canapeaua jerpelită, dar care era totuși acoperită cu o cuvertură de catifea lucioasă. Aranjamentul domestic al lui Bernard reprezenta imaginea pe care ar fi putut să și-o facă un adolescent despre atelierul unui artist. În aer se simțea un miros puternic de vopseluri și terebentină, iar peretele din apropierea șevaletului era stropit de diverse culori. Altfel, restul pereților era alb, acoperit ici și colo de fotografii alb-negru ale „Artistului la Lucru", instantanee ale lui Bernard de pe vremea cînd era încă destul de tînăr pentru a fi descris un pictor în plină afirmare.

Printre cei deja sosiți se afla și Charlotte, care își alerga fetița, încercînd s-o îndepărteze de scară și de picturile încă neterminate ale lui Bernard, ce fuseseră lăsate la voia întîmplării, și Peggy, care se lăgăna în balansoarul de lemn, înfășurată într-un șal croșetat, fumînd o țigară. Era și Ruth acolo, în bucătăria aflată în capătul studioului, pregătind o tavă de cești cu cafea și deschizînd sertarele și frigiderul ca să arate ce persoană importantă era.

– Ruth, de ce nu ești la cursuri? o întrebă Stella pe fiica sa, deși uitase cu desăvîrșire că aceasta nu mai era o puștoaică de școală primară, ci ditamai studenta responsabilă.

– Nici o problemă, nu am chiulit. Am voie să fac

cercetări pe cont propriu, răspunse Ruth, zîmbindu-i lui Abigail. Bună, Abigail, nu ne-am mai văzut de o grămadă de vreme, de cel puțin un an sau doi. Zîmbetul ei vesel dispăru pe loc, fiind înlocuit de o expresie îngrijorată, atunci cînd își aminti de motivul vizitei ei acolo. Te simți bine? întrebă grijulie, de parcă, neavînd decît șaptesprezece ani, nu suporta vreun alt răspuns în afară de „da, foarte bine".

– Da, foarte bine, răspunse repede Abigail, privind-o mirată, de parcă ar fi vrut să spună ceva de genul: „Doamne sfinte, da' ce-ai mai crescut!". Eu și cu mama ta tocmai am luat prînzul. Voi studenții nu mai aveți timp ce așa ceva?

Ruth zîmbi pisicește.

– Ah, am luat ceva aici, cu Bernard, o informă pe Abigail, pe un ton destul de strident cît să ajungă și la urechile lui Willow.

Stella, care era ocupată cu fetița lui Charlotte, încercînd s-o oprească să mai rontăie bucățelele de trestie desfăcute de la fotolii, începu să-și facă griji, pentru că fiica ei nu specificase ce anume luase cu Bernard. Pentru că era foarte posibil să nu fi fost de mîncare. Auzise ea destule despre fetele de vîrsta lui Ruth care veneau la Bernard special pentru cîte o partidă de sex, ceea ce era mai mare ruşinea, pentru că exact asta voia ca el să-i ofere lui Abigail, chiar dacă trecuse de douăzeci de ani. În fond asta le prescria și adolescentelor părăsite de iubiți, noi prieteni, alte petreceri. Deși știa că acest lucru nu avea să rezolve problema dispariției lui Martin cu o blondă, cel puțin putea s-o mai bine dispună pe Abigail.

În momentul următor, pe scara în spirală apărură Ellen şi Fergus McIver, îmbrăcaţi în tricouri identice, căutînd din priviri un loc potrivit în care să stea. Stella scoase din pachetul adus cu ea tava cu biscuiţi, privindu-i pe cei doi cum se îngrijorau la gîndul că era posibil să fie obligaţi să stea separat. Cei doi se pensionaseră de la compania de asigurări la care lucraseră şi se mutaseră pe insulă, determinaţi să se integreze în mediul artistic.

Îşi petreceau zilele participînd la diferite cursuri de artă pentru adulţi, pictînd apoi cu îndîrjire. Specialitatea lui Ellen erau siluetele de vapoare în amurg, pe care le descria ca fiind „atmosferice", în timp ce Fergus prefera rîul pe care-l picta meticulos, în cele mai mici detalii.

– Lebedele lui, anunţase Ellen la ultima întrunire în vederea organizării Tîrgului de artă, sînt aproape de perfecţiune.

În acel moment Fergus privea în jur, părînd încîntat de modul în care fusese organizat studioul. Îşi trecu un deget peste peretele din spatele canapelei.

– Foarte frumos. Nu poţi să dai greş cu alb strălucitor, comentă el spre Berndard. Alb strălucitor de mătase, curat şi proaspăt.

– E de fapt numai alb, alb standard din comerţ, răspunse Berndard cu acreală, ceea ce reprezintă o altă lungime de undă, sper că eşti de acord cu mine.

– Evident, răspunse Fergus, confuz.

Bernard păşi în centrul camerei, luîndu-şi locul de preşedinte al acelei întruniri. Puloverul său, pă-

tat de vopsea în asemenea hal, încît nu i se mai putea discerne culoarea originală, începuse să se deşire pe la margini, asemenea fotoliilor de trestie. Nu era prea atrăgător, dar era oarecum recunoscut în lumea artistică, ceea ce era destul de important. Stella privi pe furiş spre faţa lui Abigail, ca să vadă dacă nu părea interesată de el, mai ales că nu era genul de persoană care îşi arăta admiraţia făţiş.

Din cîte îşi amintea Stella de la facultate, ochii ei se aprindeau deodată şi se fixau asupra obiectului dorinţei sale, şi nu mai avea nici o îndoială asupra intenţiilor ei neonorabile. Abigail nu fusese niciodată genul de fată mofturoasă şi de aceea băieţii se luau la întrecere ca să-i capteze atenţia.

Numai că în clipa aceea stătea relaxată pe scaunul ei, placidă şi politicoasă, privind în jur fără nici cel mai mic interes. Probabil că aşa se întîmplă atunci cînd ai inima frîntă, îşi zise Stella privind cu simpatie la Willow, care, aşezată la picioarele lui Bernard, îl privea pe acesta cu adoraţie.

Ruth stătea ceva mai departe, sprijinită de balustrada scărilor, cu mîinile încleştate de metal astfel încît să-şi poată scoate bustul în evidenţă. Se simţea puternică şi frumoasă, mîndră de tinereţea ei, şi foarte atentă să nu rupă balustrada şubredă cu greutatea-i considerabilă.

– Mai sînt cîteva nelămuriri de clarificat, începu Bernard, legate de ruta vizitatorilor. Trebuie să ne decidem dacă se apucă de vizitat imediat ce coboară din bac sau îi aducem aici, în capătul insulei, ca să plece apoi de la galerie spre bac...

– Dacă o iau de la bac încoace, este foarte posi-

bil să nu mai ajungă pînă aici. Mai ales dacă se încarcă cu cine ştie ce „vase" mari şi umflate, rosti Enzo, arătînd cu degetul spre Willow, care se bosumflă imediat.

Stella se întrebă într-o doară dacă Abigail îi observase expresia de lup înfometat.

– Păi da, e normal să spui aşa ceva, doar stai în capătul ăsta, răspunse Willow tăioasă, adăugînd apoi: Dar cel puţin cumpără vasele mele. Ceea ce e mai mult decît se poate spune despre caroseriile tale ruginite.

Charlotte acoperi urechile copilului ca să nu audă cearta ce tocmai se stîrnise.

– Avem nevoie de o hartă cu toate locurile bune de vizitat, sugeră cu sfială.

– Ce bine că ai spus-o chiar tu, interveni Ruth, pentru că am făcut una chiar seara trecută. Se apropie de Bernard şi îi dădu o foaie de hîrtie. Stella observă imediat că mîna îi tremura uşor, de parcă ar fi fost vorba de o chestiune extrem de importantă pentru ea. Privea încordată spre Bernard, de parcă ar fi vrut cu orice chip să aibă parte de aprobarea lui.

El îi zîmbi, iar ochii lui Ruth se aprinseră deodată de încîntare.

– Eşti aşa o fată bună, o lăudă Bernard. Mda, e ceva net superior faţă de vechea listă ale atelierelor de anul trecut. Continuă să studieze foaia de hîrtie, nedînd nici un semn că ar fi vrut să le-o arate şi celorlalţi. Excelent! Arată unde locuiesc toţi artiştii şi există şi o legendă cu explicaţii. Avînd o copie a acestei hărţi, vizitatorii pot trece rîul cu bacul ca să

meargă apoi oriunde doresc ei să se despartă de bani. Chicoti şi privi în jur, aşteptînd să fie aprobat, ceea ce se şi întîmplă.

– Stella, iei tu hîrtia, ca s-o tipăreşti şi apoi s-o trimiţi prin poştă?

– Bine, încuviinţă ea, nici o problemă.

Notă în agendă şi această însărcinare, pe lîngă lista de lucruri ce trebuiau rezolvate în următoarele zile... Pe listă se afla şi obligaţia de a avea grijă de Abigail, dar se părea că în această direcţie totul mergea bine, pentru că vechea ei prietenă privea în jur amuzată şi mulţumită.

O altă îndatorire ce-i revenea era şi aceea de a-l convinge pe Adrian să elibereze chioşcul pentru a organiza acolo expoziţia lui Ruth pe timpul Tîrgului de artă. Însă Adrian era aşa de pretenţios în privinţa spaţiului de lucru, încît şi cea mai mică tulburare a rutinei sale zilnice ar fi putut să-i alunge cu totul inspiraţia.

Din cînd în cînd, Stella obişnuia să-l necăjească, spunîndu-i că chioşcul fusese construit pentru toată familia, nu doar pentru propriul lui folos şi că ar fi vrut să-şi invite musafirii acolo pentru un cocktail înainte de masă. Ea personal era obligată să lucreze la calculatorul înghesuit pe o masă de lucru mititică, cu toate cărţile de referinţă puse claie peste grămadă pe cele două rafturi de deasupra ei şi cu scrisorile aruncate de-a valma într-un coş de rufe. Adrian „pleca" să lucreze, pe cînd ea trebuia să stea chiar în centrul casei, oricînd disponibilă ca să răspundă la telefon, să i se ceară bani de buzunar sau să i se atragă atenţia că nu mai era pîine.

– Cum rămîne cu mîncarea? întrebă Ellen McIver. M-am gîndit să prepar brioşele mele cu şofran. Dacă nu mă înşel mai am pe undeva un borcan cu gem de smochine.

– Nici un fel de mîncare, nu şi de data asta, decretă Bernard cu fermitate. Cred că eşti de partea mea aici, nu, Stella?

Se întorsese spre ea, cerîndu-i ajutorul, dar, înainte să poată spune ceva, Abigail se aplecă în faţă şi rosti privindu-l drept în ochi:

– Fără nici un strop de vin şi ceva de ronţăială? Eu am considerat că orice om vrea să guste ceva atunci cînd admiră arta, continuă rîzînd. Mie una îmi place, pentru că aşa am ce face cu mîinile.

Willow îi făcu cu ochiul.

– Ei bine, vei descoperi că unele exponate sînt chiar tangibile, îi zise, privind însă spre Bernard ca să vadă cum reacţiona la sugestia mîngîierilor. Vasele mele parcă cer să fie mîngîiate. Willow ignoră mormăiala lui Enzo şi continuă: Deşi, în parte sînt de acord cu tine, este absolut senzual să îmbini mîncarea cu arta. Mă gîndeam să prepar nişte prăjituri de linte, cuşcuş şi fructe de pîine.

– Ba nu, de data asta trebuie să recunosc că sînt de acord cu Bernard, interveni Stella. Tîrgul de anul trecut a degenerat pur şi simplu din cauza concurenţei pe planul mîncărurilor, pentru că toată lumea a fost mai preocupată de feluri exotice decît de expoziţie în sine. Sugerez să nu ne mai obosim cu felurile preparate acasă şi să nu mai servim nici vin, şi atunci vom putea scăpa şi de cheltuielile inutile.

– Cum? Adică să ne apucăm să cumpărăm pră-

jiturile de-a gata? se scandalizează Ellen, de parcă Stella ar fi sugerat să-i întîmpine pe vizitatori îmbrăcați numai în izmene.

– Biscuți, cumpărați în vrac și distribuiți apoi între artiștii care expun, le explică Stella, astfel încît să nu mai existe certuri că a încercat cineva să-i mituiască pe vizitatori cu promisiunea unui banchet.

– Dar nici un strop de vin? insistă Abigail, făcînd-o pe Stella să-și dorească s-o poată strînge de gît.

– Eu mă gîndeam că ar fi mai bine dacă am servi niște ceai, sugeră Ellen McIver, primind încuviințarea tacită a lui Fergus.

– Ceai? se strîmbă Abigail, adăugînd în șoaptă spre Ellen: Văd că voi doi, porumbeilor, știți cum să trăiți, nu glumă! Cei cîțiva oameni din apropiere chicotiră sau o priviră scandalizați. Stella nu prinse cuvintele ei, dar simți tensiunea din atmosferă și-și dădu seama că întrunirea trebuia încheiată cît mai curînd.

– În regulă, și vin. Dar fiecare și-l cumpără singur, le zise. Dar nu săriți calul, pentru că nu avem nevoie de necazuri, așa cum s-a întîmplat anul trecut.

– Spune-mi și mie ce s-a întîmplat anul trecut, îi ceru Abigail, imediat ce se aflau destul de departe de vaporașul de agrement.

Pare să se fi înveselit cît de cît, își spuse Stella, bucurîndu-se că prietena ei găsise distractivă discuția lor.

– Păi, ce să-ți spun, tîrgul a devenit un fel de

competiție în departamentul ospitalității. Fiecare s-a luat la întrecere cu ceilalți. Willow a închiriat o formație de calipso şi a oferit vizitatorilor friptură de nuci la grătar, iar Ellen şi Fergus au pus la bătaie un ceai englezesc veritabil, cu tot ce vrei şi ce nu vrei. Amîndoi şi-au vîndut o mulțime de lucrări, iar ceilalți i-au acuzat că i-au mituit pe cumpărători, forțîndu-i să mănînce.

– Ca să vezi, n-am crezit că viața de aici poate fi aşa de palpitantă, rîse Abigail. Sper să mai fiu aici şi să văd şi eu cum se desfăşoară tîrgul.

Nu, e prea egoistă ca să se sinucidă, cugetă Stella, şi cum Tîrgul de artă va avea loc peste cîteva săptămîni, Abigail o să-mi rămînă pe cap mult şi bine.

CAPITOLUL 4

Adrian stătea în chioşcul lui şi juca Tetris pe calculator, încercînd să-şi amintească cum fusese atunci cînd făcuse sex cu Abigail. Ea probabil că nici măcar nu-şi mai amintea de acea ocazie singulară, pierdută printre atîtea aventuri.

La vremea aceea, i se păruse personificarea eliberării sexuale, o adevărare celebrare a traiului liber, fără probleme, cum s-ar putea spune în zilele de acum.

Nici n-ar fi putut spune despre ea că fusese o seducătoare, pentru că asta ar fi implicat un oarecare efort şi din partea bărbaților. Nu, Abigail fusese mai degrabă ca un fel de pleaşcă ce-ți cădea pe cap deodată.

Acum el unul era mai bătrîn şi ar fi trebuit să fie ceva mai înțelept, iar cuvintele cu care ar fi descris-o erau altele.

Acum ar fi putut spune că Abigail se scăldase în promiscuitate. Nu era sigur dacă timpurile se schimbaseră sau doar el însuşi, dar oricum gîndul îl deprima.

Noaptea aceea rustică şi parfumată, cu Abigail şi cu haina sa afgană care mirosea urît întinsă sub ei, lîngă o salcie, avusese loc cu multă vreme în urmă, cînd nu era tocmai experimentat în materie de sex şi mai mult bîjbîia pe întuneric. Îşi aminti profund jenat că, ameţit de sex şi vin, fusese atît de idiot că o ceruse de soţie.

De atunci nu mai auzise de ceva atît de aspru şi de batjocoritor precum rîsul ei. Îşi amintea şi de răspunsul pe care îl dăduse: „Nu chiar acum, mulţumesc, dar poate că aş putea să mă mărit cu tine ceva mai tîrziu, cînd s-o plictisi Stella." După ce-şi asumase nişte riscuri imense să se strecoare afară ca să-şi satisfacă poftele carnale cu ea, prietena cea mai bună a Stellei, îşi dorise în mod egoist să se simtă mai special decît o jucărie cu care se jucase din plictiseală.

Pentru el, sexul reprezentase atunci fiorul necunoscutului. La vîrsta aceea, cînd avea vreo nouăsprezece ani, cam cum era Toby, fiul său acum, întotdeauna era uimit atunci cînd reuşea să avanseze serios pe sub fusta vreunei fete, trecînd de barierele complicate ale ciorapilor şi chiloţilor, convins că avea să găsească mereu acelaşi echipament cald şi miţos înăuntru.

Toate fetele aveau acele părţi moi şi primitoare, şi, de cîte ori era în autobuz sau mergea pe stradă, se uita la fete şi femei ştiind că toate erau la fel

acolo. Era în permanență excitat cum numai un adolescent poate să fie. Se întrebă dacă şi Toby avea aceeaşi pro-blemă sau îşi alunga dorința sexuală gîndindu-se neîncetat la mecanica maşinii sale prea iubite. Oftă gîndindu-se la grația fiului său, care nu părea să aibă vreo problemă asemănătoare cu a băieților care îi scriau Stellei, la rubrica „Întreab-o pe Alice" („E a mea prea mică?" sau „Poți uita de prezervativ dacă ea e la ciclu?"). Pe de altă parte, cititorii cărților sale în mod sigur aveau probleme.

Abandonă Tetris şi intră în ultimul fişier.

– Povestioară tîmpită şi grețoasă, murmură scîrbit, atunci cînd pe ecran apăru titlul „Fecioarele dezonoarei".

Parcă era un articol din „Daily Star", numai funduri şi țîțe, şi activitate sexuală neîntreruptă. Era sigur că undeva în interiorul lui se cocea un roman de calibru greu ca pentru „Sunday Times". El şi Mărul Mac erau gata.

Deschise un fişier special pentru el şi apoi un subfişier pe care îl intitulă Carte Serioasă, organiză aşezarea în pagină şi inseră Capitolul Unu drept titlu. Închise documentul şi deschise un alt subfişier intitulat „Intrigă şi Observații", şi cu mouse-ul îl mută pe acesta alături de Capitolul Unu.

După aceea rămase să privească visător spre rîu, închipuindu-şi că avea deja douăzeci şi cinci de capitole terminate, o sută şi douăzeci şi cinci de mii de cuvinte de înțelepciune şi profunzime care să-i aducă un premiu prestigios în locul porcăriilor de zece capitole de pornografie scrisă sub pseudonim. După cum îi spusese agentul său literar, cititorii săi

erau prea epuizați după cincizeci de mii de cuvinte şi ar fi putut orbi dacă ar fi fost mai multe, renunțînd să-i mai cumpere următoarea carte. Era prea bătrîn ca să se mai plîngă cuiva că viața nu era dreaptă, deşi el unul aşa simțea.

În salon era un raft plin cu cărțile pentru adolescenți ale Stellei, cu numele ei scris mare pe coperți, iar oamenii o prezentau prietenilor ca pe Stella Hutchins, scriitoare, pe cînd propriile lui cărți nu erau permise în casă, iar numele lui nu apărea niciodată pe coperțile lor, în nici una din cele douăzeci şi şase de țări în care se vindeau. Ce bine ar fi fost dacă cititorii lui ar putea vedea cine era de fapt „Marcia Teal" sau „Cassandra Wiley".

El era scriitorul adevărat din familie, cel care muncea zi de zi, vînzîndu-şi talentul pentru a asigura un trai îndestulat celorlalți. Ruth şi Toby încă mai credeau, dacă se gîndeau vreo clipă la aşa ceva, că scria texte literare pentru manualele şcolare. Lucrase şi la aşa ceva, mai demult, în tinerețe. Textele lui erau plătite destul de bine, dar nu excelent, îşi aminti deodată, întrebîndu-se dacă acum ar fi fost gata să renunțe la noul său Audi decapotabil pentru satisfacția de a face comentarii şcolăreşti despre poeții moderni.

Intră în fişierul în care lucra în mod curent, dorindu-şi să fi existat mai multe cuvinte cu acelaşi înțeles ca „futai". Le folosise pe toate la care se putuse gîndi în capitolul anterior, stabilindu-şi o limită superioară de douăzeci, doar de dragul provocării. În joacă, se gîndi să le folosească din nou, în exact aceeaşi ordine, întrebîndu-se dacă vreun

cititor de-al lui va observa acest lucru. Oftă şi începu să-şi chinuie mintea ca să găsească o altă modalitate neobişnuită prin care una dintre fecioare să fie despărţită de lenjeria intimă sau ce mai rămăsese din ea. Asta era o altă chestie, pentru că trecuse multă vreme de cînd încetase să mai asocieze chiloţeii seducători de sexul din viaţa reală.

Cărţile sale dădeau pe dinafară de femei care n-ar fi pus pe ele ceva mai substanţial decît nişte bikini-şnur de mătase, cu ceva dantelă pe la margini şi de aceea se excita numai la gîndul unor izmene solide, de preferinţă de un gri sănătos. Gîndurile îi fugiră iar spre Abigail în timp ce degetele îi dansau pe taste.

Se gîndea la ea aşa cum fusese în tinereţe, cînd, la un film, îi ghidase cu atenţie mîna pe sub fusta ei profitînd de întuneric (Stella concentrîndu-se asupra floricelelor şi mîngîindu-l discret pe sub pantaloni, profitînd de asemenea de acelaşi întuneric) şi şocul pe care-l avusese cînd nu dăduse peste nici un fel de lenjerie intimă.

Nu-şi putea imagina că acum, cînd arăta ca o reclamă pentru Harvey Nichols, ar mai fi fost capabilă de astfel de trăsnăi, dar încercă să-şi închipuie, de dragul meseriei.

– Să înţeleg că nemernicul ăla de soţ a fugit cu o alta? o întîmpină Adrian pe Abigail atunci cînd, împins de la spate de foame, prinsese suficient curaj să intre în casă, puţin înainte de cină.

– Oh, Adrian!

Abigail, spre uluirea Stellei, luă un ton de jale amară şi se repezi spre el, prinzîndu-l în braţe, de

parcă ar fi fost cavalerul ei în armură strălucitoare. Stella scoase castronul greu cu lasagna din cuptor şi văzu cu coada ochiului cum Adrian o cuprindea cu mîinile pe după umeri, de parcă ar fi fost vreun animal periculos.

Roşie la faţă şi cu părul în dezordine, puse castronul pe masă şi se apucă de salată, în timp ce Abigail continua să suspine cu faţa ascunsă în tricoul lui. Adrian se uită la ea peste capul roşcat şi îi spuse pe muteşte: „Ajutor!". Stella zîmbi cu răutate şi-l ignoră. Lasă că aşa îi trebuie, după ce m-a lăsat singură să mă descurc cum pot toată după-amiaza, îşi zise singură, în timp ce prepara salata şi privea mica scenă din faţa ei.

Deşi Abigail avea faţa ascunsă în tricou, mîinile ei îi pipăiau spatele fără jenă, coborînd apoi spre buzunarele din spate ale pantalonilor, într-un fel care nu sugera că avea să-l controleze dacă avea sau nu mărunţiş.

– Nu vrea să-şi iasă din mînă, cred, şopti încet Stella zîmbind spre Adrian ce părea să treacă prin chinurile iadului, după care se duse să-i strige pe Ruth şi Toby.

Cînd puştii începură să tropăie zgomotoşi pe scară, Abigail se desprinse de Adrian cu părere de rău.

– Delicioasă mîncare, dar vezi că eu nu iau decît foarte puţin, zise Abigail, în timp ce ocupa locul Stellei, alături de Adrian. Stella se aşeză în cealaltă parte a mesei şi îi făcu semn lui Ruth să nu comenteze. Sper că nu te-ai dat peste cap numai pentru că sînt aici. Consideră-mă doar un alt membru al

familiei, zîmbi Abigail, după care adăugă: N-am prea avut parte de aşa ceva, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Zîmbetul ei îi cuprinse pe toţi cei de la masă, dar atenţia i se concentră în cele din urmă asupra lui Toby.

– Îmi pare aşa de bine să vă văd din nou, mai ales că aţi crescut atît de mult şi sînteţi mult mai maturi decît ultima oară. Rîse şi puse mîna pe piciorul lui Adrian, strîngînd cu putere. Nu şi tu, desigur, îi zise, în timp ce el se foia nervos. Voi bărbaţii sînteţi aşa de norocoşi, nu eşti de acord cu mine, Stella? Spre deosebire de noi, trupurile lor rămîn la fel de tari şi de ferme. Se uită spre Ruth care se încruntase şi rîse uşor. Nu e cazul să te arăţi aşa de şocată, scumpo. Eu, cu Adrian şi cu Stella, desigur, ne ştim din tinereţe. Sînt sigură că am voie să-l ating, nu, Stella?

– Doamne, nu ştiu, rîse Stella şi se servi din nou cu salată, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese insultată. De ce nu-l întreabă pe el, doar e băiat mare de acum?

Cînd Stella se apucă să strîngă masa, ajunse la concluzia că venise momentul să afle de la Abigail ce anume se întîmplase între ea şi Martin, de aceasta fugise deodată cu o altă femeie. Dacă fusese ceva subit sau nu. Poate că Abigail nu fusese în stare să descifreze semnele corect, nu realizase că el oricum era gata de o despărţire.

Poate că din cauza vanităţii ei complicate nici nu se ostenise să observe ce se petrecea alături de ea. Ruth şi Toby dispărură imediat ce făcură ordine

în bucătărie, unul să se vadă cu prietenii, celălalt la televizor, iar Adrian se retrase în salon ca să vadă un meci de fotbal. Anigail şi Stella rămaseră singure în bucătărie, aşezate la masă, avînd în faţă o sticlă de vin şi nişte bomboane de ciocolată. În acel moment Stella şi-ar fi dorit ca Abigail să-i fi scris, pentru că era obişnuită să dea sfaturi de la distanţă, în scris.

Într-un asemenea caz ăr fi apelat la serviciile de consultanţă şi s-ar fi gîndit la un aranjament cît mai convenabil pentru copii. Imediat ce oamenii aflau că avea o rubrică de sfaturi la o revistă, făceau ce făceau şi o înghesuiau ca să-i ceară părerea în cele mai diverse şi neobişnuite domenii, cum i se întîmplase cu Ellen McIver care-i povestise despre hemoroizii lui Fergus.

Charlotte o întrebase discret despre Agenţia care se ocupa de alocaţia copiilor. Se străduia să le rezolve problemele, dar cel mai bine se descurca în postul pe care-l ocupa, dînd sfaturi cu privire la acnee, bătăuşi, prieteni, examene picate, avorturi sau sînii prea mici, ori prea mari. Sorbi o gură mare de vin şi începu să disece cu atenţie problema lui Abigail.

– Ai avut măcar o idee cît de vagă despre aventura lui? Eu una sînt sigură că aş fi aflat imediat pentru că Adrian nu ar fi rezistat să nu-mi dea de înţeles, deschise Stella discuţia, încercînd să vorbească cît mai deschis.

Abigail zîmbi cu tristeţe.

– Ca să fiu sinceră, m-am cam întrebat, dar nu la modul serios. Mai ales atunci cînd a început să

[illegible] cam prea mult şi mi-a venit [illegible] cu tot felul de cosmetice pentru bărbaţi şi şampon special. Am pus totul pe seama faptului că are biroul chiar lîngă un magazin de cosmeticale şi că se simţea cam bătrîior.

– Adică te-ai gîndit că trece printr-un soi de menopauză masculină? întrebă Stella. În fond am auzit despre tipi serioşi, cu maşini solide care îşi cumpără deodată cîte un Porsche roşu sau contabili care vin la serviciu cu cizme de cowboy din piele de şarpe.

– Exact. Eu am crezut că Martin trece prin faza asta îngrijindu-şi pielea. Cît de naivi sîntem uneori... Abigail îşi termină paharul cu vin şi apoi începu să privească în jur, întrebîndu-se dacă vreunul dintre ghivecele cu ierburi din fereastră ar fi putut să-i servească drept scrumieră.

– Stai că-ţi aduc eu una, se oferi Stella, recunoscînd pe dată expresia de panică, specifică fumătorilor care realizează deodată că s-au prins singuri în capcană într-o zonă a nefumătorilor.

– Întotdeauna a lucrat pînă tîrziu, cunoşti clişeul, şi asta încă de cînd l-am cunoscut. Altminteri nici nu ar fi fost plătit aşa de minunat. Nici nu ştiu cum de a mai găsit timp şi pentru o aventură, continuă Abigail, cu un zîmbet de satisfacţie involuntar adus de gîndul la cîştiguri. După aceea oftă teatral. Mi s-a părut o minune faţă de Johnny care era acasă toată vremea, de mă împiedicam mereu de el.

Stella zîmbi, gîndindu-se la Adrian.

– Bănuiesc că muncitul acasă e uneori destul de complicat, încuviinţă ea.

Primul soț al lui Abigail fusese unul dintre pionierii care lucraseră acasă, cu ajutorul computerelor şi a Internetului, deplîngîndu-i sincer pe cei ce trebuiau să se deplaseze pe orice vreme la locurile de muncă.

Abigail se strîmbă şi apoi chicoti.

– Scuze, se pare că pentru tine şi Adrian merge foarte bine, dar cu Johnny, ei bine, nu avea liniște pînă cînd nu-mi verifica fiecare pas în parte, de parcă... Ezită şi îşi mută privirea de la Stella la scrumiera în care scuturase scrumul. Mă rog, pentru un mariaj de încercare n-a fost tocmai rău.

– Dar cum a fost cu al doilea soț, parcă Noel îl chema, nu? Eu nu am apucat să-l cunosc, o îmboldi Stella, încercînd, asemenea unui doctor, să desco-pere buba unui pacient îndărătnic.

Abigail se cutremură, de parcă nu ar fi vrut să-şi mai amintească de acea perioadă.

– Ce pot să spun, era american, iar mariajul nostru a durat aşa de puțin, încît nici nu mai merită menționat. Nu, Martin a fost bărbatul pentru mine. Singurul. Zîmbi, pierdută în amintiri. Mai ții minte, cînd eram la facultate, şi ne întrebam cum o să ştim care, dintre toți prietenii, va fi Domnul Perfect, Domnul Pentru-tot-restul-vieții? Doamne, şi noi ne consideram inteligente, mai presus de toate povestioarele romanțioase de prin reviste.

– Eu una n-am crezut niciodată în Făt-Frumos, rîse Stella. Uneori mă mai întrebam dacă exista aşa ceva sau o fată se căsătorea pur şi simplu cu cine se nimerea să fie în momentul în care era suficient de matură pentru un asemenea pas. Sau cînd te

presează familia, ca atunci cînd mama ta s-a apucat să-şi cumpere pălării fanteziste şi-ţi făcea tot felul de apropo-uri.

– Mda, pe atunci credeam că eşti cinică, îmi amintesc, rîse Abigail.

– Şi eu credeam că tu eşti cinica, o contră Stella. Mai ales că spuneai că te măriţi numai cu un tip destul de bogat încît să-şi permită o casă fără rate sau ipotecă. Ca după aceea chiar aşa să şi faci! Nu o dată, ci de trei ori!

– Da, ştiu. Ce prostie, dar aşa sînt eu. Am această nevoie pentru confort e o nevoie copleşitoare. Chestia asta cu dragostea într-o magherniţă nu mi s-ar fi potrivit deloc. Dar, desigur, pe atunci nu mi-a trecut prin cap că poţi avea şi bani, dar şi dragoste. Abigail întoarse capul şi începu să privească cu interes în jur.

Stella îi urmări privirea şi observă imediat vopseaua cojită de lîngă chiuvetă, pînzele de păianjen pe care menajera uita mereu să le ia din colţuri, bufetul plin de mărunţiş, tăieturi din ziare, chei şi reviste de grădinărit.

Era însă o casă mare, colorată, confortabilă şi mobilată cu un amestec de mobilier modern şi vechi, şi decorată cu tot felul de obiecte de artă desperecheate, dar care se potriveau cu întregul.

Stella îşi aminti de salonul splendit al lui Abigail, din casa din Sussex, plin de antichităţi strălucitoare, în nuanţe deschise la culoare. Casa în sine era grandioasă şi uimitoare, dar fusese menţinută aşa datorită faptului că cei doi copii fuseseră trimişi de mici la şcoala-internat şi apoi în vacanţe în tot felul

de tabere. Stella se întrebă deodată dacă cei doi copii, de paisprezece şi respectiv doisprezece ani, considerau casa aceea ca un muzeu căminul lor.

Abigail probabil îi citise gîndurile. Oftă, cu ochii fixaţi asupra pînzelor de păianjen.

– Sînt sigură că am înţeles totul pe dos. Ce bine ar fi fost dacă m-aş fi mulţumit cu ceea ce aveţi tu cu Adrian. Poate că nu e nici acum prea tîrziu să mă mulţumesc cu aşa ceva, pentru că sînt sigură că merit şi eu puţină fericire, nu?

Stella se încruntă.

– Cum adică „să te mulţumeşti"? întrebă în defensivă, ignorînd întrebarea retorică a lui Abigail. Nu poţi spune că locuim într-o mahala de sărăntoci. Ne descurcăm foarte bine. Mai mult de atît.

N-are pic de ruşine, îşi zise Stella, pe jumătate admirînd însă lipsa de tact a lui Abigail. Deşi destul de politicoasă în general, avea uneori prostul obicei să-şi ia prietenii în rîs, spunînd ce-i venea în minte, fără să se gîndească o clipă. Stella considera acest cusur al lui Abigail bun de invidiat, mai ales cînd erau în facultate şi prietena ei contestase o notă mică la engleză, luîndu-l la trei păzeşte pe profesorul cel fioros şi spunîndu-i fără jenă: „Sînteţi sigur că nu mi-aţi scăzut nota numai pentru că sînteţi mai scund ca mine şi vă simţiţi neadaptat?". Cred că este o binecuvîntare să spui ce-ţi trece prin cap fără să-ţi faci probleme pentru consecinţe, medită Stella mai departe. Încercă să vorbească la fel de direct:

– Dar de ce a vrut soţul tău să aibă o aventură? Ce anume nu mergea bine în căsnicia voastră? A fost cumva sexul slab?

Abigail făcu ochii mari şi începu să se joace cu bricheta de aur, asemenea unui copil. Aceea părea să fie prima dată cînd îşi alegea cuvintele cu grijă.

– E toată lumea bine? Nu aţi terminat vinul? Bravo vouă, rosti Adrian, dînd buzna peste ele, luînd sticla de vin şi umplîndu-şi paharul. Scuze, v-am întrerupt cumva? întrebă precaut, conştientizînd tăcerea lor.

– Nu discutam despre tine, dacă la asta te gîndeai, îi zise Abigail, zîmbindu-i dulce şi mîngîindu-l. Frumos din partea ei, îşi zise Stella, să fie aşa de încîntată să-l vadă.

– Nici prin cap nu mi-a trecut, o asigură el, îndepărtîndu-se nervos spre uşă, cu gîndul să se întoarcă la televizor pentru următoarea repriză.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti Stella lui Abigail.

Stella ajunse la concluzia că se întîmplase ceva serios, nu aşa cum o lăsase Abigail să înţeleagă. Fuga lui Martin nu era chiar aşa de şocantă, aşa cum crezuse la început.

La facultate, Abigail îşi stabilise drept ţel personal să doarmă în fiecare noapte a săptămînii cu un alt bărbat. Stella îşi aminti că avea chiloţi pe care erau brodate zilele săptămînii şi că Abigail la un moment dat chiar glumise, spunînd: „Dacă am pe mine miercuri, atunci înseamnă că e rîndul lui Paul."

Unul dintre acei bărbaţi, un jucător de rugby, fără prea multă experienţă sexuală, neştiind ce să facă după o noapte cu Abigail, îi lăsase pe pernă douăzeci de lire. Abigail, fericită, o luase pe Stella

în oraş la o tratație şi, după ce se îmbătase, îi povestise cum căpătase banii. Poate, îşi spuse Stella, că şi acum îi place să mai aibă cîte o aventură anonimă.

Abigail a fost din nou scutită să dea un răspuns cinstit de o bătaie urgentă la uşă. Peggy intră în casă, fără să mai aştepte un răspuns, lăsînd înăuntru şi aerul rece al nopții. Abigail sări să-şi prindă pisica înainte să dispară în întuneric.

– Individul ăla de la consiliu dă iar tîrcoale. S-a furişat pe rîu în noapte, într-o barcă cu vîsle, scîrbosu' naibii. De obicei vin cîte doi, ca polițaii, dar acum e chiar Scîrbosu' în persoană, singur-singurel, îi zise Peggy Stellei, privind cu poftă spre sticla de vin. Se aşează greoaie alături de Abigail, care o ținea pe Cleo în poală.

– La ora asta? se miră Stella, scoțînd încă un pahar din bufet. Ce naiba l-a apucat să te hărțuiască şi noaptea?

– Hărțuială e cuvîntul potrivit, se plînse Peggy. Tuşi şi începu să-şi mişte picioarele artritice într-o poziție ceva mai comodă. A spus că nu mă pot pre-face că nu sînt acasă dacă am luminile aprinse. Mi-a adus aminte că cei din consiliu doresc să plec de aici ca să-mi scoată barja de lîngă insulă. De parcă barja mea ar sta în calea prețiosului lor pod.

Stella observă că era furioasă şi deprimată din cauza birocraților din consiliu.

– Sînt obsedați de ordinea suburbană, rosti Stella furioasă, apoi îi explică şi lui Abigail, care le privea nedumerită, dar interesată: Peggy are ultima barjă locuibilă de aici, ancorată chiar în capătul grădinii

[illegible] vreo zece asemenea barje-lo-[illegible] la locurile aici de mai bine de cincispre-[illegible], branșată la curentul electric și la sursa de apă. Nu fusese absolut nici un rău nimănui.

Stella își aminti că, deși Peggy era alimentată cu apă, nu reușise să se branșeze și la rețeaua de canalizare și renunțase de mult la complicata toaletă chimică, preferînd să-și arunce mizeriile direct în rîu. „Dacă rațele și șobolanii pot să se ușureze în rîu, nu văd de ce eu nu aș putea" declarase ea, făcînd-o pe Stella și pe Adrian să n-o fi ascultat.

– Podul se va construi cam în cealaltă parte a insulei, în apropierea bacului, așa că nu e ca și cum Peggy le-ar sta în drum. Dar nu-l pot construi pînă cînd ea nu pleacă de aici, pentru că are dreptul de opțiune pentru alte zece locuri de ancorare, care, cel puțin în teorie, ar putea fi cerute și apoi ocupate.

Abigail le privea uluită.

– Și chiar nimeni de aici nu vrea un pod? Eu cred că ar fi o binecuvîntare; cu mult mai ușor decît să dai la maneta aia a plutei pe lanț.

– Ei bine, dacă eu încă pot s-o fac... o întrerupse Peggy înfuriată.

– Poate că nu v-ar strica să aveți două poduri, sugeră Abigail degajată, aprinzînd o altă țigară. Unul care să vă lege și de celălalt mal. Nu ar fi plăcut? Mai ales pentru cei mai bătrîni de aici?

– Numai peste cadavrul meu. Și vorbesc serios. Știați că mi-a spus că locul meu e într-un azil de bătrîni? I-am spus că sînt foarte bine protejată și aici, de prietenii mei.

Peggy o privi urît pe Abigail, lovi cu pumnul în

masă, apoi se ridică şi ieşi din bucătărie cît putu de repede.

– Ai reuşit s-o superi, o acuză Stella pe Abigail. E prea bătrînă pentru atîta agitaţie şi n-are nevoie de ajutor din partea altora ca să-şi imagineze tot ce poate fi mai rău.

– Îmi pare rău, răspunse Abigail încă nedumerită. Se pare că gafele sînt specialitatea mea. Pur şi simplu nu sînt capabilă să mă abţin.

Toby se afla într-un colţ mai liniştit al barului, alături de alţi patru prieteni cu care privea salivînd o revistă lucioasă. Studentele de la colegiu erau cocoţate pe taburetele de la bar, arătîndu-şi picioarele frumoase puse în evidenţă de fustele scurte şi strîmte, aşteptînd în van să fie observate de grupul acela interesant de băieţi.

– Doamne, uită-te şi tu la caroseria asta, rosti Nick, un băiat înalt şi solid, cu părul întunecat strîns într-o coadă la spate, şi mai ales la bara de protecţie. Întinse revista spre Toby, care, după ce se uită la poză, gemu încetişor.

– Ce n-aş da să... mormăi el în barbă. Deşi nu sînt prea sigur în privinţa culorii, parcă e cam săpălăcită, decise în cele din urmă.

– Mda, poate, încuviinţă Nick, albastru pal e minunat pentru expoziţii, dar cam pretenţios pentru şofatul zi de zi. Dădu pagina şi descoperi un alt VW Beetle. Ce-ai zice de un verde de curse? Clasic. N-ai cum să dai greş cu ăsta.

Toby le observase pe fetele care îi priveau pe furiş. Era obişnuit cu aşa ceva. Una dintre ele nu

arăta rău deloc, dar el era un băiat metodic, ce se îngrijea de contul din bancă cu o responsabilitate matură care ar fi putut stoarce lacrimi de invidie din partea bărbaților de vîrstă mijlocie.

Avea o slujbă la o expoziție de mașini, iar banii îi păstra cu sfințenie pentru a face o excursie prin Europa cu mașinuța lui înainte de universitate. Fetele erau în general extrem de costisitoare, o amenințare serioasă la adresa contului său, chiar dacă se considerau simțitoare, înțelegătoare și mai ales independente.

Femeile bătrîne erau mai bune, nu numai în privința banilor, ci și în rest, pentru că nu erau proaste și nu aveau nevoie de așa de multă atenție. Gîndul îi fugi deodată spre Abigail, la picioarele ei lungi și elegante, așa cum le văzuse de sub mașină... Venise cu un taximetru, dar el era gata să pună pariu că prin Sussex se plimba într-un BMW decapotabil sau altă mașină la fel de costisitoare și că habar nu avea cum se deschidea capota.

Desigur, nici n-avea nevoie să știe așa ceva. Ca atare, mai mult ca sigur că nu avea nici un rost să încerce să discute cu ea progresele făcute la reparația mașinii lui.

Dacă se apuca să-i vorbească cumva de pompa de ulei, ea ar fi putut crede că o înjura și avea să-l evite prin casă. Ce bine, își zise mai departe, privind spre fetele de la bar, că stătea la mansardă și împărțea baia cu Ruth, astfel încît nu aveau să se certe pentru dreptul de a intra primul.

Dacă nu ar fi stat acolo, el unul ar fi fost nevoit să se mute la Nick. Nu știa de ce, dar Abigail avea

ceva ce-l făcea să dorească să-i fie pe plac. Simțea nevoia să fie amabil cu ea, să-i poarte de grijă, aşa cum se îngrijise şi de veverița pe care cei doi McIver o călcaseră pe coadă cu maşina toamna trecută. Ar fi fost interesant să încerce s-o facă să-i zîmbească cu adevărat, nu doar din politețe, cugetă mai departe, frunzărind orbeşte paginile revistei „Volksworld".

Abigail se învîrtea prin dormitor, întrebîndu-se disperată cum avea să se descurce cu banii dacă Martin nu se mai întorcea. După ce primise sume frumoase din partea primilor doi soți, putea susține în mod rezonabil că deținea casa aproape în întregime, mai ales că bieții copii aveau nevoie de un loc în care să vină în vacanțe, iar Martin şi tîrfa aceea blondă în mod sigur nu îi vor lua la ei. Dar cheltuielile pentru întreținerea ei erau imense, drept pentru care Martin ar fi putut s-o oblige s-o vîndă pur şi simplu neachitîndu-le.

Mai ales că ea habar nu avea ce şi cum. El o considerase mereu adorabilă, iar ea îi întinsese toate facturile cu nepăsare. El îi plătea facturile astronomice de la clubul de sănătate, coafor, maşină, haine, grădinari, decoratori de interioare, plus taxele şcolare ale copiilor.

Camera prin care se plimba agitată era drăguță dar foarte simplă, şi, dacă ar fi fost după ea, ar fi ales un tapet ceva mai deschis la culoare. Patul pe care se încovrigase Cleo era cu margini de metal, dar nu genul acela nou şi elegant, ci vechi de cînd lumea, de parcă ar fi aparținut bunicii lui Adrian.

Poate chiar murise cineva în el, cugetă Abigail mai departe, sincer dezgustată. Abigail prefera ca antichităţile ei să fie lustruite şi bine recondiţionate. Pentru ea istoria se reducea la secol, stil şi casă de licitaţii.

Nu suporta să se gîndească la faptul că şifonierul ei poate că nu avusese în interiorul său numai cearceafuri excelent spălate şi călcate, sau că în „secretair"-ul din dormitor ar fi putut muri sufocaţi cine ştie cîţi şoareci cu trei secole înainte. Lîngă fereastra ce dădea spre grădină, se afla un dulap de lemn de pin pe care cineva, probabil Ruth pe la vreo zece ani, îl pictase în două nuanţe oribile de albastru.

În casa ei nu s-ar fi permis acest lucru. Patul era acoperit cu o pătură făcută din petice, în care recunoscu imediat cîteva bucăţi de paltoane purtate de Stella cu mulţi ani înainte. Toată casa Stellei era mobilată cu lucruri vechi ce reprezentau amintiri plăcute. Tablourile de pe pereţi reprezentau rîul şi vaporaşe, iar cîteva chiar clubul de canotaj de lîngă bac, toate pictate probabil de Ruth sau Toby. Se gîndi la proprii ei copii aflaţi la şcolile lor simandicoase, în care profesorii aruncau imediat toate desenele lor stîngace, păstrîndu-le numai pe cele mai bune ca să le arate părinţilor, în zilele de vizită.

Se gîndi la tablourile de Picasso pe care le adunase de-a lungul anilor, cu gîndul că erau nişte investiţii bune, toate aflate în salonul impecabil în care copiii ei n-aveau ce căuta, şi se cutremură de tristeţe.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineață, Stella se afla în bucătărie, sorta corespondența și o aștepta pe Abigail să coboare. Era aproape ora zece și lipsa lui Abigail de la apel sugera fie că din cauza problemelor nu reușise să adoarmă decît în zori, fie avea parte de binemeritata odihnă a inocenților.

Pisica ei în schimb se trezise și, de cum auzise zgomot la bucătărie, coborîse, iar Stella o hrănise. După aceea o însoțise în grădină, unde, după ce săpase cîteva găuri în pămînt, dezrădăcinînd florile, îndrăznise să se ușureze, închizînd mulțumită ochii.

Stella se simțise ușurată că pisica n-o luase la sănătoasa și nici nu fusese alungată de pisicile lui Willow, care tocmai își făceau plimbarea pe aleile din grădină. Auzi, își spuse singură, să trebuiască să-i spun că, după ce a lăsat-o bărbatul, i-a fugit și pisica.

Cînd reveniseră în casă, pisica se cocoțase cu grație pe un scaun în bucătărie şi, torcînd mulțumită, se apucase să-şi spele labele din față. Stella o urmărise cît timp îşi făuse un ceai, admirîndu-i mulțumirea.

Pisicile sînt asemenea copiilor mici, medită ea, fericite cu adevărat numai cu ceea ce le este familiar şi nu le pune probleme. Problema cu adulții, decise deodată după ce se aşeză la masă alături de pisică, este că nu se simt fericiți decît dacă încearcă mereu ceva nou, care să-i stimuleze.

Îşi întoarse atenția asupra corespondenței şi a muncii sale. Îi sosise deja sacul de corespondență săptămînală de la revistă, plin de plicuri colorate, aşa cum numai adolescentele puteau colecționa. Adolescenții erau un grup despre care se presupunea că era firesc să caute valoarea noutăților în viață, îşi zise mai departe, dorindu-şi să nu fi putut prezice cu acuratețe ce îi necăjea pe puşti în acea săptămînă.

Din punctul de vedere al revistei pentru tineri, era un adevăr universal recunoscut că o fată de paisprezece ani în mod sigur era în căutarea unui prieten. Dacă nu ar fi existat acest „adevăr", cugetă ea, riscîndu-şi unghiile ca să desfacă sacul de la redacție, atunci nu ar mai fi existat aceste rubrici de sfaturi, ceea ce în sine n-ar fi fost un lucru tocmai rău, deşi ea din aşa ceva îşi cîştiga traiul.

Vărsă conținutul sacului pe masă, alese un plic de un roz aprins cu adresa scrisă cu cerneală purpurie, şi-l desfăcu cu atenție. „Dragă Alice, m-am îmbătat la o petrecere şi am făcut ceva cu adevărat

prostesc..." Stella era gata să pună cincizeci de lire la bătaie, că în vraful de corespondență mai existau cel puțin alte cinci scrisori care începeau cam la fel.

– Crezi că pe ziua de azi ai putea să iei două topuri de hîrtie de la papetărie? o întrebă Adrian, intrînd în bucătărie. Nu azi ar trebui să-mi iei haina aia gri de la curățătorie?

Stella îşi ridică privirea de la vraful de scrisori pe care el nu le observase, înălțînd-o spre cer şi rugîndu-se să nu-şi piardă răbdarea. Cum să-i răspundă oare? Să-i explice că era „prea ocupată"? Ar fi trebuit să ia sacul sus, la masa ei de lucru. Vina îi aparținea că nu avusese minte şi-l desfăcuse chiar acolo, pe masa din bucătărie, unde nimeni nu o băga cu adevărat în seamă.

– Uite ce am de rezolvat, îi răspunse, arătînd spre masă. Poate că le ia Ruth cînd se întoarce de la colegiu sau chiar Abigail, nu uita că trebuie să ies cu ea şi să încerc s-o distrez. Trebuie să ajung la imprimerie ca să fac harta Tîrgului de artă...

Adrian nu lăsă să-i scape ultima ei afirmație. O întrerupse spunîndu-i:

– Foarte bine, dacă tot eşti acolo o să poți să-mi iei şi mie hîrtia, în fond papetăria este chiar peste drum. Se aplecă peste masă şi-o sărută pe frunte. Mersi, scumpo. Sînt aproape de finalul cărții, şi ştii cum e atunci... Ruth şi Toby sînt încă sus? Privi în fugă spre uşă şi apoi deschise un sertar de unde scoase la iveală un exemplar din „Mayfair". Am ascuns-o aici seara trecută, îi zise, răsfoind revista în căutarea paginilor de corespondență, de unde îşi extrăgea de multă vreme ideile pentru cărți. N-am

vrut s-o las la întîmplare prin casă.

Stella se opri din treabă ca să-l privească cu atenție. Se simțea deodată îmboldită de curiozitate.

– Te-a excitat vreodată lectura unor astfel de scrisori?

Adrian o privi peste marginea revistei, asemenea unui profesor ultragiat de prostia elevului.

– Sigur că nu! îi zise el rîzînd. Tu chiar crezi că stau în chioşcul meu toată ziua într-o stare de excitație frustrantă? Doamne sfinte, păi mi-ar fi căzut de mult dacă ar fi fost aşa! Ştii foarte bine că nu fac altceva decît să mă documentez. Începu după acea să rontăie o bucată de pîine prăjită, citind revista cu un asemenea calm, încît oricine ar fi putut crede că era preocupat de editorialul din „The Times".

– Crezi că scrisorile alea sînt scorneli? întrebă Stella deodată. Oare oamenii chiar fac amor pe autostradă sau sub masă la o nuntă ori botez?

Adrian dădu din umeri.

– Habar n-am, nici măcar n-am stat să mă gîndesc la aşa ceva. Dar mă ajută cu idei noi de cîte ori mă împotmolesc la vreun capitol. Crezi că puştii tăi inventează? o întrebă privind spre vraful de scrisori.

– Tot ce se poate, deşi problemele lor sînt previzibile şi universale. O fată de şaisprezece ani care se vede cu un bărbat de vîrsta tatălui ei, părinți care nu-şi lasă singurul lor odor să stea pe afară mai tîrziu de nouă seara, chiar dacă biata puştoaică a trecut de şaisprezece ani, chestii de genul ăsta.

– Ai văzut? Cam la fel e şi cu ce se publică aici, doar că scrisorile şi articolele în general sînt mult

mai explicite. Ar putea fi vorba de viața sexuală a oricui. Adrian se concentră din nou asupra revistei.

Stella însă tot nu se simțea mulțumită.

– Dar ce anume te excită cu adevărat, în secunda aceea... dădu din mînă spre vraful de plicuri, ca în adolescență? Simțea că nu ar fi trebuit să pună asemenea întrebări, pentru că se presupunea că deja cunoștea răspunsurile. Era sigură că înainte le știuse. Acum însă, dacă se gîndea mai bine, trecuse cam mult timp de cînd nu mai făcuseră dragoste în mod spontan, afară, pe ploaie, sau ascunși în vreo debara la o petrecere plictisitoare. Sexul seamănă oarecum cu gătitul, nu crezi? continuă ea, vorbind mai mult pentru sine decît pentru Adrian, ce părea absorbit de lectură. După ce faci cîteva experiențe mai mult sau mai puțin reușite, ai tendința să faci ceea ce-ți place și e ușor de preparat.

– Aha, mormăi Adrian anapoda, adăugînd apoi a-iurea-n tramvai: Nimic nu bate un rizoto bun.

Stella nu și-o putea imagina pe Abigail făcîndu-și probleme din cauza fanteziilor sexuale ale soților ei. Probabil că presupusese pur și simplu (cel puțin în trecut), că toate fanteziile lor o aveau în centru pe ea, ba mai mult, se asigura că așa era.

Probabil că storcea de la ei destăinuri despre ce le-ar fi plăcut să se petreacă în pat, ca după aceea să-i satisfacă întocmai. Adrian lăsase revista în jos și privea preocupat spre rîu. În timp ce medita, se lovea nervos cu pixul peste ureche.

– Pari așa de studios, îi zise Stella, la fel cum erai și atunci cînd stăteam în pat la facultate și revizuiam poeții interbelici împreună. Mai ții minte?

Uneori mai venea şi Abigail. Se aşeza mereu peste picioarele mele. Întotdeauna mă alegeam cu cîrcei după aceea.

Adrian se întoarse s-o privească şi izbucni în rîs.

– Cred că erau singurele momente în care stătea într-un pat şi-şi păstra toate hainele pe ea. Nu pot crede că pierdea timpul dacă avea un bărbat în pat, învăţînd la literatură.

Stella se simţi jignită deodată.

– Asta era ce făceam noi atunci? Pierdeam vremea?

Adrian însă se scufundase iar în paginile revistei, lăsînd-o să decidă dacă acea comparaţie fusese sau nu în favoarea ei. Stella îşi aminti că în acele ocazii, Abigail îi întreţinuse cu tot felul de poveşti despre aventurile ei, cum făcuse dragoste în turla unei biserici, fiind prinsă de membrii clubului de clopotari care voiau să facă practică bătînd clopotul. Sau cum o făuse pe autostradă, pe marginea ei mai precis, sau cînd îi oferise o partidă de felaţie unui profesor, chiar la restaurant, ascunsă sub masă. Stella se gîndi că poate poveştile ei îl inspiraseră pe Adrian şi-l împinseseră spre o astfel de carieră.

– Cramele, îi zise Adrian deodată, speriind-o, ele mă incită mereu. Mi se scoală numai la gîndul că intru într-o cramă şi cumpăr cîteva sticle de vin. De fapt, dacă stau bine să mă gîndesc, sînt destul de uşor de mulţumit, pentru că orice vin de calitate are darul să mă aţîţe.

– Cu ce te îmbraci? întrebă Abigail, băgînd capul roşcat pe uşa dormitorului Stellei, urmat imediat

de corpul înfăşurat într-un chimono alb de mătase.

– Hainele obişnuite, îi răspunse Stella, privind în oglindă la blugii decoloraţi şi cămaşa albastră de in şi întrebîndu-se dacă, în comparaţie cu trupul suplu al lui Abigail, ea nu semăna mai degrabă cu o minge de plajă.

Munca trebuia să mai aştepte pînă cînd o ducea pe Abigail prin cartierul aflat pe mal şi o ajuta să facă niscaiva cumpărături terapeutice. Sau cel puţin îi arăta cum funcţiona bacul lor improvizat, astfel încît să fie liberă să vină şi să plece după cum dorea, de pe mica lor insulă.

– Putem lua prînzul la restaurantul italienesc sau la cramă dacă vrei, dar nu e nevoie să te îmbraci în mod special pentru asta.

– Aha. Bine.

Abigail păruse cam dezamăgită, de parcă s-ar fi aşteptat în secret să facă o excursie surpriză spre Knightsbridge ca să aibă ocazia să poarte ceva şic de la Agnes B. Stella observă că-şi rosese unghiile pînă la carne, stricînd costisitoarea manichiură franţuzească. Probabil că era cu adevărat nefericită, cu totul debusolată fără Martin.

În studenţie, Abigail îşi aruncase iubiţii fără regrete la coşul de gunoi al amintirilor, trecînd ca o vijelie de la unul la altul. Stella îşi întoarse atenţia spre oglindă şi începu să-şi rimeleze genele.

În acest răstimp încercă să-şi amintească dacă Abigail mai fusese părăsită vreodată, dar degeaba. Era nemulţumită şi se plîngea cînd vreunul dintre ei, ca şi Martin, dădeau fuga spre o blondă pentru alinare, în mod insensibil, la scurtă vreme după ce

erau părăsiți, dar asta mai mult din cauză că-şi găsiseră consolarea prea repede, nu pentru că îi părea rău că-i abandonase.

Abigail (care optase pentru nişte blugi Levi's negri şi un pulover din caşmir de culoarea mierii) se înveseli considerabil din momentul în care puse piciorul pe celălalt mal, de unde putea admira insula în siguranță.

– Insula asta e teribil de drăguță, rosti, privind spre casele colorate. Nu e de mirare că ați decis să vă mutați aici. Îmi amintesc de ultima voastră casă, drăguță, dar exact la fel cu celelalte case de pe stradă, spuse mai departe, de parcă ar fi fost un lucru neobişnuit, mai ales în suburbiile londoneze.

Stella zîmbi.

– Ne place aici. Parcă am tăiat legătura cu lumea atunci cînd ne-am mutat. Adrian spune că cei cincizeci de paşi care ne despart de mal contează cel mai mult, ceea ce e o nebunie, deşi ar fi la fel oriunde.

– Nu chiar oriunde. Nu ai putea să rămîi blocat în casă din cauza fluxului în Petworth, de exemplu. Se cutremură numai gîndindu-se la aşa ceva. Cînd ajunseră pe bulevard, Abigail privi încîntată la traficul aglomerat.

– Pe aici oamenii nu se prea grăbesc, pentru că zona asta seamănă cu un orăşel de provincie, ceea ce şi e de fapt, îi explică Stella.

– Ştiu, dar oamenii de aici sînt normali, răspunse Abigail, nu artişti cu fumuri. Desigur, persoanele de față se exclud. Ştii, rosti deodată, pe un ton blînd, nici nu pot să-ți spun cît îți sînt de recunoscătoare

pentru că m-ai luat la tine şi mă suporţi. Vreau să-ţi cumpăr ceva, un mic cadou de mulţumire. Încetiniră paşii în timp ce Abigail privea în jur, căutînd un magazin potrivit. Ţi-ar sta foarte bine în roşu, îi zise deodată, întorcîndu-se s-o privească pe Stella.

– Asta e ce-mi spune mereu şi Adrian, ceea ce mi-a amintit că trebuie să trec pe la papetărie ca să-i iau afurisitele alea de topuri de hîrtie. Mă rog, treaba asta o s-o rezolvăm ultima, pentru că n-am chef să car atîta greutate tot drumul.

– N-ar trebui să alergi aşa ca să-i faci pe plac, o mustră Abigail, mai ales că ai propria ta muncă de făcut. El s-ar lăsa manevrat ca un păcălici ca să-şi ia agrafe de birou şi plicuri atunci cînd ai nevoie de ele?

Stella se gîndi o clipă înainte să răspundă, întrebîndu-se cînd îi ceruse ultima dată să-i facă vreun serviciu.

– Mă rog, cred că ar face-o. Sînt sigură că nu m-ar refuza dacă ar avea magazinul în drum. De ce nu m-ar ajuta la o adică?

– Pentru că e bărbat, şi pentru că toţi îşi închipuie că sînt prea mari şi tari pentru astfel de sarcini mărunte... Ar fi trebuit să-l pui să sune la papetărie şi să-i spună directorului să treacă marfa în cont şi să i-o trimită acasă prin curier. Eu una asta aş fi făcut. Adrian a ajuns să te considere bunul lui personal. Dacă aş fi mătuşa Alice, parcă ăsta e pseudonimul tău profesional, ţi-aş sugera să-i mai administrezi cîte un şoc din cînd în cînd, doar aşa, cît să-l ţii alert, continuă ea, trăgînd-o pe Stella spre uşa magazinului Whistles. Ia te uită la rochia aia, nu-i aşa

că-i trăsnet? Hai să intrăm şi să probăm hainele, doar aşa, de distracţie.

Stella chicoti.

– N-am mai făcut treaba asta de ani de zile. Ţin minte că ăsta era hobby-ul nostru. În timpul liber... Mai ţii minte pantofii ăia albi, cu tălpi groase, pe care i-am luat dar nu puteam să purtăm? Acum intru prin magazine numai cînd am nevoie disperată să-mi cumpăr ceva. De-a dreptul patetic.

– Ei bine, eu cred că ai nevoie disperată de rochia aia, aşa că hai să mergem, o îmboldi Abigail, deschizînd uşa magazinului.

Ruth alerga uşor pe poteca ce ducea spre vaporaşul de agrement, sperînd că în ziua aceea avea să facă mai mult decît să pozeze pentru Bernard. Îşi plănuise cu grijă chiulul de la şcoală, ratînd cele două cursuri de engleză, aşa că spera să merite osteneala.

Îi plăcea la nebunie să pozeze pentru el, adora să-şi pregătească trupul înainte de plecare, asigurîndu-se că era bine uns cu cremă şi că mirosea plăcut, în caz că Bernard ar fi dorit s-i savureze nurii abundenţi.

Încă nu o făcuse, dar Ruth era sigură că nu avea să mai reziste multă vreme. Aşa proceda cu toate tinerele sale modele, mai întîi le picta şi apoi venea sexul. Reputaţia lui Bernard contribuise mult la sila cu care oamenii priveau insula.

– Nu crezi că ar fi fost mai bine invers? Mai întîi sexul şi apoi pictatul? speculase Ruth cu prietena ei, Melisa, în timpul cursului de franceză. Sînt si-

gură că m-ar picta mai bine dacă mi-ar cunoaşte trupul în mod intim.

– Cred că ai dreptate, încuviinţase Melissa cu so-lemnitate, adăugînd apoi cu bun simţ: În fond, deşi el crede că e mare sculă, şi poate că este, dar numai pe plan local, nu are un nume cunoscut în lumea artistică modernă. Poate că asta este marea lui greşeală. Are nevoie de o abordare mai intimă a subiectului.

Ruth îşi simţea sînii şi pîntecul ondulîndu-se în timp ce alerga. În zilele în care poza nu purta nici un fel de lenjerie, ca să nu-i rămînă semne pe piele şi îi plăcea la nebunie senzaţia de libertate pe care o avea.

Era mare şi multă, cu oasele bine acoperite de carne, situaţie cu care se împăcase foarte bine, mulţumită de abundenţa corporală, sfidînd propaganda antigrăsime din toate revistele de modă şi magazinele de îmbrăcăminte, în care hainele aveau numai măsuri mici.

Le compătimea pe toate fetele acelea care-i scriau mamei ei, plîngîndu-se că nimeni nu avea să le placă pînă cînd nu vor scădea în greutate la cel mult cincizeci de kilograme, de parcă asta ar fi fost important. Fusese în schimb binecuvîntată cu o faţă despre care Bernard îi spusese că era „glorios de frumoasă", cu buze mari şi roşii, dinţi albi, uşor protuberanţi şi ochi albaştri imenşi ce străluceau pe sub coama de păr negru, bine vopsit.

– Te grăbeşti să vezi iepurii? o întrebă Willow care stătea alături de poarta mică ce ducea spre pajiştea neglijată ce se afla alături de vaporaşul-

casă în care locuia Bernard. În mîini ținea un buchet de albăstrele, de parcă ar fi fost domnişoară de onoare la o nuntă, ceea ce era ridicol, după părerea lui Ruth, care-i cerceta mirată rochia scurtă în alb şi roz.

– Nu, Willow, nu mă duc să văd iepurii, ci pe Bernard, răspunse Ruth, nerezistînd tentației de a o necăji, doar ca s-o vadă cum se înfuria.

– Ah, păi nu cred că e acasă, îi zise Willow. Tocmai am sunat la uşă şi nu mi-a răspuns, deşi ar fi putut să fie în galerie...

Ruth îi zîmbi răutăcioasă, conştientă de farmecul tinereții ei.

– Pentru mine este acasă. Mai ales că mă aşteaptă.

Se simți oarecum ruşinată atunci cînd începu să urce treptele scării ce ducea la partea superioară a vaporaşului. O putea răni pe Willow prea uşor. Nu credea că femeia se dusese să vadă iepurii, ci se învîrtise în jur, sperînd să fie observată de Bernard şi asemuită cu o nimfă a pădurii.

Culesese albăstrelele cu gîndul să treacă pe la el ca să i le pună într-un vas făcut de ea, astfel încît să-i amintească că exista şi-l adora.

În mod sigur e o vrăjitoare, conchise Ruth, închipuindu-şi că în acel moment şoptea vreun descîntec de dragoste deasupra florilor din mînă.

*

Rochia arăta uimitor pe ea, mai ales că inul moale, stacojiu, i se mula pe şolduri ca să cadă apoi în falduri grațioase pînă sub genunchi.

– Eu nu prea port lucruri de genul ăsta, îi zise

Stella lui Abigail în timp ce se priveau în oglinda lungă.

– Ar trebui. Eşti încă destul de subţirică pentru ceva mulat şi ai picioare minunate. N-ar trebui să le ascunzi toată vremea. E ca un fel de scuză şi nu pot să înghit aşa ceva. Numai pentru că n-o să mai ai niciodată treizeci de ani... Tînăra vînzătoare, care simţise că era rost de o vînzare, se şi apropiase de ele.

– Treizeci! izbucni Stella. Ştim amîndouă că de acum ne-am îndepărtat binişor de patruzeci!

– Poate tu. Eu una nu mă dau bătută aşa de uşor, se fandosi Abigail. În plus, Martin e cel care-ţi cumpără rochia asta, insist, doar ca să-ţi mulţumească că ai avut grijă de mine. Scoase la iveală un portofel doldora de cărţi de credit, alese una de platină şi o întinse vînzătoarei.

Stella întinse mîna şi o prinse la vreme.

– Nu te mai prosti, pot să-mi cumpăr şi singură rochiile, îi zise, scoţînd propria carte de credit şi dîndu-i-o vînzătoarei.

– Atunci eu fac cinste cu prînzul, îi zise Abigail. Ştii foarte bine ce tare mă supăr atunci cînd nu mi se face pe plac.

Stella se întrebă sîcîită dacă nu cumva tocmai fiţele lui Abigail îl alungaseră pe bietul Martin din casa frumoasă drept spre New York, în braţele blondei Fiona.

Probabil că Fiona era amabilă, nepretenţioasă şi îl lăsa s-o conducă, exact calităţile pe care le doreau bărbaţii obosiţi de neveste şi de griji. Din scrisorile pe care le primise de la băieţi, ajunsese la

concluzia că fata ideală pentru ei era cea căreia îi plăcea fotbalul, închidea ochii la cîte o aventură pasageră, îi aştepta cuminte să termine întîlnirile cu amicii şi îşi scotea chiloţii în faţa lor de cîte ori aveau chef de zbenguială.

De-a lungul anilor nu se schimbaseră prea multe, cugetă întristată. În timp ce-şi făceau loc cu greu prin aglomeraţia specifică orei prînzului, Stella se gîndea la munca ce o aştepta acasă.

În loc să răspundă la scrisori, ea se învîrtea pe bulevardul aglomerat, purtînd după ea sacoşa în care se afla o rochie de care nu avea nevoie şi pe care, în circumstanţe normale, nici măcar nu ar fi probat-o.

Deşi, pe de altă parte, nu-şi mai amintea cînd îşi luase ultima oară ceva care s-o facă să arate aşa de bine, şi asta numai datorită lui Abigail. Cheltuirea unor bani, chiar printr-un intermediar, o înveselise de-a binelea.

Poate că era adevărat ce spunea Joan Rivers, că unele femei au orgasm atunci cînd cumpără ceva. În timp ce Stella cugeta astfel, Abigail se opri deodată în faţa unei crame.

– Ia te uită! Ăla de la masă nu e Toby al tău? întrebă, arătînd spre interiorul întunecos.

– Nu prea cred. El nu-şi permite astfel de lux, încă mai strînge bani pentru călătoria mult visată. Unde mai pui că lui îi plac speluncile, răspunse Stella, pri-vind prin vitrină şi văzind numai un şir de picioare feminine, înşirate pe lîngă bar.

– Mă rog, acum oricum trebuie să intrăm, decise Abigail, deschizînd uşa. Barmanul încă îmi mai zîm-

beşte şi n-ar fi frumos să-l dezamăgesc plecînd mai departe.

– Amabil din partea ta, rosti Stella suspicioasă, intrînd în local.

Toby era aşezat la o masă de patru persoane, studiind meniul cu sîrg, de parcă n-ar fi ştiut ce să aleagă, plăcinta cu carne sau nişte lasagna. În faţa lui era un pahar de bere gol, semn că le aştepta de ceva vreme.

– De unde ai ştiut că era aici? Nu aveai cum să-l vezi în întunericul ăsta? rosti Stella nemulţumită, în timp ce Abigail ridica din umeri, privind-o cu o expresie amuzată.

– Bună, mamă, am auzit că faci cinste cu un pînz, îi zise Toby.

Stella se aşeză la masă.

– De fapt Abigail e cea care face cinste, îi răspunse.

Cînd întoarse capul, observă că Abigail tocmai se îndrepta spre toaleta aflată în spatele barului. Oare ce-a mai pus la cale de data asta? se întrebă obosită. Deci ea a aranjat să ne întîlnim cu tine aici? De ce nu mi-a spus nimic, şi cînd naiba aţi avut timp să stabiliţi întîlnirea?

– Habar n-am de ce nu ţi-a spus nimic. S-a gîndit, probabil, că n-o să vin. Doar ştii cum e cu noi, tinerii. Ridică din umeri şi trecu un deget peste meniu, gîndindu-se că era ora potrivită ca să fie hrănit. Azi dimineaţă, pe scări, m-a întrebat unde ar putea merge ca să mănînce ceva bun, eu i-am spus de localul ăsta şi ea mi-a răspuns că dacă sînt aici pe la unu, mă fac cu o masă gratis.

– Încă n-ai auzit că nimic nu-i gratis pe lumea asta, îl preveni Stella, privind-o pe Abigail care tocmai se întorcea.

– Nu e aşa că-i plăcut? rosti Abigail, aşezîndu-se la masă învăluită într-un nor invizibil de parfum. Se întoarse să-l privească cu plăcere pe Toby care-şi studia paharul gol. Zău că te invidiez, Stella, oftă ea. De-abia aştept să iau şi eu masa cu băiatul meu, cînd o fi la fel de mare. Dacă o să vrea şi el, desigur. În clipa asta James şi Venetia sînt încă la stadiul de burgeri şi cartofi pai.

– Ca şi Toby, răspunse Stella.

– În cazul ăsta, e cu atît mai frumos din partea lui că a venit acum, zise Abigail, întinzîndu-se să-i pipăie braţul puternic. Stella observă uimită că fiul ei nici măcar nu clipise. Sper că nu sînt naşa ta sau ceva de genul ăsta, nu? întrebă deodată Abigail. Petru că dacă sînt, atunci n-o să ajungă doar o porţie bună de musaca pentru a mă răscumpăra că nu te-am dus la circ şi la filme de desene animate, nu?

– Noi nu avem naşi. Mama şi cu tata tocmai treceau prin faza de păgînism atunci cînd ne-au făcut pe noi, îi zise Toby, cu o faţă de căţel suferind. Am fost lipsiţi de aşa ceva.

– Bietul de tine, rîse Stella, ca să vezi ce supărare!

Stella avea sentimentul neplăcut că tocmai fusese implicată într-un soi de farsă de care nu ştia nimic.

– Lasă că te-ai descurcat foarte bine pînă acum, îi zise, şi nu ţi-au lipsit bucuriile copilăriei. Unde mai

pui că nu ți-a plăcut niciodată la circ.

– Îți era milă de animale? îl întrebă Abigail cu tandrețe.

Stella se simțea iritată de satisfacția de pe chipul lui Toby, care se delecta, savurînd fiecare moment în care se afla în centrul atenției.

– Nu, întotdeauna i-a fost o frică teribilă de clovni, răspunse Stella în locul lui. Acum putem să mîncăm?

Stella se întoarse singură acasă, cărînd în brațe rochia cea nouă şi cele două topuri de hîrtie pentru Adrian, pe care le lăsă în chioşc.

– Abigail s-a oferit să-ți ia haina de la curățat. Am lăsat-o să bîntuie pe bulevard.

– Serios? Mă întreb pe cine o să reuşească să agațe. Oricum, mulțumesc pentru hîrtie, îi zise evaziv, refuzînd să se lase distras de la muncă.

Stella băgă reşoul în priză, şi se apucă să prepare un ceai, trîntind şi bufnind, neluînd în seamă dorința lui de a fi lăsat în pace.

Se simțea nemulțumită de faptul că ea nu mai avea vreme să-şi vadă de treburile ei, în timp ce toți cei din jur făceau exact ceea ce pofteau, de parcă ar fi fost ceva perfect normal.

Reuşi să se monteze atît de bine, încît se strîmba toată de nemulțumire de cîte ori se gîndea că Abigail se oferise să-i ia ea haina lui Adrian de la curățat.

Nu voia ca Abigail să umble cu hainele lui, chiar dacă se aflau în siguranță în sacii lor de plastic cu foiță de mătase; i se părea un gest mult prea intim.

Ieri, sau oricînd altcîndva nu s-ar fi simțit așa, dar, desigur, cu o zi în urmă n-o văzuse pe Abigail dîndu-se la Toby.

Abigail îi amintea de micuța siameză care-i stătuse în poală de dimineață, torcînd drăgăstoasă şi împingînd-o cu labele, însă rănindu-i mîinile cu gheruțele ascuțite şi posesive.

– S-a întîmplat... ceva? întrebă Adrian, simțind proasta ei dispoziție.

Stella îi privi chipul îngrijorat, dar îşi dădu seama imediat că era mai degrabă o poză, pentru că mîinile i se poziționaseră deasupra tastaturii, gata să introducă următoarea frază, din clipa în care ea avea să-i răspundă.

Îl strînse drăgăstoasă de umeri.

– Nimic concret, deocamdată.

CAPITOLUL 6

Poate data viitoare, pentru că dacă nu se întîmplă nimic, atunci n-are decît să-şi găsească un alt afurisit de model, medita Ruth întunecată la faţă, pe cînd se îndrepta spre colegiu a doua zi dimineaţă.

Deja întîrziase cu zece minute la cursul pe care-l făcea cu Melissa, căreia trebuia să-i povestească despre eşecul suferit. Melissa, care o aştepta pe trepte, stinse ţigara de trunchiul scorojit al unul soc şi îi ieşi în întîmpinare.

– Ei bine? Aţi făcut-o sau nu?

– Nu. A pictat ca de obicei, oftă Ruth. Unde mai pui că am pus ulei de muşcată în apa din cadă. Se presupune că este de-a dreptul irezistibil. Şi am folosit şi loţiunea de corp din floarea-pasiunii. Ce risipă. E adevărat, mi-a spus că strălucesc şi mi s-a părut că i-a plăcut, dar tot nu s-a atins de mine,

dacă nu punem la socoteală faptul că m-a înțepat cu coada pensulei în fund şi mi-a spus să stau mai spre stînga. Aproape că nici nu m-a privit, ceea ce e de-a dreptul jignitor. Cristoase, doar e bătrîn, ar trebui să fie recunoscător.

Melissa chicoti încîntată.

– Ținînd cont de faptul că ți-ai uns aşa de bine corpul, poate c-a fost mai bine aşa. Cred că semănai cu un patinoar. Ar fi alunecat de pe tine.

Ruth se încruntă spre ea. Deja îl vedea în imaginație pe Bernard, gol, patinînd ca un olimpic pe trupul ei, alunecînd apoi pe catifeaua de pe canapea şi sărind de acolo direct pe geam, în rîu.

– Nu e deloc amuzant. Vreau să mă culc cu el acum, nu după ce termină tabloul şi e prea tîrziu pentru pasiune şi surescitare.

– Pasiune pentru tine sau pentru pictură?

– Pentru amîndouă, cred. Vreau ca oamenii care vor privi tabloul să vadă mai mult decît imaginea mea întinsă pe canapea, citind „Marie Claire" şi sperînd.

– E foarte posibil să nu facă doi bani în pat, sublinie Melissa, şi atunci nici nu mai merită osteneala, nu?

Stella ştia că irosea timp prețios de lucru. Teancul colorat de plicuri o aştepta în continuare în coşul de rufe de sub calculator. Mai avea doar două zile la dispoziție ca să scrie articolul şi să-l trimită prin fax la redacție.

Abigail se retrăsese în camera ei, ca să se odihnească puțin în acea după-amiază. Cînd Stella o

întrebase dacă o durea capul, Abigail îi explicase că obişnuia să doarmă după-amiaza sau să citească întinsă în pat. Ciudată femeie, cugetă Stella, amintindu-şi cum protestase ultima oară cînd o invitase să se odihnească, spunînd că nu era bolnavă. Auzi, să pierzi o după-amiază întreagă ca să dormi, să consideri că ăsta este dreptul tău, se minună ea. Mergea grăbită pe poteca ce ducea spre casa lui Willow, imaginîndu-şi cum ar fi să n-aibă mare lucru de făcut şi să-şi permită cîteva ore de odihnă chiar în mijlocul zilei.

Desigur, exact oamenii foarte ocupaţi ar fi avut nevoie de aşa ceva, nu cei asemenea lui Abigail, care-şi puteau ocupa zilele după dorinţă. Încă de cînd era copil îşi amintea de obiceiul mamei ei de a dormita puţin după prînz, numai în furou şi bine acoperită de cuvertura albastră a patului, în timp ce fiica ei, prea mare ca să mai aibă nevoie să doarmă după-amiaza şi tînjind să iasă afară în curte la joacă, zăcea plictisită în propriul ei pătuţ, cojind tapetul de lîngă căpătîi.

Abigail îi recomandase odihna de la prînz cu căldură, spunîndu-i că avea să fie atît de relaxată după aceea, încît va face faţă la orice. Licărul parşiv din ochii ei îi amintise Stellei că Abigail era gata, în general, numai pentru o eventuală aventură cu un bărbat.

Poarta grădinii lui Willow, din fier răsucit, ca şi cum ar fi fost torturat, fusese făcută de Enzo, sculptorul, ca un exemplu al artei sale, atunci cînd el şi cu Giuliana de-abia se mutaseră pe insulă, considerînd că Willow era persoana ideală pentru re-

confortare trupească, şi pentru a-i împrumuta la nevoie zahăr sau orez. Poarta, care era mai înaltă de un stat de om, reprezenta un pericol din cauza spiţelor de bicicletă ce ieşeau ameninţătoare de unde nu te aşteptai.

În plus, acum de-abia se mai deschidea. De obicei, cînd se mişca, făcea un zgomot infernal. Willow însă refuzase să-l lase pe Enzo s-o aranjeze, pretinzînd că zgomotul îi alunga pe hoţi sau pe curioşi. Dacă Enzo dorise cumva să se dea iar la ea, furişîndu-se noaptea, propria sa artă îi retezase orice şansă. Willow, care în pofida aparentei sale fragilităţi era în stare să facă ulcioare de dimensiunile unor butoaie cu o uşurinţă remarcabilă, îl considera pe Enzo un artizan de mîna a doua, un bărbat dependent de sora sa. Willow şi Giuliana purtau un fel de război prin intermediul animalelor preferate, pisicile, în cazul lui Willow, şi găinile, pentru Giuliana, care, pretindea ca felinele să poarte clopoţei de avertizare la gît. Willow susţinea însă că bietele găini n-ar fi avut cum să-i audă din cauza clopoţeilor de vînt de dimensiuni uriaşe.

Stella se propti cu toată forţa în poartă şi scîrţîitul ei enervant fu urmat imediat de un cor de miorlăituri curioase, scoase de cele trei pisici negre ale lui Willow. Îşi aminti de afirmaţia lui Ruth că Willow era vrăjitoare, aducînd drept argument absenţa celei de-a patra pisici, a cărei blană semăna uimitor de bine cu părul ei cărunt şi care nu apărea niciodată cînd era şi ea prin apropiere.

„N-o să vezi niciodată pisica aia alături de Willow", le spusese Ruth într-o seară la cină, „aşadar,

pisica trebuie să fie forma pe care o ia. Willow este de fapt pisica."

„Ca să vezi, crezi că e capabilă de asemenea transformare?" rîsese Toby.

– Sînt aici! Stella!

Stella privi în jur prin grădina luxuriantă, aşteptîndu-se să vadă pisica strigînd-o din spatele copacului cel bătrîn. Willow, îmbrăcată în nişte blugi roz şi un tricou în toate culorile curcubeului, se afla ceva mai în spate şi smulgea buruienile dintre straturile de plante de tutun, năstrurei şi gălbenele.

– Doamne, ce mari şi frumoase sînt, rosti Stella cu admiraţie.

– Ei bine, rădăcinile au rămas peste iarnă şi acum au scos iar flori. Adevărul este că iarna nu îngheaţă aici, pe partea asta a malului. E aproape ca la tropice, oftă ea, privind visătoare în jur şi închipuindu-şi probabil că se afla undeva pe o insulă din mările calde. Cresc precum buruienile. M-am gîndit să-mi umplu grădina cu mirodenii pe care apoi să le vînd. Poate că la tîrgul de anul viitor voi vinde ulcele cu tot cu mirodenii. Măghiran, rozmarin, mentă... ce nume frumoase, demne de îngeri...

Stella rămase tăcută, privind-o cu atenţie pentru prima oară şi observînd rimelul uscat de pe genele scurte, dermatograful foarte gros din jurul ochilor şi rujul care se ştersese de pe buze. E ca o curvă bătrînă, îşi zise în sinea ei, dar cu afecţiune.

– Am venit să cumpăr un castron, spuse Stella. Am nevoie de unul destul de mare, ca să pot face salatele în el, de orice culoare, atîta vreme cît nu e purpuriu sau verde. Crezi că ai ceva potrivit?

– Ha, deci ai venit să cumperi ceva? se dezmetici Willow. Eu am crezut că ai venit să-mi spui de vreo petrecere sau alt eveniment festiv.

Stella se gîndi că semăna ca o fetiță care constatase că zîna cea bună nu mai avea cum să facă vrăji. De asemenea, îi trecu prin minte că n-ar fi o idee rea dacă ar da o petrecere a doua zi, mai pe seară, ca s-o distreze pe Abigail. Drept pentru care, îi zise deodată lui Willow:

– Nu e vorba tocmai de o petrecere, ci mai degrabă de o cină festivă, în cinstea lui Abigail, la care am invitat numai pe cei de pe insulă, aşa că da, vino pe la şapte. Ăsta este şi motivul pentru care am nevoie de un castron. Se simțea istovită din cauza minciunii pe care o spusese, mai ales la gîndul că era acum obligată să se țină dę cuvînt, dar observă cu satisfacție bucuria înscrisă pe fața lui Willow.

– O petrecere şi o vînzare! Mamă, ce zi grozavă!

– De ce, vînzarea e ceva aşa de neobişnuit? rîse Stella.

– Numai între vecini, îi răspunse Willow, conducînd-o în casă. Insula asta ar trebui să fie ca o comunitate artistică strîns unită, nu? Vecinii ar trebui să se susțină unii pe alții, da? Ei bine, nu e deloc aşa. Casa lui Enzo şi a Giulianei este plină de antichitățile bunicii lor, motiv pentru care nu se uită la nici un lucru care nu are cel puțin o sută de ani, decît dacă este vorba de un metal bun de folosit. Cei doi McIver nu au încredere în nimic ce nu este gata preambalat, iar ceilalți vor asemenea reduceri, încît nu merită să le vinzi ceva. Desigur, mai eşti tu

şi cu Adrian, îi zise zîmbindu-i. Şi mai e Bernard.

– Aşadar, şi el cumpără de la tine, nu? Asta-i foarte bine, rosti Stella, aplecîndu-se să se uite la cîteva vase neterminate, ce-şi aşteptau rîndul. Din cîte ştia, la Bernard erau multe dintre cele mai frumoase vase făcute de Willow, fructiere, căni, vaze, castroane, adesea trîntite în chiuvetă, aşteptînd să vină careva să le spele. Din păcate, nimeni nu credea că Bernard dăduse vreun ban pe ele.

– Da, mai cumpără din cînd în cînd. Ce-ai zice de castronul ăsta? Sau şi mai bine, ăstălalt? Willow trase din raft un castron purpuriu, îmbopodobit la întîmplare cu dungi aurii. Îl puse pe masă, astfel încît să fie chiar în bătaia soarelui. Este exact de culoarea buzelor, aşa cum sînt ele pe interior, nu crezi? şopti de parcă ar fi spus cine ştie ce secret. Stella îşi dădu seama că Willow nu sugerase neapărat buzele gurii, ci celelalte, ceea ce o făcu să respingă cu fermitate gîndul că ar putea folosi acel castron pentru salate.

– Cred că acela, cu albastru şi alb ar merge mai bine, se decise deodată, arătînd spre un castron mare, cu marginea de o formă neregulată.

– E-n regulă, dar ăsta costă mai mult, se învoi Willow, luînd castronul din raft, cu o expresie de mulţumire pe chip. Cît mai are de gînd să stea pe aici prietena ta care nu mă place? întrebă în timp ce înfăşura castronul într-un ziar.

– Ce te face să crezi că nu te place?

– Aura ei e tulbure, asta-i ce nu-mi place deloc. Willow începu să-i arate cu degetele pline de inele, făcînd semne în jurul capului în timp ce explica. E

galbenă şi tulbure, ca un diavol. O să ne aducă necazuri. N-ar fi trebuit să-i permitem să stea pe insulă. Privi nervoasă în jur, apoi se apropie de urechea Stellei şi-i şopti: Spiritele răului nu pot trece singure apa, aşa că nu mai au unde să fugă şi-şi vor întinde aici miasma lor. Aici totul este închis. Iar ele se simt prinse ca într-o capcană şi de aceea vor provoca multe tulburări. Willow zîmbi deodată cu blîndeţe. Desigur, nu e deloc vina ei. N-are ce să facă. Mîine o să încerc să fiu cît mai drăguţă cu ea, promit.

Stella plecă iute spre casă, gîndindu-se la sfaturile pe care trebuia să i le dea fetei care făcuse o prostie la o petrecere, dorindu-şi să-i explice că oricum nu conta, că era ca un strop de apă în ocean. Peste tot în jur florile împestriţau iarba, iar copacii îşi ridicau frunzele crude spre căldura soarelui. Willow vorbise ca o femeie bătrînă, dînd sfaturi de vrăjitoare.

Stella ştia foarte bine că nu era decît o hippiotă bătrînă, cu creierul ars de atîtea droguri, dar cuvintele ei corespundeau prea bine cu propriile ei sentimente. După ce o auzise, de-abia aştepta să ajungă acasă. Avea sentimentul neplăcut că în absenţa ei ar fi putut să aibă loc un adevărat dezastru. Parcă era o mamă grijulie care riscase să-şi lase cei doi copii neastîmpăraţi singuri pentru un sfert de ceas, nu o pereche de adulţi responsabili.

Abigail putea s-o bage în necaz, avusese destul de tras de pe urma ei în trecut, dar atunci i se păruse doar o joacă de copii. Fiindcă fusese crescută să fie precaută, îi plăcuse să aibă o prietenă

cu spirit de aventură. În timp ce-şi continua drumul, îşi aminti cum ele două chiuliseră de la cursuri, ca să-l însoţească pe tipul cu care se cuplase Abigail să spargă o casă despre care se presupunea că era proprietate guvernamentală, gata echipată şi pregătită pentru a putea fi folosită ca punct de retragere în cazul unui război nuclear.

– Dar n-ar trebui atunci să fie păzită? sugerase Adrian cu scepticism, prea conştiincios ca să lipsească de la seminarul despre ridicarea celui de-al Treilea Reich.

– Sigur că nu, răspunsese ea surescitată, în timp ce laolaltă cu Abigail scotoceau prin dulap după haine închise la culoare. Tocmai aici e toată chestia, oamenii nu trebuie să afle nimic despre ea.

– E cam fraier Adrian ăsta al tău. Unde e spiritul lui de aventură? comentase Abigail după aceea, iar Stella nici măcar nu încercase să-l apere, cel puţin pînă cînd nu le prinsese poliţia şi nu le adusese înapoi la căminul facultăţii.

Adrian era, după cum îi spusese şi maică-sa la un moment dat, foarte încîntată, unul dintre acei bărbaţi cu bun simţ. „O să-ţi meargă bine cu el" prezisese ea, aproape făcînd-o pe Stella să se despartă de el. De atunci se gîndise adesea că acesta fusese semnul cel mai sigur că-l iubea, dacă nu renunţase la el în pofida comentariilor apreciative ale mamei ei. Stella chicoti uşor, şi, cînd ajunse la poarta grădinii, privi spre chioşc şi îl văzu pe Adrian de unul singur, lucrînd de zor. Ce bine că soacră-sa nu ştia cu ce se ocupa fiul ei mult iubit.

Abigail, odihnită după somnul de după-amiază,

fardată proaspăt şi cu părul bine periat, o aştepta pe Stella în bucătărie, atunci cînd aceasta se întoarse cu noul castron de salată. Părea aproape nenatural de aranjată, ca un copil pregătit de dădacă să ia ceaiul în compania părinţilor, privindu-i pe aceştia cu inocenţă. Probabil că la fel arătase şi în faţa soţilor ei, după cîte o după-amiază de aventuri adulterine. Poate că Martin îşi dăduse seama. Abigail o urmări pe Stella scoţînd castronul din ziar. Se uită critic în direcţia lui.

– Foarte bun. Chiar crezi că nebuna aia le face ea singură, cu mîinile ei?

– Sigur că da. Refuz să cred că vin spiriduşii noaptea ca să muncească în locul ei, îi răspunse Stella, gîndindu-se că, în privinţa lui Willow, nu putea să excludă cu totul un eventual ajutor supranatural.

– Mă gîndeam că face nişte vase strîmbe şi că nu e capabilă să le prelucreze aşa de frumos. Aşa mi s-a părut atunci cînd am văzut-o. Dar castronul ăsta e chiar drăguţ, rosti Abigail, plimbîndu-şi degetul pe buza lui.

– Asta arată că nu trebuie să-i subestimezi pe oameni. Au darul să te uluiască cînd nu te aştepţi, rosti Stella, deschizînd frigiderul şi căutînd ingredientele pentru salată. De fapt, îşi vinde destul de bine lucrările prin galerii şi în cîteva magazine londoneze. După mine, oricine poate să trăiască relativ confortabil din artă, înseamnă că e destul de bun.

Abigail îşi pierdu interesul pentru castron. Se aplecă să-şi ia poşeta de jos şi începu să scotocească

după țigări. Cînd se întinse să pună poşeta la loc, Stella putu să-i zărească rădăcinile grizonate ale părului roşcat. Acest lucru putea să însemne că uitase să se vopsească, ori că plecarea lui Martin venise ca un şoc imens, mai mare decît admisese.

– Spune-mi de ce te-a părăsit Martin, îi zise pe un ton serios.

– Parcă am mai vorbit despre asta, îi răspunse Abigail, dînd să-şi aprindă țigara.

– Ba nu, nu am discutat, pentru că de fapt nu mi-ai spus. Mi-ai zis numai că a plecat, nu şi de ce. Stella se aşeză în fața lui Abigail în aşa fel încît să-i citească în ochi dacă răspundea cinstit sau nu. A avut vreun motiv întemeiat să plece? A aflat cumva de vreo aventură de-a ta?

– Ha. Aventură! zîmbi Abigail cu amărăciune. Cînd l-am cunoscut, el reprezenta aventura pe care o aveam. Şi pe atunci nu a avut nici un fel de obiecții. Bărbații ăştia au standarde duble. Doamne, nu a fost altceva decît sex ordinar, răspunse, aprinzînd țigara şi trăgînd cu poftă din ea.

– Asta l-a făcut să plece? Numai sex cu cine? insistă Stella.

Abigail începu să se foiască nemulțumită.

– Ştii foarte bine că mă plictisesc uşor, îi zise, privind-o pe Stella cu ochii plini de lacrimi.

– Atunci ar fi trebuit să-ți iei o slujbă, nu un amant.

– Nu am avut un amant. Am făcut numai sex. Martin era amantul meu. Ți-am spus, el era Acela, cum obişnuiam să spunem cînd eram la facultate. Pe atunci numai aşa ne puteam gîndi la iubiții noş-

tri, nu? Sînt sigură că a plecat cu Fiona numai ca să se răzbune.

– În acest caz, probabil că se va întoarce, răspunse Stella, dorindu-şi să fi fost în stare să arate mai multă simpatie.

Abigail nu se schimbase aproape deloc în cei douăzeci de ani care trecuseră de cînd se cunoşteau, de parcă maturitatea o ocolise. Desigur, era ceva aproape patetic la o femeie de vîrsta ei, care încă mai credea că distracţia consta în descoperirea unei penis nou. Desigur, îşi zise Stella mai departe, poate că se gîndea aşa din cauză că era invidioasă, ţinînd cont de faptul că ea nu avusese de-a face cu nici un alt bărbat în afară de Adrian.

– Nu. Nu cred că se mai întoarce. În fond, Fiona are douăzeci şi unu de ani, reprezintă visul oricărui bărbat de vîrstă mijlocie. Ar trebui să se maturizeze ca să renunţe la ea, şi nu cred că există bărbat care să dorească aşa ceva, nu?

– Nu ştiu. Unii dintre ei o fac.

Abigail se încruntă.

– Mda, însă dacă te referi cumva la Adrian, ei bine, cine poate să spună dacă a reuşit să se maturizeze sau nu? Vreau să spun că te are pe tine care te ocupi de toate, aşa că nu prea are de ales, trebuie să se supună ordinii impuse. Probabil că a ajuns să considere treaba asta destul de confortabilă. Deşi nu tocmai sexy, pentru că nu e nimic incitant în genul ăsta de căsnicie mumifiată.

– Cum? icni Stella. Ce dracu vrea să însemne şi asta?

– Nimic, pe cuvînt, doar că aici, rosti ,vînturînd

țigara prin aer, tu conduci întregul spectacol, tu eşti cea care ține frîul, nu? Am observat că ți-a displăcut profund faptul că n-ai ştiut că aveam să ne întîlnim cu Toby la prînz, pentru că ai pierdut controlul asupra tuturor preț de o secundă sau două. Cu postul pe care-l ai la redacție, unde le spui oamenilor ce să facă, era normal să faci la fel şi cu familia. Fără tine, fie s-ar prăbuşi în neajutorare, fie... ezită o clipă, apoi continuă: Nu vreau să mă înțelegi greşit, dar s-ar putea să se bucure sincer de libertate. Zîmbi cu admirație. Scuze. Cine ştie? Poate că sînt numai geloasă. Tu le ai pe toate, ca întotdeauna. Dădu din umeri şi se îndreptă spre chiuvetă ca să-şi scuture țigara.

Stella, sătulă să mai „controleze" totul, se abținu să se ducă să-i aducă o scrumieră.

– Nu se poate să fii geloasă pe mine, îi zise mirată, pur şi simplu nu este cu putință. Întotdeauna am presupus că eu sînt cea care ar trebui să te invidieze.

Abigail o cercetă repede din ochi.

– Mă rog, poate la înfățişare, rosti pe şleau, dar asta se întîmplă cu majoritatea oamenilor. Dar altminteri, ei bine, cred că a sosit momentul să am şi eu ceea ce ai tu, din punct de vedere al vieții în general. Zîmbi. Şi nu cred că vreun sfat din partea lui „Alice" mă poate ajuta cu ceva, nu? Pentru că depinde numai de mine să realizez acest lucru.

„... ceva prostesc cu cel mai bun prieten al iubitului meu", citi Stella în scrisoarea roz a doua zi dimineață.

Era aşezată în faţa calculatorului, încercînd să se decidă ce sfat să-i dea fetei. În minte avea deja trei soluţii: a) rămîi cu amicul iubitului (dacă te mai vrea) şi caută să profiţi la maxim, b) scuză-te în faţa tuturor şi promite să nu mai faci aşa ceva, c) uită-i pe amîndoi şi ia-o de la capăt. Şi data viitoare nu te mai complace să te culci cu cine-ţi iese în cale, adăugă Stella în gînd, atunci cînd se apucă să scrie ceva asemănător sfatului b).

Ar fi putut să-i sugereze acelaşi lucru şi lui Abigail cînd avea să se întoarcă de la coafor. Îi fusese destul de uşor să scape de ea pentru cîteva ore, după ce-i arătase unde se afla cel mai costisitor salon de coafură din cartier. Ca să lucreze cu Abigail în casă, era ca şi cum ar fi încercat să citească în apropierea unui cuib de viespii. Poate că dacă discuta vreo oră sau două cu un stilist despre tot felul de planuri de călătorie, avea să prindă chef să plece de acolo, cugetă Stella, încercînd să se concentreze asupra necazurilor adolescentine.

„Dragă Alice, m-am implicat cu nişte oameni care fură din magazine în fiecare vineri seara şi tare mi-e teamă că vom fi prinşi, dar ei sînt singurii prieteni pe care-i am..."

„Dragă Alice, le-am spus tuturor celor de la şcoală că mama va juca într-un film la Hollywood, deşi de fapt e în puşcărie pentru că i-a făcut eutanasie bunicii..."

„Dragă Alice, am fost prinsă facînd amor cu prietenul meu în piscina şcolii..."

„Dragă Alice, crezi că eşti deşteaptă şi ie ştii pe

toate, dar dă-mi voie să-ți spun că de fapt habar nu ai nimic, mai ales despre cei ca noi..."

Mîinile delicate ale lui Abigail erau deja rănite de maneta aspră a bacului.

Brațele şi picioarele ei erau puternice, cu muşchi bine antrenați, iar fundul mic şi semeț ieşea frumos în evidență, dar, toate sesiunile de antrenamente din sălile elegante de gimnastică nu o pregătiseră pentru acea sarcină insignifiantă din lumea reală, care-i mînjise palmele de rugină. Se strîmbă nemulțumită şi-şi scutură mîinile, dorindu-şi să fi avut la îndemînă nişte loțiune calmantă sau un şervețel parfumat.

Pe mal, tineri arătoşi îşi strigau încurajări chiar în fața clubului de canotaj. Lui Abigail îi trecu prin minte că nu fusese niciodată un jucător de echipă, nu cunoscuse suportul vreunui grup, nici măcar nu fusese invitată să se alăture vreunuia. Stella era genul de căpitan de echipă, chiar şi atunci cînd se afla pe banca de rezerve sau cînd chiulea de la antrenamente.

Era sigură că James şi Venetia aveau parte de aşa ceva în doze mari, la şcolile lor costisitoare şi elegante. Nu putea decît să spere că acest lucru avea să le fie de folos în viață. Pe mal, în dreptul şirului de garaje, Abigail observă pe dată că maşina lui Toby era ridicată pe două cricuri. Se apropie şi privi pe lîngă ea, spre petele de ulei şi înghesuiala dinăuntru. În obscuritatea garajului observă uneltele şi canistrele de benzină înşirate peste tot. Totul e aşa de bărbătesc, cugetă plină de admirație, adul-

mecînd mirosul de ulei de parcă ar fi fost un iz de testosteron pur. Totul părea atrăgător, dar era evident că cine se aventura înăuntru, urma să se murdărească din cap şi pînă-n picioare. Toby nu era acolo, în fond îi povestise despre slujba pe care o avea la expoziția de maşini a unui magazin, unde era un fel de băiat bun la toate.

Îşi economisea banii pentru a face un tur al locurilor calde din Europa în mica sa maşină, înainte să se ducă la facultatea de medicină. Va fi un ginecolog minunat, îşi spuse mai departe, visul oricărei femei, sau cel puțin al meu. Se simțea oarecum dezamăgită că nu era la garaj, mai ales că devenise un tînăr cu adevărat chipeş. I-ar fi plăcut să fi fost acolo ca să încerce s-o impresioneze, privind-o cu ochii lui mari şi aşteptînd să fie admirat, deşi ea una s-ar fi plictisit de moarte să-l audă vorbindu-i despre mecanică. Ăsta era necazul cu tinerii, medită mai departe, pornind cu paşi leneşi spre bulevard, nu-i interesa nimic altceva în afara propriilor persoane.

Willow tuşi atunci cînd un nor de praf se ridică deodată din şifonier. Hainele ei, pe care tocmai le verifica, păreau reci la atingere, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva umezeala serii i se strecura nebănuită în casă. Ridică mîneca unei vechi rochii de catifea neagră şi o mirosi cu precauție. Părea să fie în regulă, încă nu prinsese mucegai, mirosea a închis din cauza vechimii ei. Luă de pe umeraş o fustă verde de mătase, dorindu-şi să fi fost şi Bernard acolo ca s-o admire.

Întotdeauna gîndise că hainele ei se asortau de minune cu materialele vechi din casa lui. Simți o undă de mîndrie că garderoba ei reprezenta o valoroasă colecție de antichități.

Avea jachete victoriene, fuste de muselină, deseori cusute şi reparate, furouri de mătase cu dantelă neagră pe la margini, şi bluze vaporoase. Se încruntă, încercînd să se concentreze. Pentru o petrecere în aer liber, ținută într-o seară de la începutul verii, nu avea nimic cu adevărat potrivit.

Adrian îşi termină capitolul şi luă „The Times" ca să facă rebusul din el. Pentru cei ca el, care-l rezolvau încă de dimineață de la ora zece, ar fi dorit să apară nişte rebusuri speciale, mai dificile.

El considera rebusurile ca un fel de muncă, un antrenament care-i punea creierul în mişcare în fiecare dimineață, astfel încît după aceea să poată scrie mai uşor, mai fluent.

„Foloseşte-le sau pierde-le", aşa citise într-o revistă, cînd dăduse peste un articol despre cum trebuiau folosite celulele creierului. Dacă o țin tot aşa, cugetă el, cînd voi ajunge la nouăzeci de ani, încă voi mai fi în stare să le spun nepoților cel puțin cincizeci de sinonime pentru futai. Se întinse mulțumit spre calculator, apăsă pe butonul „print" şi se apucă de rebus.

– Ei bine? Ce părere ai? întrebă Abigail, dînd buzna în salon, unde Stella tocmai îşi transmitea prin fax articolul de săptămîna aceea.

– Cum? Doamne sfinte, arăți aşa de... de diferit!

rosti ea, încercînd să nu caşte gura. Abigail, care iniţial spusese că se ducea la coafor doar ca să-şi mai aranjeze puţin părul, se întorsese cu el tuns scurt şi vopsit într-un blond strălucitor.

– Dacă nu poţi să le întreci... explică Abigail cu un zîmbet larg, foarte mulţumită de sine.

– E adevărat, nu? Vreau să spun că aia nu e o perucă, aşa-i? întrebă Stella, dorindu-şi să nu pară atît de revoltată.

– Sigur că e real, răspunse Abigail, trecîndu-şi degetele prin păr şi trăgînd de firele scurte. Mi-am zic că dacă n-o fac acum, atunci n-o să ştiu niciodată dacă blondele au parte de mai multă distracţie decît noi, celelalte. Oricum asta aveam de gînd. Deja mă simt cu mult mai bine. Acum a venit momentul să mă lupt cu Martin.

– Asta vrea să însemne cumva că ai de gînd să pleci la New York ca să pui iar stăpînire pe el? întrebă Adrian, care intrase pe furiş în casă şi îi auzise ultimele cuvinte.

Abigail, încă surescitată de noua sa înfăţişare, se apropie deodată de el şi-l sărută pe obraz. Speriat, Adrian încercă să se ferească, dar se lovi de spătarul canapelei.

– Nu, nu încă, îi zise Abigail. Acum că am rezolvat-o cu părul, a venit momentul să mă îngrijesc şi de corp, continuă, privind spre pîntecul plat. M-am gîndit să petrec cîteva zile la un complex de sănătate. Ştiaţi că au transformat vechea noastră facultate în aşa ceva? Poate şi din cauză că profesorii serioşi care predau la astfel de universităţi au preferat catedrele de la universităţi. Oricum, complexul

ăsta se numeşte Cameleonul, şi se spune că e absolut fantastic. Ei, Stella, ce zici, nu vrei să vii cu mine? Te rog? Plătesc eu tot. Au tot ce vrei, sau aşa se zice. Ne vom transforma în nişte sirene şi dacă nu, cel puţin ne vom distra pe rupte.

Stella începu să se gîndească imediat că de fapt nu avea destul timp pentru aşa ceva, cheltuiala era prea mare şi ce făcea cu familia, dar Adrian i-o luă înainte, spunînd:

– Bună idee. Ţi-ar prinde foarte bine aşa ceva, Stella, continuă, ciupind-o de surplusul de carne de pe fund. Zîmbetul încheţat al Stellei îl făcu să plece grăbit din casă, simţind că o jignise cumplit.

– Nu sînt bărbaţii oribili? îi zise Abigail cu simpatie, după plecarea lui.

Stella îşi strînse paginile din fax şi încercă să-şi regăsească simţul umorului.

– Eh, vorbeşte gura fără el, rosti cu tristeţe, îngrozită că era înfiorător de furioasă.

– Asta-i bună! Ar trebui să se gîndească mai întîi la ce spune, protestă Abigail. Poate că n-ar strica să faci ceva care să-i amintească de treaba asta.

– Cum ar fi mersul cu tine la Cameleon, ca să mă transform într-o cu totul altă femeie? rîse Stella.

Abigail o privea îngîndurată.

– Nu la asta mă gîndeam eu, dar ar fi un început bun.

CAPITOLUL 7

– Crezi că o să fie frig afară ceva mai tîrziu? îl întrebă Stella pe Adrian.

Întotdeauna proceda la fel, îşi spuse singură, forţîndu-şi oaspeţii să stea în grădină la cină, încă din momentul în care zilele se lungeau şi se încălzeau uşor. Majoritatea prietenilor se obişnuiseră, şi-şi aduceau pulovere în plus atunci cînd erau invitaţi la ei la masă, oricînd între jumătatea lui aprilie şi cea a lui septembrie.

Dacă afară nu turna cu găleata sau dacă oaspeţii nu dovedeau cumva că sufereau de febra fînului, erau scoşi fără milă din căldura plăcută a casei, la masa de tek aflată pe terasă.

În serile calde de vară, Stellei îi plăcea nespus să stea afară, în grădină, printre flori, ca să bea cafea şi să discute cu cei apropiaţi.

– Sînt sigură că într-o altă viaţă am trăit în sudul

Franței, oftă ea, privind la masa din față, aranjată cu pui marinat şi ciuperci gata să fie puse pe grătar, la bucățile de ardei, andive şi roşii amestecate cu ulei de măsline şi la cartofii cu usturoi şi rozmarin. Un amestec piperat de orez cu legume era aşezat într-un alt castron cumpărat de la Willow.

– Sau poate că acolo vei trăi într-o viață viitoare, dacă eşti bună acum. Mai ales dacă vei continua să-i hrăneşti pe ceilalți oameni. Cum se face că şederea lui Abigail aici a dus la o cină festivă cu treizeci şi doi de invitați? o întrebă el nedumerit.

- Am încercat numai s-o fac să se simtă puțin mai bine, asta-i tot. Unde mai pui că a pus mîna şi m-a ajutat cu mîncarea. În fond a venit aici ca să se mai înveselească. Cînd mi-a venit, mi s-a părut o idee foarte bună. Chiar este o idee bună, insistă ea, deşi el n-o contrazisese. În fine, crezi că e prea frig? Să duc totul înapoi în bucătărie?

Adrian adulmecă aerul, ca şi cum ar fi putut spune dacă, odată cu căderea serii, avea să se lase frigul. Începu să fluture o mînă prin aer, gata să ridice un deget ca să verifice direcția vîntului.

– Nu, mai bine lasă totul aşa cum e, sînt sigur că-i perfect, decise în cele din urmă. Dacă le e frig, nu au decît să intre în casă. Doar îi ştii cum sînt. Unde mai pui că la o petrecere de genul ăsta, l-am găsit pe Enzo aşezat pe scară şi mîncînd o farfurie cu lasagna.

Stella îi zîmbi obosită, încă nemulțumită de remarca lui cu privire la faptul că ar fi avut nevoie de o cură la centrul de sănătate. De acum simțea că nu mai semăna cu o minge de plajă ci cu un diri-

jabil, şi asta era numai din vina lui. Probabil că ar fi putut pleca, măcar pentru cîteva zile. Copiii erau de acum mari şi toţi trei se puteau descurca foarte bine şi fără ea. Un sentiment neplăcut o copleşi deodată. Trecuseră de acum zilele în care ea, ca persoană, era indispensabilă.

Prezenţa ei acasă devenise de acum opţională. Nu se poate să le ai pe toate, se mustră singură, amintindu-şi de momentele în care oftase şi se plînsese că prea avea multe de făcut. Poate că acum încercau cu toţii s-o convingă, în mod subtil, că merita cîteva zile doar pentru ea.

Avu impresia neplăcută că încă o băteau la cap cu diverse nimicuri numai ca s-o facă să se simtă dorită. În mod sigur dacă murea sau dispărea, cei trei s-ar fi întristat, dar s-ar fi descurcat fără probleme.

Adrian şi-ar fi găsit pe altcineva, după un scurt interval decent, ţinînd cont că femeile, divorţate, văduve sau pur şi simplu nemăritate, ar fi sărit pe el precum pisicile pe o vrabie. Se gîndi la biata Abigail, lăsată de căruţă de blonda lui Martin. Oare toţi bărbaţii de vîrstă mijlocie căutau cîte o tinerică drăguţă să-i îndulcească?

Probabil, conchise furioasă. Îl privi pe Adrian care se lupta să aprindă grătarul cu gaz şi se întrebă dacă nu cumva şi el se simţea la fel, ţinînd cont că-şi făcuse datoria de soţ şi-i oferise doi copii frumoşi, iar ea cîştiga destul ca să se descurce cu cheltuielile.

Pentru că în acest caz, statul împreună devenea deodată o chestiune de bunăvoinţă şi de evitare a

plictisului. Nu avea cum să ştie mare lucru despre problemele cuplurilor de vîrstă mijlocie, pentru că tinerii care se plîngeau de plictiseală o făceau numai pentru că erau obligaţi să stea cîte o sîmbătă seara singuri. Iar prietenii care-i abandonau, puteau fi înlocuiţi cu uşurinţă.

Ruth ieşi din casă cu o vază plină de lalele roşii cu dungi galbene, pe care o aşeză alături de vechiul bol de lemn în care era pregătită salata verde.

– Astea sînt lalelele denumite „rubabarbă cu cremă de vanilie" sau ceva la fel de idiot? întrebă Ruth.

– Aşa cred, răspunse Stella. O să stai cu noi în seara asta, sau ai de gînd să pleci pe undeva?

Ruth o privi cu viclenie, crezînd că nu o vedea, fiind prea ocupată cu numărarea furculiţelor.

– Cred că stau cu voi. Nu văd ce altceva aş putea să fac, rosti cu o nonşalanţă exagerată, aranjînd din nou lalelele din vază. Stella îşi aminti cu teamă de modul în care se uitase Ruth la Bernard, cînd avuseseră întîlnirea legată de Tîrgul de artă.

Nu, e vorba de o pasiune de moment, îşi spuse singură, amintindu- şi de scirsorile pe care le primise de la redacţie, în care întîlnise cazuri asemănătoare. Ruth intră în casă, iar Stella se minună cum de era posibil ca fiica ei să aibă graţia unei pantere cînd avea un trup mare şi greoi.

Cu toate astea, megea uşor, ca o dansatoare, şi îşi înveşmîntase corpul mare într-o rochie verde cu mîneci lungi, ce părea concepută în două straturi, cel de deasupra croşetat cu ochiuri mari, iar cel de dedesubt din mătase.

Încă mai avea pielea aceea fină, ca de copilaş,

meditã Stella mai departe, amintindu-şi cum aratase ca nou-născut flămînd. Ruth crescuse de acum şi nu mai avea nevoie de îngrijiri atente, se descurca şi singură şi-şi căuta mîngîierile în altă parte.

– Doar nu ai de gînd să mănînci chestia aia, nu? întrebă Abigail privind urît spre Ruth, care ieşise din casă cu un hot-dog în mînă şi tocmai se pregătea să muşte cu poftă din el.

Ruth o privi cu insolenţă pe sub genele negre şi dese, cu hot-dog-ul băgat în gură.

– De ce să nu mănînce? Doar reprezintă cina ei, rosti Bernard, aşezat puţin mai departe. Stătea cu un pahar de vin în mînă şi o privea pe Ruth fascinat. Oricum o face cu real talent, adăugă el cu admiraţie, recunoscînd astfel că îşi dăduse seama că mica scena fusese pusă la cale special pentru el.

Ruth mestecă bine, înghiţi, îşi şterse buzele de muştar şi apoi se întoarse s-o înfrunte pe Abigail.

– Da, chiar, de ce să nu mănînc?

Abigail dădu nepăsătoare din umeri.

– Bănuiesc că nu mai contează. Am crezut că ai grijă de dieta ta ca să nu te îngraşi şi mai mult.

– N-are nevoie de astfel de prostii. E perfectă, chicoti Bernard, întinzînd mîna şi apucîndu-se să frămînte coapsa lui Ruth.

Fata se apropie mai mult de el, ca o pisică, mulţumită că era mîngîiată. Cu ochii pe jumătate închişi, o studia pe Abigail, căutînd să prindă şi cel mai mic semn de invidie.

În timp ce deschidea şi alte sticle cu vin la masă, Stella conversa neatentă cu Ellen McIver şi cu o altă femeie de pe insulă care făcea perne de di-

verse forme şi culori, încercînd din greu să audă ce discutau Bernard, Abigail şi Ruth. Prinsese din zbor comentariul lui Abigail, simţise mîndria lui Ruth pentru înfăţişarea sa şi observase apoi, după expresia de pe chipul ei, că prima rundă în bătălia pentru pictor îi revenise. Bernard continua să-i mîngîie fără ruşine coapsa. Abigail, care o văzuse pe Stella privindu-i, se apropie de ea ca să-şi mai ia ceva de băut.

– Dar ce naiba face Bernard? şopti Stella. Dacă Adrian o vede pe Ruth pipăită în halul ăsta... Ce naiba, n-are decît şaptesprezece ani!

– Iar el cît are, cincizeci şi ceva, nu? Sau chiar mai mult? medită Abigail cu glas tare, în timp ce ronţăia o bucăţică de ţelină. Primul meu amant avea în jur de şaizeci de ani, ceea ce a fost un lucru bun. Era unul dintre iubiţii mamei, care m-a iniţiat în tainele amorului atunci cînd ea a ieşit într-o seară şi ne-a lăsat singuri. La vîrsta asta ar trebui să ştie ce să facă şi cum s-o facă. Se întoarse şi-l privi cu îndoială pe Bernard. Desigur, nu toţi. Unii bărbaţi nu ajung să înveţe niciodată cum să se poarte cu o femeie în pat.

Stella o privi urît.

– Aşteaptă pînă cînd o veni şi rîndul Venetiei. Mai vedem noi atunci dacă o să mai fii la fel de degajată.

Abigail se cutremură fără voie.

– Bine, admit că nu l-aş alege pe el pentru Venetia mea... Gata, am înţeles, o să-mi dau toată silinţa să te ajut. În fond, îţi sînt datoare. Zîmbi larg. Nu am decît două talente majore, să atrag bărbaţii

şi să aranjez florile. Se întoarse să-l cerceteze cu atenţie pe Bernard, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama de ce era în stare. Iar mîine o să încerc să rearanjez lalelele astea. Nu vreau să crezi că am venit aici ca să stau degeaba.

Abigail îi zîmbi veselă lui Adrian care se apropiase de ele cu un platou încărcat cu aripi de pui condimentate.

– Nu uita, Adrian, contez pe tine s-o determini pe Stella să meargă cu mine la Cameleon. Cei de acolo sînt specialişti în celulită. Mi-am dat seama ce înseamnă celulita atunci cînd te-am văzut probînd rochia aia roşie, Stella. Sau mai bine o lăsăm pe ea să meargă singură şi eu rămîn aici ca să am grijă de voi?

Stella o privea mirată cum mîngîia fără jenă obrazul lui Adrian. Cuvintele ei o îndureraseră profund şi se simţea prea jenată ca să privească în jur, spre vecinii ei, care mai mult ca sigur o auziseră.

– Sînt sigură că n-a vrut să fie chiar aşa de lipsită de tact, îi zise cu simpatie Ellen McIver, mîngîind-o pe braţ. Nimeni nu ar putea să fie chiar aşa de nemernic. Probabil că-şi închipuie că sinceritatea rece e o virtute.

– Mersi, Ellen, acum mă simt cu mult mai bine, răspunse Stella sarcastică.

Abigail avea dreptate, conchise ea, dacă pînă şi Ellen ajunsese la concluzia că avea un fund de trei persoane. Ele două aveau exact aceeaşi vîrstă, şi cu toate astea, Abigail avea o asemenea încredere în sine, încît era gata să sufle un bărbat de sub nasul unei puştoaice.

O urmări deprimată pe Abigail cum lua o sticlă de vin, pregătindu-se de atac.

– Dă-mi voie să-ți mai torn un pahar de vin, Bernard, rosti Abigail, băgîndu-se cu tupeu între el şi Ruth, ca să-i poată umple paharul. Cînd turnă vinul, se aplecă mult în față, ca Bernard să fie obligat să-i admire decolteul generos, susținut de un sutien elegant.

Abigail întoarse capul, şi-i făcu cu ochiul Stellei, înainte să se aşeze pe bancă alături de el, lipindu-şi o coapsă de a lui.

– Acum spune-mi totul despre pictura ta, roti lasciv şi oferind-i cel mai îndrăzneț zîmbet al ei. Îmi place la nebunie să cumpăr lucrări de la oamenii pe care îi cunosc...

Adrian era aşezat în leagăn, cu fetița lui Charlotte în poală.

– Dacă aş fi un refugiat transivănean de nouăzeci de ani, atunci lucrările mele s-ar vine ca pîinea caldă, tocmai îi spunea Charlotte nemulțumită. Era aşezată la picioarele lui, pe iarba umedă, privind spre copil.

Adrian o simpatiza sincer.

– Poate că ar trebui să le spui tuturor că exact asta eşti, răspunse el, dorindu-şi să adauge: „eu aşa fac".

Gîndurile îi fugiră la ultimul pseudonim pe care şi-l alesese, Camilla de Mornay. Sub acest nume avea să-i apară cartea la care tocmai lucra.

De obicei şi-o imagina ca pe o femeie slabă, aproape de menopauză, cu păr blond platinat şi genunchi ascuțiți.

Habitatul ei natural trebuia să fie un bar elegant. În fiecare zi, înainte să se apuce de lucru, încerca să intre în pielea personajului, schimbîndu-se, la figurat, în Camilla. Uneori, cînd era prin oraş, vedea haine care i s-ar fi potrivit perfect.

Se gîndea la ea de fiecare dată cînd vedea ciorapi de mătase cu tot felul de modele complicate, taioare negre, cu fuste scurte şi strîmte, sau cercei mari de aur. Uneori chiar i se părea că o vedea, pentru că recunoştea imediat decolteul bogat, fundul mic şi accesoriile ce imitau pielea de leopard.

În nopţile de insomnie, se ruga fierbinte să nu-i sece imaginaţia şi să nu fie nevoit să se îmbrace pe bune ca o femeie, pentru a fi în stare să scrie mai departe. Puse fetiţa jos şi apoi o urmări cum mergea nesigură prin iarbă, clătinîndu-se gata să cadă.

– Ce perioadă ciudată din viaţa unui om. De ce oare un copil, care poate merge de-a buşilea aşa de repede şi de bine, îşi închipuie că e mai bine să încerce să stea pe cele două picioare? Cred că bebeluşii sînt în stare să vadă viitorul, conchise el, întrebîndu-se dacă nu cumva se îmbătase. Refuz să cred că singura lor dorinţă este să devină asemenea adulţilor prostălăi din jur.

– Poate că e adevărat ce se spune, că sînt încă legaţi de vieţile lor trecute, răspunse Charlotte.

Willow, drapată într-o rochie de un verde translucid, ce părea să plutească în jurul ei, se apropie, şi, privind spre fetiţă, rosti:

– Este adevărat, copiii aşa de mici încă mai păstrează amintirile de dinaintea naşterii. Ăsta este motivul pentru care nu pot vorbi, pentru că trebuie să

păstreze secretele lumii spiritelor. Atunci cînd încep să învețe limbajul, ştiu deja cum să uite.

Rămase tăcută, privind undeva în depărtare, cufundată în gînduri legate de propria sa istorie prenatală. Însă în fața ochilor nu o vedea decît pe Abigail, care se dădea la Bernard, care, la rîndul lui, privea cu poftă la Ruth cea solidă. „Pot să am orice bărbat doresc", îi şoptise Abigail pe terasă, „priveşte şi ia aminte".

Adrian nu o vedea decît pe Ruth, care, aflată pe terasă, discuta cu Bernard, ce stătea comod pe bancheta pluşată. Individul o privea fie cu o poftă animalică nedemnă, fie cu ochi de artist pervers.

Adrian nu era sigur că-i plăcea treaba asta. Spera însă ca Ruth, asemenea copilaşilor, să fi fost echipată cu un fel de al şaptea simț de apărare. După aceea o văzu pe Abigail aşezîndu-se alături de Bernard, cu zîmbetul ei seducător pe buze. Mîna ei prelungă se şi aşezase pe pulpa lui, încercînd să-i dea de înțeles că era disponibilă.

Adrian simți un val de invidie. Cu mulți ani în urmă, o privise pe Abigail seducînd un bărbat după altul şi se simțise încîntat de acest lucru, deşi în cele din urmă condusese la episodul amoros de lîngă lac.

Însă aşa ceva nu avea să se mai întîmple vreodată. Gîndul îl deprimă în asemenea măsură, încît plecă în căutarea Stellei, unde ştia că avea să găsească alinare.

Charlotte se ridică şi fugi după fetița ce se îndrepta spre malul rîului, unde Enzo şi Toby fumau o țigară şi aruncau cu bucățele de carton spre rațele

de pe apă. Cînd rațele măcăneau, copilașul încerca să le imite, rînzînd încîntat.

– Vezi că iarba e cam udă, o preveni Toby pe Charlotte. Mai bine stai aici, pe treapta asta, îi zise, lăsîndu-i apoi pe Enzo și Charlotte singuri.

Se întrebă deodată ce se întîmplase cu Abigail. Ridică privirea și o văzu alături de Bernard, gata să rîdă la orice glumă spusă de el. Toby nu știa încă ce să creadă despre părul ei scurt și blond. Avea impresia că femeia făcuse pur și simplu un gest disperat.

Semăna cu studentele care se strîngeau în cantină, încercînd să pară dezinteresate, dar care se luau după primul băiat care le dădea puțină atenție. Abigail privea cu atenție spre Bemard, cu capul ușor lăsat într-o parte, de parcă i-ar fi sorbit cuvintele. Și la el se uitase la fel cînd luaseră masa împreună, de parcă n-ar mai fi fost așa de interesată vreodată de cineva.

Plus toate atingerile acelea ce păreau accidentale, dar bine studiate. Acum repeta întreaga performanță asupra lui Bernard. Poate că are degetele înmuiate într-o poțiune a dragostei, își spuse Toby, chicotind în sinea lui, întorcîndu-se s-o privească pe Willow-vrăjitoarea, care ar fi fost în stare să dea orice pentru un asemenea har. Oare ce comentariu ar putea s-o reducă pe Abigail la tăcere, se întrebă Toby deodată.

– E o vacă, murmură Ruth alături de el.

Toby se întoarse ca s-o privească uimit.

– Chiar e? rosti ca s-o întărîte.

– Desigur. Ține cont că mi-a spus verde în față

că, după părerea ei, sînt dezgustător de grasă, continuă ea, privind urît spre perechea de pe banchetă. Dinspre cei doi se auzi deodată un hohot cristalin de rîs. Doamne, cred că este încîntat că există cineva care chiar rîde la glumele lui nesărate, izbucni Ruth.

– Credeam că-l placi.

– Sigur că-l plac, chicoti ea uşor, dar asta nu înseamnă că mi se pare un tip amuzant. Ţine cont că e aproape lipsit de simţul umorului, şi asta din cauză că se ia prea în serios. Este un artist, unul gata să devină faimos în toată lumea, sau aşa îşi închipuie.

– Bănuiesc că cineva trebuie să... murmură Toby, întrebîndu-se cum naiba de reuşea omuleţul acela îndesat să-şi facă rost de o cohortă de adolescente gata să-şi scoată oricînd chiloţii pentru el.

– Nu sînt grasă. Sînt mare. Îmi place să fiu mare, îmi dă sentimentul puterii, continuă Ruth, privind urît la Abigail.

Toby observă că avea ochii plini de lacrimi.

– Eşti frumoasă, o ştii foarte bine. Şi Abigail o ştie la fel de bine. E doar geloasă, îi zise, mîngîindu-i braţul cu simpatie.

Întoarse capul şi îi văzu pe Enzo, Charlotte şi copilaşul cum stăteau laolaltă, de parcă ar fi format o familie fericită. Ceva mai departe, cei doi soţi McIver discutau animat cu Peggy, dînd din cap cu entuziam.

Probabil că-l bîrfeau pe omul consiliului, deduse Toby. Maică-sa era ocupată cu turnatul vinului şi strînsul farfuriilor.

Sora lui Enzo, Giuliana, era alături de taică-său, discutînd la fel de repede în engleză, pe cît de rapid vorbea cu fratele ei în italiană. Stătea călare pe zidul de piatră ce înconjura grădina, de parcă s-ar fi aflat pe o motocicletă.

Toby şi-o imagină stînd aşa în spatele lui, cu părul bătut de vînt, lipită de el. Cînd încercă să şi-o imagineze pe Abigail în această poziţie, avu sentimentul că fusese prins în capcană.

– Hai să-i lăsăm pe cei bătrîni în legea lor, ca să mergem la bar înainte să se închidă, sugeră Toby, dorindu-şi să plece cît mai repede de pe insulă. Nu ai uneori impresia că rîul e ca un şanţ cu apă, iar noi sîntem închişi în incinta unui castel?

– Şanţul ăsta îi ţine pe ceilalţi departe, sau ne-a închis pe noi înăuntru? întrebă Ruth.

– Şi una, şi alta. Gata, nu mai suport, hai să mergem, îi zise, trăgînd-o nerăbdător de rochia plină de găuri artistice.

În atmosfera închisă de la Leul Roşu, Toby avu sentimentul că în fine putea respira din nou normal. Adulmecă aerul cu iz de bere şi se simţi mulţumit că localul său preferat rămăsese neschimbat. Era un local tipic englezesc, începînd cu tapetul maroniu de pe pereţi şi terminînd cu tavanul afumat.

– Cînd o să fiu în vreun local nemţesc, îi zise lui Ruth în timp ce aşteptau la bar să-şi primească băuturile, de asta o să-mi fie dor.

– Asta-i tot? De... spelunca asta afumată? Eu ştiam că englezii devin nostalgici cînd se gîndesc la criket, la ceaiul Earl Grey, stejari şi turlele de biserică, îi zise rîzînd.

– Asta-i ce spun englezii care vor să-i impresioneze pe ceilalți, lăsîndu-le impresia că sînt culți nevoie mare. Pun pariu că de fapt tuturor le este dor de cipsurile cu ceapă şi brînză, de localurile preferate şi de berea caldă.

– Şi de condusul pe stînga, adăugă Ruth îngrijorată. O să fii foarte atent, nu? Foarte, foarte atent.

Toby îi zîmbi, renunțînd s-o mai necăjească, spunîndu-i că vorbea ca o soacră.

– Sigur că da. N-am nici un chef să crăp. Pînă cînd o să mă întorc, o să-ți iei şi tu carnetul de conducere. O să te plimbi peste tot în propriul tău Beetle. Sau poate într-un Fiat Uno...

Ruth sorbi din bere, deşi ar fi avut chef să plîngă nu să bea. Îşi dădu seama deodată că, după ce Toby avea să plece în călătorie, nu va mai locui niciodată acasă un timp îndelungat, nu aşa ca înainte, cînd erau o familie unită.

După călătorie pleca la universitate, apoi urma să se angajeze şi să ducă o viață de adult. Nu mai puteau fi împreună, aşa ca în copilărie. Trebuia să se împace cu gîndul că aveau să fie amîndoi adulți, fiecare cu viața sa separată.

În colțul localului, Philip Porter, spionul consiliului, sorbea delicat din berea nealcoolizată şi privea cu dezgust spre cei doi frați, întrebîndu-se ce fel de părinți aveau, dacă pe fată o lăsau să iasă în public cu rochia aceea numai găuri, iar pe băiat să umble plin de unsoare de maşină.

Se foi neliniştit pe bancheta unsuroasă, pe care se aşezase numai de dragul datoriei civice, pregă-

tindu-se să plece de acolo ca să-i urmărească pe cei doi, plus ceilalți locuitori ai insulei veniți pe mal, cum distrugeau liniștea cartierului noaptea tîrziu, din cauza bacului improvizat şi zgomotos.

– Ia ghiciți ce! exclamă Charlotte, cu fetița în brațe apropiindu-se de cei doi frați, însoțită de Enzo şi Giuliana.

– Prietena aceea a părinților voştri... continuă Enzo surescitat deodată.

– A plecat acasă cu Bernard, ca să-i vadă tablourile.

– „Pot să-ți promit că o să le găseşti absolut fascinante", aşa i-a spus, chicoti Giuliana, cu părul negru ca pana corbului căzut în ochi.

– Nu e tocmai grupul lui de vîrstă. Mă întreb ce anume o să-i arate cu adevărat, rosti Charlotte, făcînd-o pe Giuliana să rîdă încîntată.

– Nimic din ce n-a văzut de un milion de ori înainte, răspunse Ruth supărată.

Adevărul era că se simțea oarecum îngrijorată. Dacă pe Bernard îl punea naiba să-i arate tabloul neterminat cu ea? Dacă scorpia se ducea să le raporteze totul părinților? Sau şi mai rău, rîdea de ea? Toby nu comentă.

El se întreba ce li se părea aşa de amuzant celorlalți în faptul că doi oameni, din aceeaşi categorie de vîrstă, doreau să petreacă puțin timp în intimitate.

Poate că din cauză că toată lumea se obişnuise să-l vadă pe Bernard culcîndu-se doar cu adolescente, acum că era cu o femeie de vîrsta lui li se părea ceva de-a dreptul pervers.

Se întrebă dacă nu cumva toate astea se întîmplau din cauză că locuiau pe o insulă aşa de mică, unde toată lumea ştia precis ce făceau vecinii. Se gîndi deodată că, atunci cînd va pleca hai-hui prin Europa, va fi ca un evadat din închisoare.

– Dar cel mai frumos a fost atunci cînd Ellen McIver, care l-a auzit, i-a întrebat dacă nu poate să vină cu ei. A spus că ar fi o încîntare şi un privilegiu să poată vedea operele lui Bernard!

– Mai ştii, poate că are noroc în seara asta şi-l vede la treabă, sugeră Enzo cu ironie.

– Ce nebunie, oftă Ruth.

Philip Porter stătea în maşină şi asculta o piesă de teatru idioată, dorindu-şi să fi fost plătit pentru acele ore suplimentare. Desigur, nimeni nu ştia că le făcea. Orele de muncă se terminau la cinci şi jumătate, iar observaţiile de acum erau voluntare. Ted Kramer în mod sigur avea să comenteze ceva de genul: „Philip, încearcă să mai trăieşti şi tu", cînd va vedea raportul său a doua zi dimineaţa.

De cînd se pregătea de pensionare, nu părea să-i mai pese de postul pe care-l ocupa, tot aşa cum renunţase să mai vină la birou îmbrăcat în costum. În ultima oră, numai doi oameni folosiseră bacul, şi, dacă nu ar fi făcut aşa de multă gălăgie, probabil că ar fi adormit. Adulmecă aerul, atunci cînd simţi mirosul de grătar.

Era ceva ce merita raportat. Era o bună pledoarie pentru proiectul consiliului, lipsa unui punct de acces cît mai potrivit în cazul unui incendiu. Înainte ca pompierii să-şi poată transporta utilajele grele cu micul bac, toată insula putea să ardă.

Oamenii puteau muri. Notă totul în foia de observație, şi, cum era deja unsprezece fără un sfert, decise să pună punct supravegherii.

Partea stîngă a pîntecului începuse să-l doară din cauza poziției incomode, aşa că se apucă să se mişte înainte şi înapoi pe scaun, ca să scape de chin.

Mai mult ca sigur m-am ales cu o hernie, îşi spuse mulțumit, gîndindu-se că avea ce să arate pentru munca în plus depusă în folosul consiliului. În timp ce se mişca ca să-şi alunge înțepeneala, se apucă să-şi frece cu palma zona dureroasă.

– Ați văzut? întrebă Enzo, care era pe jumătate beat, în timp ce se apropiau de mal, nevăzuți de domnul Porter din cauza pîlcului de copaci. Întoarseră cu toții capul ca să privească spre Nissan-ul alb spre care arătase el.

– Oare face ceea ce cred eu că face? rîse Toby.

– Data viitoare cînd cineva o să-i spună labagiu, o să aibă perfectă dreptate, chicoti Charlotte, învelindu-şi fetița adormită în puloverul ei.

CAPITOLUL 8

– Va trebui să plece, Stella, zise Adrian a doua zi dimineață, pe cînd mai leneveau în pat. Abigail. Trebuie să plece, repetă încăpățînat, atunci cînd Stella nu-i răspunse. A reuşit să supere pe toată lumea. Întotdeauna a făcut la fel, şi nu cred că se va astîmpăra vreodată. Întotdeauna i-a plăcut să întindă coarda, cu toată lumea. Mă mir că Martin a rezistat pînă acum.

Stella îi bănui mai degrabă încruntarea pe sub bretonul des. Toby o să arate exact la fel peste vreo treizeci de ani, îşi spuse distrată. Adrian continuă, dorind să se asigure că îi pricepea punctul de vedere:

– Ştiu că i-a spus ceva îngrozitor lui Ruth, mi-am dat seama după fața ei. Unde mai pui că biata fată a petrecut jumătate de seară încercînd să-şi înghită lacrimile. În plus, Willow a plecat acasă plîngînd,

pentru că Abigail l-a ales tocmai pe Bernard ca să-şi petreacă noaptea cu el.

– Cred că exagerezi, Adrian, răspunse Stella. Ştiu că n-a avut niciodată tact, dar sînt convinsă că cei de pe insulă nu sînt chiar aşa de fraieri încît s-o ia în serios.

Îşi dorea tare mult să fi procedat aşa chiar ea, îşi spuse singură, atunci cînd se dădu jos din pat şi se îndreptă spre vechiul halat de prosop roz. Halatul nu arată deloc grozav, cugetă mai departe, privind dezgustată la ţele care atîrnau din tivul desfăcut.

Oricine l-ar fi văzut atîrnînd fără formă în cuiul de după uşă, şi-ar fi dat seama imediat că nu era o femeie înclinată spre aventuri adultere, cel puţin nu în propriul dormitor. Lui Abigail i-ar fi fost ruşine să ţină în casă un asemenea obiect.

Dacă l-ar fi văzut, l-ar fi luat cu dopuă degete ca să-l arunce direct la gunoi. Trebuia să încerce să renunţe la el, să-şi cumpere ceva nou şi frumos, care să n-o mai facă să semene cu o pernă strînsă la mijloc de un cordon. Se gîndi că i s-ar potrivi ceva simplu şi stilat, nu foarte sexy, ca să nu pară că se afla în mijlocul unei crize specifice vîrstei mijlocii.

Se duse la fereastră ca să dea deoparte draperiile şi să lase soarele să intre în dormitor. Poate că razele lui aveau s-o ajute să nu se mai supere pe Adrian care, sprijinit de perne, îşi expusese problema şi acum o aştepta pe ea s-o rezolve cum putea.

– Ştiu că Abigail e dificilă, dar în clipa asta e cu adevărat foarte nefericită, îi răspunse Stella. Doar

nu te aştepţi să renunţe la puţină alinare, mai ales atunci cînd îi este oferită de bunăvoie. În fond, a venit aici special ca s-o ajut să treacă peste criza asta. Nu se poate s-o consideri pe Abigail răspunzătoare pentru eşecul lui Willow cu Bernard. Nu e nimic nou aici, ştii foarte bine că Willow îl urmăreşte de ani de zile şi degeaba, el tot n-o bagă în seamă.

Adrian continua să se încrunte spre ea, de parcă n-ar fi înţeles prea bine situaţia. Stella continuă:

– Nu te deranjează atunci cînd rezolv problemele altor oameni de undeva de la o distanţă sigură şi pentru bani, dar atunci cînd vine o persoană în carne şi oase pînă aici ca să fie puţin reconfortată, nici măcar nu suporţi gîndul.

Se aşeză pe marginea patului, iar halatul i se desfăcu, descoperindu-i coapsa. Amintindu-şi de ceea ce-i spusese Abigail şi Ellen confirmase, trase poalele halatului peste picior, nedorind să se confrunte la acea oră matinală cu problema celulitei.

Dacă era cinstită, trebuia să admită că Bernard nu-i oferise de bună voie alinarea braţelor sale lui Abigail.

În stilul ei binecunoscut, Abigail îl luase pur şi simplu pe sus, asemenea unui hoţ cu talent care dă o raită prin magazine.

Ruth se dusese la culcare cu o seară înainte tropăind mînioasă pe scări şi trîntind uşile, dar Abigail nu avusese cum s-o audă, pentru că plecase cu Bernard şi încă nu se întorsese acasă.

Ajunsă în bucătărie, Stella se apucă să prepare cafeaua. Hrăni pisica lui Abigail care miorlăia de foame şi încercă să se gîndească la ce avea în

program pe ziua aceea, cînd Ruth dădu năvală pe scări, la fel de prost dispusă.

– Mamă, prietena ta este o curvă de prima mînă, declară furioasă, în timp ce-şi pregătea un mic dejun compus din cereale, lapte şi o banană.

– Hei, nici vorbă, se opuse Stella, deşi gîndea exact la fel.

– Asta este, o curvă, repetă Ruth, trîntind un castronel în mijlocul mesei şi umplîndu-l cu lapte. Ştii că încă n-a venit acasă? Şi de abia l-a întîlnit, nici măcar nu-l cunoaşte. E ca şi cum Melissa, o ştii, prietena mea, sau eu, am ieşi seara la un club şi ne-am culca cu primul individ care ne oferă de băut. Nu e altceva decît o curvă, nu-mi pasă că e babă. Unde mai pui că te lasă pe tine să ai grijă de pisică.

Cît vorbise, Ruth fluturase nervoasă lingura în direcţia Stellei, înainte să se trîntească pe un scaun şi să muşte furioasă din banană. Stella se sprijini de bufet ca s-o poată studia mai bine pe Ruth şi furia ei neîndreptăţită. Asta însemna că erau deja doi membri ai familiei care-i cereau s-o determine pe invadatoare să plece din casa lor. Era foarte posibil ca Toby să se întoarcă de la muncă şi să se alăture grupului de protestatari.

– Dar dacă Bernard ţi-ar fi cerut ţie să mergi cu el, să petreci noaptea în patul lui, te-ai fi dus? o întrebă deodată pe Ruth.

Fata rămase nemişcată, cu lingura plină de fulgi de cereale ridicată spre gură. Făcu ochii mari şi o privi mirată.

– Eu? De ce naiba mă întrebi pe mine? rosti

Ruth, încercînd să se eschiveze.

– Ştii foarte bine de ce, insistă Stella, aşezîndu-se alături de ea şi obligînd-o s-o privească în ochi. Îl placi, şi încă foarte mult, mi-am dat deja seama. Şi din ce am văzut seara trecută, mi se pare că şi el te place pe tine. Aşadar, ce ai fi făcut? Sînt curioasă. Vreau să-mi dau seama dacă te aştepţi la o altfel de comportare din partea unei babe ca Abigail, decît de la tine.

– Păi, pentru început, nu sînt căsătorită şi nici nu plîng din cauza iubirii pierdute, aşa ca Abigail. Faptul că s-a grăbit să se culce cu primul care i-a cerut treaba asta, dacă o fi primul, pentru că, după cum se poartă, ar putea fi şi al zecelea, nu arată că îi duce dorul soţului plecat.

– Nu asta te-am întrebat. Ce ai fi făcut?

– Bine, gata, am priceput că vrei să mă faci să îmi dau seama că sînt ipocrită, oftă Ruth, dar eu cel puţin îl cunosc. Nu e ca şi cum aseară l-am văzut prima oară. În afară de asta, Bernard nu mi-ar cere aşa ceva. Cred că i-ar fi prea frică de tata. Zîmbi deodată calmată.

Stella rîse cînd se gîndi la blîndul Adrian, cu părul căzut pe frunte şi pantalonii lui lălîi, înfruntîndu-l pe Bernard cel solid şi cerîndu-i socoteală pentru că-i dezonorase singura fiică.

Adrian mai mult ca sigur că s-ar preface că nici nu ştie ce se petrece, chiar dacă Ruth s-ar duce la Bernard pe sub nasul lui. De altfel, boemul Adrian nu ar vrea să ştie că se petrece ceva, dacă ar fi cazul. Pentru a evita un conflict era în stare să se prefacă cu totul neştiutor.

Stella era cea care trebuia să se descurce cu inima frîntă a fiicei lor, cu o eventuală sarcină, să poarte certurile legate de absența ei de acasă pe timp de noapte, ori din cauza diferenței de vîrstă dintre ea şi babuinul libidinos.

– Adevărul este că-mi pare rău de Willow, rosti deodată Ruth, avînd grijă să nu se uite spre Stella, ca aceasta să nu-şi dea seama că mințea. A făcut-o să plîngă, chiar dacă Willow ne-a spus că are alergie şi că trebuie să se ducă acasă să-şi ia un remediu. Biata de ea e căzută în limbă după Bernard, toată lumea ştie. Chiar şi Abigail ar fi trebuit să observe şi să stea naibii la locul ei. Nu ştie să facă front comun cu suratele ei, nu?

– Nu, încuviință Stella, n-a ştiut niciodată. Întotdeauna a spus că nu e responsabilitatea ei, pentru că bărbații sînt liberi să aleagă ce femeie vor şi, din păcate, nu prea ai cum s-o contrazici aici. În plus, are pe cap şi problema cu Martin, care nu-i deloc simplă. A plecat de acasă cu o blondă frumoasă, fără să se gîndească o secundă la Abigail, iar acum probabil că se distrează pe rupte. Bănuiesc că Abigail nu vede de ce n-ar proceda ca el.

– În cazul ăsta, de ce nu se duce ea să se distreze pe rupte în altă parte? De ce trebuie s-o facă aici? sugeră Ruth cu gura plină. Ar trebui s-o iei naibii de aici înainte să înceapă să se dea serios la tata. Pentru că în mod sigur el e următorul pe listă, am văzut-o cum are mereu grijă să-l atingă. Ba chiar l-a sărutat atunci cînd i-a aprins o țigară, de parcă i-ar fi dat diamante, nu un foc. Ruth se uită la fulgii de cereale din bol şi renunță să mai mă-

nînce, de parcă numai gîndul la Abigail şi tatăl ei îi tăiase tot apetitul.

Stella zîmbi neafectată.

– Taică-tău e prea leneş. Şi dacă ar fi vrut să facă ceva cu Abigail, atunci aventura lor s-ar fi consumat încă din tinerețe, cînd erau amîndoi disponibili. Poate că aşa se şi întîmplase, îşi zise Stella în gînd, mulțumită că totul se petrecuse cu prea multă vreme în urmă ca să se mai simtă jignită.

– Ar trebui să mergi la clubul acela instalat în fosta ta facultate, locul pe care l-a menționat chiar ea, sugeră Ruth, punînd bolul murdar pe marginea chiuvetei, în speranța ca avea să se spele de unul singur.

– Te referi la Cameleon, clubul de sănătate? se miră Stella. Îşi privi aproape fără voie mîinile, roşii şi aspre de la spălatul vaselor ce nu încăpeau în maşina automată. O manichiură decentă... cugetă cu glas tare. O coafură, masaj, puțină gimnastică, scap de scrisori. Tentant. Dar crezi că ar fi în regulă dacă, şi subliniez, dacă, m-aş decide să merg cu ea? o întrebă pe Ruth.

– Mamă! Ce Dumnezeu, uită-te bine la noi. Sîntem cu toții oameni în toată firea. Şi, chiar şi tata, adăugă rîzînd.

Abigail se trezi cu o durere de cap năucitoare şi cu soarele în ochi. Nu prea avea chef să ridice pleoapele, nedorind să vadă ce se petrecea în jur. Nu era nimeni în pat alături de ea, ceea ce însemna că Bernard nu se strecurase acolo în mijlocul nopții.

Era parcă prea bătrîn pentru asemenea gen de

şmecherie, specifică studenților, dacă mai ținea bine minte. În nopțile în care dormea pe unde se nimerea din cauză că era prea beată sau obosită, aceştia se strecuraseră pe nesimțite alături de ea, în speranța că aveau s-o determine să le accepte avansurile.

Uneori această tactică dăduse rezultate, dar de cele mai multe ori, studenții rămîneau cu buzele umflate. Patul lui Bernard era o versiune mai mare a unui pat de student, plin de adîncituri ciudate şi cu un miros suspect, de parcă părutile stătuseră prea mult pe un raft prăfuit.

– O cană cu ceai? întrebă Bernard, apropiindu-se de ea şi aşezîndu-se pe marginea patului, făcînd-o să deschidă un singur ochi.

Abigail se gîndea că era foarte posibil să fi fost gata de o partidă de amor, după odihna de peste noapte, şi în clipa aceea o aştepta să se trezească, drapat într-un halat de casă care-i dezvăluia în mod neplăcut pieptul fleşcăit.

Din fericire, arăta la fel ca şi atunci cînd adormise pe canapea, cu gura deschisă, sforăind sonor, aproape imediat după plecarea acelei femei, Ellen, care-şi scosese lanterna din buzunar, gata să înfrunte întunericul.

Probabil că de obicei dormea cu hainele pe el, de aici şi mirosul neplăcut pe care-l împrăştia în jur. Întinse mîna după cana cu ceai, încercînd să nu se uite la barba lui nisipie, ca să nu vadă eventualele rămăşițe de mîncare prinse acolo ca într-o plasă de păianjen.

– Frumoasă cană, comentă ea, simțind că tre-

buia să spună ceva. Dimineața nu era tocmai momentul ei favorit şi de aceea prefera amanții de după-amiază, mai ales pe cei de după prînz, care ştiau că puteau încheia orice conversație după ce era achitată nota de plată de la restaurant.

– E făcută de Willow. Am o mulțime de lucruri făcute de ea, îi mărturisi el.

– Ar trebui să te însori cu ea, sau cel puțin s-o laşi să se mute aici, sugeră Abigail, întrebîndu-se dacă Willow, aşa de amețită de iubire cum era, ar fi acceptat să doarmă în patul acela jegos.

– Doamne sfinte, dar de ce? Bernard se ridică deodată de pe pat şi se îndreptă spre uşă, de parcă ar fi vrut să fie sigur că Abigail nu avea să-l prostească, determinîndu-l să se logodească cu Wilow.

– Pentru că te iubeşte, de asta, răspunse Abigail cu silă. Femeile care iubesc sincer sînt mai rare decît rubinele, murmură cu nasul în cană. Iar bărbații care să iubească sînt încă şi mai greu de aflat. Dar nu cred că pe Wilow ar deranja-o aşa de mult.

– Nu, probabil că nu, încuviință Bernard.

Abigail oftă şi închise ochii ca să nu-i mai vadă fața buhăită.

Oare pe unde este Martin acum, se întrebă, privind la ceasul de aur de la mînă, pe care-l primise cadou de la el imediat după ce o născuse pe Venetia.

Probabil că doarme, îşi zise mai departe, într-un pat curat dintr-un hotel elegant, înconjurat de zgomotul New York-ului, cu blonda Fiona alături.

Probabil că părul ei era în mod plăcut răspîndit pe pernă.

Acea coafură neorînduită prindea doar femeile tinere, cu chipuri netede, neatinse de riduri. O femeie mai în vîrstă, ar fi arătat ca o sperietoare de ciori.

Ridică mîna şi se trase de şuviţele scurte, încercînd să vadă dacă rămăseseră tot blonde sau culoarea dispăruse peste noapte, fiind înlocuită de un gri metalic, ca pedeapsă pentru păcatele ei.

Din păcate, nu putea să vadă, ceea ce însemna că nu-şi mai putea ascunde faţa sub cascadade păr, mai ales atunci cînd spunea o minciună. Dacă nu vorbea la telefon, însemna că nu mai era capabilă să mintă în mod convingător.

Mai bine aşa, pentru că era forţată să se poarte frumos.

Şi cine ştie? poate că va deveni un obicei să se poarte frumos cu cei din jur şi aşa i se va întoarce şi norocul.

Se uită după Bernard care se afla în bucătăria înjghebată în celălalt capăt al încăperii mari, şi se străduia să bage nişte felii de pîine în prăjitor. Nu părea să se descurce prea bine.

Abigail era sigură că fetişcanele pe care le cucerea aveau grijă să-i pregătească micul dejun şi apoi să-i facă curat în bucătărie, deşi acasă la ele n-ar fi făcut una ca asta nici în ruptul capului.

– Nu vrei micul dejun? o întrebă el fără prea mare entuziasm, fără să se uite spre ea.

– Nu, mulţumesc, cred că ar fi mai bine dacă aş pleca acum.

Coborî din pat şi se întinse după puţinele haine pe care îndrăznise să le scoată.

Bernard continua să stea cu spatele, fie din politețe, fie dintr-o lipsă acută de interes.

– Aha. Da, bine, murmură, cu capul în frigider.

Ei, asta e, cugetă Abigail.

Adrian putea vedea perfect vaporaşul lui Bernard de la fereastra camerei lui Ruth. Îl urmărea de multă vreme, tot aşteptînd s-o vadă pe Abigail ieşind.

Şi-o imagina îmbrăcîndu-se grăbită cu hainele de aseară (cu chiloții pe dos şi sutienul încheiat anapoda), sperînd ca nici unul dintre locuitorii insulei să n-o observe furişîndu-se înapoi acasă.

Încercă să şi-o imagineze străbătînd poteca cu grijă, ca să nu se împiedice de rădăcinile copacilor, privind în jur cu atenție.

În mintea lui, Abigail se strecura pe lîngă grădina lui Enzo, atentă să nu fie văzută de el sau de Giuliana, care aveau prostul obicei de a se trezi devreme pentru a lua micul dejun pe pridvor, ca să hrănească găinile cu resturi.

Gata, e timpul să mă apuc de treabă, îşi zise. Era momentul să înceapă să se gîndească la sexul ficțiune, nu la cel adevărat.

Stella era aşezată la masa ei de lucru, instalată pe palierul de la primul etaj, sortînd teancul de scrisori care nu primiseră răspunsurile în rubrica revistei.

Le împărțea cu atenție în funcție de gravitate, într-un teanc cele care nu aveau nevoie de un regim special, un altul cu numerele de telefon ale

psihiatrilor, medicilor sau ale poliției, şi ultimul, pentru fetele ce credeau că rămăseseră însărcinate, la care folosea timbrul special pentru urgențe.

Şi apoi îi rămîneau scrisorile ce nu se încadrau într-o anume categorie şi care necesitau răspunsuri individuale bine gîndite, cum era scrisoarea pe care o primise de la fetița de treisprezece ani care încă mai jelea moartea unui profesor, sau cea al cărei tată fugise de acasă împreună cu vecinul cel chipeş de alături.

Iar eu trebuie să le răspund tuturor, cugetă înciudată, gîndindu-se tot la Ruth.

– Bună, Stella, m-am întors! Abigail urcă scările spre Stella într-o manieră care sugera că nu apucase să doarmă prea mult. Puloverul de seara trecută îi alunecase pe un umăr într-un fel ce nu se potrivea deloc cu dimineața. Nu te uita la mine, pentru că arăt oribil, rîse jenată, acoperindu-şi ochii şi părul cu palmele. După o noapte petrecută în patul acela îngrozitor, n-am suportat gîndul să încerc şi baia. Dau fuga sus ca să fac un duş.

– Vezi că am hrănit pisica, îi zise Stella, refuzînd să cedeze în fața curiozității şi s-o întrebe ce se petrecuse între ea şi Bernard.

De-acum nu mai erau studente şi nu avea nici un drept s-o descoasă ce şi cum.

Abigail, care tocmai se pregătea să urce la mansardă, se opri, ezitînd.

– Oh, mda, mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am lăsat-o pe cap. Dar era teribil de întuneric. Mi s-a părut mai normal să rămîn... mai bine decît să-mi rup gîtul pe potecă. Nu ştiu ce să spun despre un

pod, însă e sigur că ați avea nevoie de niște felinare puternice. Ridică privirea spre scări și șopti nervoasă: Ruth e acasă?

– Nu, de abia a plecat. S-a dus la colegiu. Toby e la muncă și Adrian s-a retras deja în chioșcul lui, adăugă Stella, deși Abigail nu întrebase.

– Bine. Mă întorc imediat. Să înțeleg că n-a sunat nimeni?

– Nu, îmi pare rău.

Abigail se strîmbă nemulțumită și șuieră aproape fără voie:

– Nemernicul!

Stella ajunse la concluzia că nu se întîmplase absolut nimic cu Bernard, atunci cînd Abigail dispăru în susul scărilor, tropăind cu zgomot spre baie.

Se simțea absurd de mulțumită din cauza asta, de parcă ar fi fost protectoarea lui Abigail, însărcinată să-i poarte de grijă în locul lui Martin.

Deși, dacă se gîndea mai bine, Ellen McIver reușise să se întoarcă acasă, în pofida întunericului și a potecii accidentate, ceea ce însemna că Abigail rămăsese la Berndard, în speranța că avea să-i facă vreun avans.

Abigail ar fi putut spune că era firesc pentru Ellen să plece, pentru că ar fi știut drumul și legată la ochi. Dar chiar și așa...

Stella reveni la scrisorile ei, încercînd să descopere o modalitate politicoasă de a-i spune unei fete de cincisprezece ani că ar trebui să-și întrebe prietenul, care părea înnebunit de sex, ce aspect al cuvîntului „nu" nu îl înțelegea.

Răspunsul veni de la sine, orice adolescent și

femeie de vîrstă mijlocie ce fusese respinsă de soţ, aceştia erau oamenii care nu se simţeau în stare să accepte un refuz.

Peggy îşi frecă bine genunchii înţepeniţi şi dureroşi, încercînd să-i amorţească înainte să urce scările cu găleata în mînă.

Odată ajunsă pe punte, se putea odihni puţin cît hrănea lebedele cu resturi de pîine şi vedea ce se petrecea de-a lungul rîului. Dacă se gîndea puţin, putea urca pe punte toate lucrurile de care avea nevoie în ziua aceea, ţinînd cont că vremea era frumoasă, ca să nu mai fie nevoită să coboare treptele pînă seara la culcare.

Se prinse bine de balustradă şi începu să urce, gîndindu-se să-l strîngă de gît pe oribilul domn Porter, pentru că-i sugerase să se ducă la un azil.

„Acolo vor fi oameni care să vă poarte de grijă. Veţi primi ajutor imediat ce veţi apăsa pe un buton", parcă aşa îi spusese. Avea tot ajutorul necesar, îi răspunsese ea. Ceea ce nu voia nemernicul acela să priceapă era că nu avea nevoie de nici un fel de ajutor.

Încă se mai putea descurca foarte bine şi de una singură, iar în ziua în care avea să-şi dea seama că nu mai putea, intenţiona să-şi ia adio de la prieteni, să se întindă în pat şi să moară în linişte.

Detesta acele adăposturi pentru vîrstnici, aşa cum le spusese el. Oare ce cuvinte folosise? Îşi aminti de „clădiri cu un singur etaj", „asistenţă medicală", „întreţinere economică", numai cuvinte de compromis, care însemnau un singur lucru: azilul de bă-

trîni. Detesta şi cuvîntul folosit de el, „vîrstnic", care reprezenta un sinonim politicos pentru „bătrîn". Încercă să-şi amintească cu ce încercase s-o tenteze.

Da, parcă spusese că existau ferestre mari de unde putea vedea toată strada şi vecini apropiaţi, ce o puteau auzi dacă striga după ajutor. Ceea ce însemna că puteau auzi şi ce asculta la radio, de cîte ori făcea baie, sau trăgea apa la WC, cum vorbea de una singură sau cînd îi înjura pe proştii de la televizor.

– Bună dimineaţa!

Peggy se lovi cu şoldul de copastie, atunci cînd se întoarse speriată spre proprietarul acelui glas.

– Aha, deci dumneata eşti, rosti cu ostilitate, recunoscînd omul consiliului pe care-l poreclise „Domnul Amabil". Poate că celălalt murise, speră ea. Ce anume doreşti? întrebă suspicioasă. Ar fi vrut să-şi frece şoldul, acolo unde se lovise, dar nu intenţiona să-i arate că era fragilă.

– Nimic, răspunse el zîmbind. Părea destul de relaxat aşa cum stătea cu mîinile în buzunare, avînd pe deasupra un pulover care văzuse şi zile mai bune. Frumoasă barcă. Cît are, în jur de treizeci de metri?

Peggy deveni încă şi mai suspicioasă.

– Da. Te-ai documentat bine. Încercaţi o altă abordare? Nu o să ţină, pentru că eu nu plec de aici. Nu plec nicăieri.

El îi zîmbi cu răbdare.

– Fratele meu a avut o barjă ca asta. A murit pe ea, după ce l-a pus naiba să facă o întrecere cu o

alta. Cred că inima lui nu a suportat emoția. Dar este o barcă tare bună.

Peggy zîmbi oarecum îmbunată.

– Îmi pare rău pentru fratele dumitale. Deşi nu e un mod neplăcut de a pleca de pe lumea asta. Probabil că şi eu o să mor pe barja mea, deşi nu din cauza unei întreceri, ci luptîndu-mă cu colegii dumitale.

– Ce foloseşti la încălzire? Un boiler?

– Poate, de ce? Consiliul nu e de acord cu aşa ceva?

El începu să rîdă, ceea ce o cam nedumeri pe Peggy. Avea un chip ce arăta că stătea mai mult pe afară, ceva cu totul neobişnuit pentru un om cu program de birou de la nouă la cinci.

Ceea ce însemna că avea o viață îm afara biroului şi a regulamentelor. Cînd rîdea, fața i se rida toată, semn că avusese parte de multe bucurii în viață.

Probabil, îşi zise Peggy mai departe, avea vreun sanctuar undeva la țară, unde se refugia în week-end-uri. Celălalt nemernic, domnul Porter, era un specimen palid la față, cu un chip bolnăvicios.

– Vrei o cană cu ceai? rosti în cele din urmă, întrebîndu-se dacă asta însemna că se ralia cu inamicul. Celuilalt nu i-ar fi permis să se apropie nici la zece metri de barja ei.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse Ted Kramer, urcînd dintr-un salt la bord.

În departamentul de artă al colegiului, fumegînd în tăcere printre colegii cei zgomotoşi, Ruth lucra

concentrată, băgînd prin bobițele de ambră nişte fire fine de argint, pregătîndu-le astfel pentru a fi lipite de tortițele unor cercei.

O să fac o păpuşă voodoo de lut, cugetă ea, cu păr blond scurt şi corp lung şi subțire, ca după aceea s-o înțep în toate locurile mai sensibile. Se simțea surescitată din cauza durerii şi a furiei.

Îşi dorea să păstreze intensitatea sentimentelor pînă a doua zi după-amiază, cînd era programată să meargă iar la Bernard.

Chiar şi el, care nu avea spirit de observație deşi era artist, va putea vedea că era animată de o pasiune puternică. Iar dacă nu observa nimic, atunci trebuia să-i spună de-a dreptul.

Cum de îndrăznise, îşi zise mai departe, s-o ia cu el pe curva aia bătrînă, ca să-i arate la ce lucra. Să vezi că o să-i spună mamei, cugetă Ruth speriată.

O să spună ceva ca din întîmplare, ceva prostesc de genul: „Minunate schițele lui Ruth, deşi sînt sigură că le-ai văzut deja. Pictura terminată va fi superbă."

Probabil că s-a uitat la mine, goală. S-a uitat la corpul meu şi s-a gîndit numai că sînt prea grasă. Poate că a şi rîs.

În mod sigur a rîs. Vaca.

CAPITOLUL 9

– Bănuiesc să nu se pune problema să facem nişte provizii de la supermarket, nu? Adrian stătea în pragul uşii de la dormitor, privind-o pe Stella cum îşi făcea bagajul, în vederea plecării ei cu Abigail la Cameleon. În cele din urmă păruse cea mai bună soluție tactică, deşi, aşa cum îi spusese el spăşit, nu intenționase s-o alunge şi pe ea de acasă.

Stella ridică privirea de la rochia roşie pe care tocmai o împăturea şi îi zîmbi răutăcioasă. Mare tupeu avea, tocmai el, care reuşea să facă cea mai bună salată Caesar cu ceea ce găsea la preț redus prin magazine. În clipa aceea stătea cu mîinile în buzunare şi umerii lăsați în jos, ca un băiețel care-şi plîngea singur de milă.

– Dacă te gîndeşti cumva că eu ar trebui să fac aprovizionarea şi nu noi, în general, atunci ai dreptate, îi zise, chinuindu-se să bage şi un pulover în

geanta deja plină. Ştii unde e supermarketul şi care sînt preţurile de acolo chiar mai bine decît mine. Ca să nu mai menţionez faptul că eu, după părere ta, deja m-am îndopat cu mîncare mai mult decît era cazul. Îi zîmbi cu un sarcasm usturător, aşa cum Adrian nu o mai văzuse înainte. Se trezi dînd iar vina pe Abigail pentru ce i se întîmpla. E numai vina ta, nu ar fi trebuit să-mi spui că sînt grasă, îi reaminti ea veselă, în timp ce-şi aduna obiectele de pe măsuţa de toaletă. Mai ales de faţă cu Abigail. A fost de neiertat. Mai mult, unele femei te-ar fi omorît după aşa ceva şi ar fi scăpat cu faţa curată. În afară de asta, nu uita că mi-ai spus foarte clar că vrei să plece de aici, ceea ce înseamnă că îţi fac o mare favoare.

– Da, ştiu. Iar tu ştii la fel de bine că nu am vrut să spun că eşti grasă, răspunse el oftînd. Voiam doar să spun că, mă rog, nici unul dintre noi nu...

– Nu te apuca să-mi zici că nici unul dintre noi nu mai întinereşte, îl întrerupse ea, luînd geanta de voiaj de pe pat. I se părea cumplit de grea, deşi nu luase mare lucru cu ea.

Abigail îi spusese veselă că puteau cumpăra multe lucruri chiar de acolo. Stella îşi luase la ea cîteva treinguri, plus un vechi costum de gimnastică pe care-l lărgise Ruth, cînd încă se mai ducea la orele de balet. Era foarte posibil ca în pofida ieşitului cu barca pe rîu să nu mai fie deloc în formă, ceea ce însemna că cele cîteva zile petrecute acolo aveau să-i prindă bine.

Adrian lovi posomorît în rama uşii.

– Nu voiam să spun că nu mai întinerim. Ci că,

avînd-o pe scheletica Abigail aici, am uitat că este absolut natural să fii ceva mai plinuță. Pentru că ea arată ca un om pe jumătate mort de foame. Tu ai arăta oribil aşa de subțire, oamenii ar ajunge să creadă că eşti pe moarte.

Stella abia se putea abține să nu rîdă. Aproape că-i părea rău pentru el, văzînd cum se afunda tot mai mult cu fiecare cuvînt pe care-l spunea. Scoase haina din şifonier, îl sărută cu afecțiune şi apoi ieşi din dormitor. Adrian tresări uşor, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să-l muşte drept pedeapsă.

– N-ai decît să te împlineşti singur mai departe, scumpul meu, îi zise Stella, cît eu o să petrec cîteva zile adunînd cutele trupului meu şi punîndu-le la loc. Bine? Atunci, pa!

– Am sentimentul că am fugit de acasă, îi zise Stella lui Abigail, atunci cînd plecară de pe malul rîului în Golf-ul albastru ca cerul ce-i aparținea.

Cînd trecură prin fața clubului de canotaj, văzură opt femei tinere, cu pantaloni de ciclist şi funduri tari, aplecîndu-se să-şi ridice fără efort bărcile. Ce bine ar fi să arăt iarăşi aşa, cugetă Stella, apoi se decise să-şi cumpere ceva frivol de la Cameleon, poate un costum de gimnastică roz pe care să-l poarte la orele de gimnastică, în locul tricourilor largi din bagaj.

Tricouri largi, trup mare, îi trecu deodată prin minte.

– Ştiu. Nu-i aşa că e plăcut? N-am mai fost nicăieri, noi două singure, încă din noaptea de dinaintea nunții tale.

Abigail părea un copil fericit, aflat în drum spre o petrecere. Stella se simțea nervoasă, ca o mamă grijulie, care vrea să-i explice copilului că orice distracție se putea termina cu lacrimi. Dacă se întîmpla așa ceva, în mod sigur nu Abigail avea să fie cea înlăcrimată.

– Ce domnișoară de onoare zurlie am avut în persoana ta, mai ales atunci cînd le-ai spus tuturor că eram în drum spre Paris, ca să lucrăm într-un club de striptease, și că aceea era ultima noastră noapte în Anglia.

– Dar am primit băutură pe gratis, nu?

– Era să primim mai mult de atît. Cînd tipul ăla de la compania chimică a deschis licitația ca să ne oblige să le arătăm numărul, am crezut că aveai de gînd să te dezbraci pe bune.

– Aș fi făcut-o dacă ne-ar fi oferit cinci sute de lire!

Stella se concentră cîteva momente asupra drumului, apoi întrebă:

– Dar acum?

– Abigail rîse cu amărăciune. Nimeni nu mi-ar mai cere așa ceva acum. În timp ce se juca cu centura de siguranță, adăugă: Știu că sună ridicol, dar chiar îmi pare rău de toate astea.

– De ce anume? De pierderea farmecului?

– Cred că da. Îmi pare rău de timpul care s-a dus și nu va mai reveni niciodată.

– Cu toții regretăm timpul care nu se mai reîntoarce, dar mie mi se pare că-ți pare rău de bărbați, răspunse Stella. Asta e ce s-a întîmplat între tine și Martin?

Abigail, care privea pe geam ca Stella să nu poată ghici la ce anume se gîndea, rosti:

– Simt mereu nevoia să verific, ca să mă liniştesc că nu mi-am pierdut farmecul definitiv. Cum am mai spus, am început să cred că aş prefera să fiu în locul tău, foarte mulţumită şi fericită alături de Adrian.

Stella se strîmbă şi rîse.

– Doamne, nu e cazul să ne transformi în familia ideală. Cea mai rea anatemă pentru o familie modernă.

– N-am spus că e ceva rău să fii fericit.

– Ştiu ce ai spus. Nu cred că ţi-ar plăcea să fii în locul meu, învîrtindu-te în jurul cozii, pentru că trebuie să munceşti, dar ai treabă şi acasă. Aşa îţi faci probleme că nu reuşeşti să împaci şi capra, şi varza. În afară de asta, ar trebui să te lipseşti de banii pe care-i iubeşti aşa de mult.

– Da, probabil, deşi acum banii nu mi se mai par aşa de importanţi. Cel puţin tu poţi să-ţi cîştigi singură pîinea. Cel puţin atunci cînd ai cumpărat maşina asta, nu a trebuit să te rogi de Adrian, să-i mulţumeşti frumos şi apoi să-i rămîi datoare cu o partidă de sex special. La mine sînt numai banii lui Martin, lucrurile lui, cu excepţia casei, desigur. Am impresia că sînt înconjurată de cadouri. Sînt aroape sigură că mi se permite să mă bucur de ele doar cînd e şi el acolo. Bănuiesc că de acum Fiona va fi cea care va beneficia prima de banii lui. Deşi nu cred că are nevoie de ei. Cum ar putea o fată de vîrsta ei să aibă nevoie de genul de ajutor cosmetic pe care-l primeam eu şi-l achitam cu banii lui? Abi-

ului îşi inspectă unchiile roase pînă la carne. Uită-te ,i tu ce m-a determinat să fac.

– Dacă Adrian ar fi putut, m-ar fi determinat să-i umplu congelatorul cu semipreparate de la Sainsbury înainte să plecăm. Nu crezi că e mai rău decît să-ţi rozi unghiile? rîse Stella.

– Ţi-am mai spus că faci prea multe pentru ei. Le va prinde bine să se descurce singuri o vreme. Trebuie să te răsfeţi şi tu puţin, toată lumea are nevoie de aşa ceva.

Stella se simţi surescitată atunci cînd intră în micul orăşel din Cotswold. Semnul pe care scris „Colegiul Belstone", lipit de singurul felinar al bulevardului, dispăruse. Se întrebă ce altceva se mai schimbase.

Colegiul ocupase frumosul Belstone Hall ce data din secolul optsprezece, un conac superb care nu-şi mai revenise după ce fusese achiziţionat de RAF în timpul celui de-al doilea război mondial. Minunatele şemineuri Adam, scările magnifice cu balustradă de stejar, perdelele de catifea de mătase şi tapetul delicat, toate decăzuseră şi mai mult din cauza tratamentului dur la care le supuseseră studenţii zurbagii.

Stella îşi aminti urmele de arsură de pe pervazul ferestrelor, dîrele de cafea de pe măsuţe, cercurile de bere de pe bătrînul pian, şi cum pătase chiar ea cu vopsea de păr chiuveta de marmură, ciobită la un colţ. Bănuia că întregul conac fusese restaurat cu grijă de către Cameleon.

– Hei, ia te uită, oficiul poştal al doamnei Berry a fost transformat în bar. Mai ţii minte cum obişnuia să facă socotelile pe spatele plicurilor vechi? Pun

pariu că nu ar fi putut să se descurce cu un calculator, îi zise lui Abigail, încetinind şi privind pe fereastră ca să vadă şi celelalte transformări. Localul arată cam la fel, mai puţin coşurile alea atîrnate de tavan. N-am mai trecut pe aici de cînd am terminat facultatea. Tu ai mai trecut?

– O dată, pentru că eram prin apropiere şi mă rătăcisem. Cînd am văzut semnul pentru oraş, am venit aici ca să mă dumiresc pe unde s-o iau. Dar asta s-a întîmplat cu cinci ani în urmă. Casele alea noi nici nu erau construite, zise Abigail, arătînd spre şirul de case noi, frumos zugrăvite, cu feretre curate şi perdele elegante. Oamenii care stau aici s-au mutat după ce am terminat noi cu studiile.

Nu ar trebui să fiu aici, cugetă Stella vinovată, atunci cînd trecură pe lîngă părculeţul în care Adrian o ceruse de nevastă, ţinînd în mînă un buchet de flori de cîmp.

Ar trebui să fiu acasă, avînd grijă ca Ruth să se ducă la cursuri şi să nu-şi neglijeze examenele. Ar trebui să încep noua carte şi să-l ajut pe Adrian s-o termine pe a lui. Sau şi mai bine, ar trebui să fiu acum la magazin, făcînd cumpărături.

Apăsă pe pedala de acceleraţie, atunci cînd întoarse pe o alee ce ducea spre două porţi impunătoare, deasupra cărora se afla firma opulentă a clubului de sănătate.

Alături, Abigail oftă de parcă tocmai ajunsese acasă.

Poate că aşa şi e, cugetă Stella, poate că aşa crede ea că se va simţi mai bine.

– De aşa ceva aveai nevoie, îi zise Abigail îna-

inte să coboare din maşină, de puţin timp pentru persoana ta.

Ruth trecu pe lîngă raionul de şamponuri din Boots şi se opri deodată alături de standul cu loţiuni pentru picioare, unde rămase să privească la bătăturile şi monturile făcute din plastic lucitor.

– Ce naiba faci? o întrebă Melissa. De ce ne-am oprit?

– Nu pot să cumpăr prezervative de aici, şopti Ruth. Femeia aia de acolo, mă cunoşte de multă vreme, încă de pe cînd luam loţiune pentru acnee şi tampoane.

– Nu te mai prosti, ce naiba-i pasă ei ce cumperi tu?

– Eu nu-i pasă, dar mie da. Cum crezi că o să se uite la mine data viitoare cînd o să vin să iau pastile pentru durerile de cap? O să zică ceva prostesc, în gura mare, de genul: „Aha, acum vrei să-i spui că te doare capul, eh?". Mai bine cumpără tu în locul meu.

– Cum? Eu? strigă Melissa. Nici gînd. Dacă eşti prea laşă să le cumperi singură, este posibil să fii prea imatură pentru sex.

– Am mai făcut-o şi înainte, ştii foarte bine, nu e o noutate, rosti Ruth indignată, ridicînd glasul şi atrăgînd atenţia celor din jur. Cînd e vorba de sex cu un puştii de vîrsta ta, nu-i nici o problemă, pentru că băieţii vin cu prezervativele lor. Dar generaţia lui crede că femeile iau anticoncepţionale şi sînt pregătite din punct de vedere chimic pentru orice bărbat care doreşte să le facă o favoare. Ce naiba, e

aşa de bătrîn încît muzica lui favorită este jazz-ul.

– Mi se pare un tip oribil. Nici nu pot să pricep ce naiba găseşti să-ţi placă la el.

Ruth dădu din umeri şi se întoarse să se uite la rujuri.

– Ştiu. Din punct de vedere politic, e un adevărat dinozaur. Dar asta face parte din datoria unei muze. Adică, gîndeşte-te cum era Gauguin în Tahiti, sau chiar Picasso. Amîndoi au avut nişte femei care i-au inspirat, i-au determinat să picteze, să se îndrăgostească. Melissa însă o privea cu mare îngrijorare. Ce, nu crezi că aş putea fi o sursă de inspiraţie pentru cineva?

– Nu e vorba de asta, încercă Melissa s-o împace, ci mă miră faptul că vrei aşa ceva. Gîndeşte-te numai la ce bijuterii frumoase faci, pictezi la fel de bine ca şi el, mai degrabă tu ar trebui să ai pretenţii ca bărbaţii să facă rînd la uşa ta ca să-ţi devină surse de inspiraţie, nu invers. Sînt sigură că mama ta ţi-a pomenit cîte ceva despre mişcarea feministă...

– Of, nu înţelegi nimic. Ascultă, ai de gînd să cumperi chestiile astea pentru mine sau nu?

– Nu. N-ai decît să-ţi cumperi de la mercerie, din staţia de benzină sau de la automatul din spate de la „Trăsura şi Caii".

– Îţi cumpăr eu dacă-mi spui ce vrei. Cu striaţii, colorate, cu aromă de cireşe, de care doreşti.

Peggy, înfăşurată în şalul ei croşetat, apăru de după standul de cosmetice, ţiinînd în mînă un termos.

– Ai tras cu urechea! o acuză Ruth, oripilată.

– Sigur că da, scumpo. Cum altfel ar putea să se distreze o femeie de vîrsta mea? Iar dacă alternativa ar fi ca o fată aşa de frumoasă ca tine să rămînă gravidă...

– Fetele nu mai rămîn de acum aşa de uşor gravide, interveni Melissa bătoasă. Peggy o privi cu duritate, iar Melissa tăcu.

– Dacă ar fi fost vorba de un bărbat drăguţ, n-ar fi trebuit să cumperi tu aşa ceva. Pe vremea mea...

Ruth îi zîmbi cu amabilitate şi încercă să se arate recunoscătoare, nu jenată.

– Nu, Peggy, mulţumesc, nu-i nici o problemă. Cred că mi-a trecut cheful de aventură. Haide, Mel, am întîrziat la cursuri. La revedere, Peggy, şi multe mulţumiri...

Ruth şi Melissa ieşiră grăbite din Boots, rîzînd în hohote.

– Doamne sfinte, tocmai vecina noastră, îţi vine să crezi aşa ceva? Dacă-i spune lui tata? O să mor, sînt sigură.

– Nici vorbă. Şi nu, nu cred că o să se ducă să te pîrască. Nici n-ar putea, pentru că s-ar face singură de rîs, nu? rosti Melissa printre hohote. Îţi dai seama ce ar fi fost dacă o lăsam să cumpere, ce ar fi crezut vînzătoarea? În fond şi la urma urmei, la vîrsta pe care o are, nu prea ar avea ce face cu ele, nu?

– Mă întreb dacă şi-a dat seama că vorbeam despre Bernard? rosti Ruth, pornind la drum. Oare s-ar fi s-a mirat sau nu?

– Mai mult ca sigur că nu. E genul de treabă pe care o consideri absolut normală pe Pansy Island.

Toată lumea ştie chestia asta, indiferent dacă este vorba de cei din partea locului, sau de vecinii de pe mal.

Ruth începu să rîdă iar şi o trase pe Melissa de mînecă, atunci cînd ajunseră la colţul străzii.

– Haide, pe aici.

– Pot să ştiu şi eu de ce nu mergem la colegiu?

– O să mergem, dar după ce trecem pe la automatul din spate de la Trăsura şi Caii.

Adrian se plimba ca un leu în cuşcă prin chioşc, părînd frămîntat de gînduri. În cele din urmă se opri şi ridică receptorul telefonului. Stella îi lăsase un număr, „în caz de urgenţe", ceea ce însemna că ar fi părut de-a dreptul prostesc s-o sune doar ca să-i spună că deja îi era dor de ea.

În fond, plecase doar de cîteva ore, îşi spuse singur, punînd receptorul în furcă. Desigur, de fapt ar fi vrut să-i spună că era grozav fără Abigail în casă. Cît fusese în apropiere, avusese sentimentul că uitase pe undeva un pistol încărcat.

Se aşeză în faţa calculatorului şi citi ultimul capitol. Cartea era aproape terminată, rămăsese numai problema de a face în aşa fel încît domnişoara dezonoarei favorită (într-o scenă tumultuoasă de triumf orgasmic), să-şi alunge rivalele atît din poveste, cît şi din patul iubitului ei.

– A plecat? Femeia aceea? Părul lung şi pestriţ al lui Willow se interpuse deodată între Adrian şi ecranul calculatorului.

O clipă, Adrian avu sentimentul că avea vedenii.

– Willow, te rog! Chiar vrei să fac atac de cord?

strigă Adrian, furios pentru că fusese întrerupt. Nu ştii că datul buzna aici neinvitat este ca şi cum ai intra peste cineva care tocmai şi-o ia la labă?

– Cum? Oh, îmi pare rău, răspunse Willow, fără să pară deloc deranjată de izbucnire.

Puse o mînă pe umărul lui şi zîmbi senină, o chestie care era probabil menită să transmită vibraţii calmante spre el.

– Ai o privelişte frumoasă de aici. Probabil că-ţi stimulează creativitatea.

Adrian gemu.

– Aşa este, mormăi nemulţumit, atunci cînd mi se permite să lucrez.

– Scuze, repetă ea. Adevărul este că le-am văzut plecînd. Stella o conducea cumva pe femeie la gară? A plecat? Definitiv?

– Nu, în nici un caz difinitiv. Nu pot spune cu toată sinceritatea că ceea ce face Abigail e definitiv, în nici un sens. Adrian apăsă pe tasta mouse-ului şi pe ecran apăru deodată lista persoanelor cărora le trimiteau felicitări de Crăciun, pentru cazul în care Willow avea deodată chef să vadă ce lucra acolo. Au plecat la un fel de club de sănătate pentru cîteva zile, un fel de cadou de mulţumire din partea lui Abigail pentru Stella, după care se vor întoarce pentru deschiderea tîrgului. De ce voiai să ştii?

– Am sperat să-mi spui că a plecat de tot de aici, răspunse Willow dezamăgită. E o vrăjitoare.

Adrian făcu eforturi eroice să nu-i rîdă în nas.

– Ca să fiu sincer, sper să se întoarcă, îi zise el, dar numai ca să-şi ia pisica. Afurisenia aia a adus o vrabie moartă aseară, ca s-o halească în linişte sub

patul lui Ruth. Totul este dezgustător.

– Biata creatură, a rămas singură printre străini. Cred că a încercat să-i facă un cadou lui Ruth. Mîinile încărcate de inele ale lui Willow fluturară o clipă în jur, înainte să poposească peste coama sălbatică e păr. Vrei să trec pe la tine ca să-i dau de mîncare?

Adrian se încruntă.

– Cui, lui Ruth? Ah, te referi la pisică... nu, Willow, mulțumesc, poate că sînt neajutorat în alte privințe, dar încă mai ştiu cum să deschid o conservă.

– Nu, nu am vrut să spun că eşti neajutorat, ci că nu ai genul necesar de empatie față de pisici. Eu îl am, este un fel de dar, un talent, o legătură armonioasă...

– Bine, gata, sînt sigur că ai dreptate, dar se poate ocupa şi Ruth de ea. Se pricepe de minune să se ocupe de animale, sînt sigur că pisica va rămîne pe mîini bune. Şi dacă îi e foame, sînt destule vărbii în jur.

Voia să plece de acolo. Ar fi vrut să-i spună să se ducă să se joace cu altcineva. Willow era probabil chiar mai bătrînă ca el, dar se comporta întocmai ca o fetiță, mai ales îmbrăcată cu rochia aceea liliachie, mult prea largă, care mirosea a lucru vechi. În picioare avea, ca de obicei, ghetele pictate, deşi Adrian se aştepta ca într-o bună zi s-o vadă cu pantofi cu tocuri înalte şi cu vreo patru numere mai mari. Nu dorea decît să-o determine să plece din chişcul lui însorit şi cald.

– Mă duc să-l văd pe Bernard, îi zise ea, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Mi-a cerut părerea în legă-

tura cu o lucrare de-a lui. Şi am şi eu o idee pentru un proiect comun. Mulaje de ghips după corpul uman. Îşi prinse mîinile în faţă şi începu să se legene uşor, de parcă ar fi fost o dansatoare din buric ccare-şi făcea încălzirea. Poate trec mai tîrziu pe la voi ca să văd ce face pisica.

– Chiar te rog, răspunse Adrian, sperînd să se revanşeze pentru ostilitatea arătată mai devreme.

În sinea lui nu voia altceva decît ca ea să dispară înainte să-i alunge şi ultimul strop de inspiraţie.

Cînd o văzu plecînd, oftă pe muteşte, ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

Stella stătea întinsă în pat, deşi era complet îmbrăcată, privind la baldachinul ce avea mai bine de o sută de ani.

Ultima dată cînd privise tavanul acelei camere, cel puţin aşa credea, că era aceeaşi cameră, acesta avea în mijloc o pată mare de umezeală, de forma Italiei. Întoarse capul spre geam şi admiră draperiile cu model complicat.

Se gîndi la propriile draperii din salon, de mătase galbenă, pe care le făcuse chiar ea, cosîndu-le de mînă.

Acum aveau urme gri pe marginile interioare, acolo unde mîini nerăbdătoare le trăseseră peste ferestre în nopţile reci de iarnă şi în după-amiezele fierbinţi de vară.

În afară de noaptea pe care o petrecuse în spital cu Toby, atunci cînd îi fuseseră scoase amigdalele, şi un weekend la o conferinţă a ziariştilor, nu-şi amin-

tea să mai fi plecat de acasă, dormind departe de Adrian. Uneori mai pleca el cu treburile, dar nu merita să pună la socoteală asemenea ocazii, cînd profitase din plin de absența lui.

Faptul că acum era plecată fără el, mai ales în acest loc în care se cunoscuseră şi-şi petrecuseră timpul împreună, i se părea extrem de ciudat, de parcă n-avea ce căuta acolo, dar venise pentru că se aştepta să se întîmple ceva.

Coborî din pat şi se duse să-şi inspecteze baia. Nu mai era de acum nevoită să se ducă la baia de pe hol, rugîndu-se în sinea ei să nu se fi stricat becul.

Slavă cerlui, cugetă mai departe, că nu împărțea camera cu Abigail. Probabil că luase cu ea cîteva sute de articole cosmetice. În plus, de abia aştepta să cumpere altele noi de acolo, în timpul celor cîteva zile de tratamente cosmetice intensive.

Despachetă propria sa colecție de loțiuni şi creme, după care se privi cu atenție în oglindă, încercînd să calculeze cît de tînără ar fi putut spera să pară.

– De vreo nouăzeci şi cinci de ani în lumină proastă, rosti cu glas tare. Şi de vreo treizeci şi cinci în caz că avea noroc de o lumină rozalie.

– N-ai vrea să luăm ceaiul? Capul blond al lui Abigail apăru pe nepusă masă de după uşă, sperind-o.

– Nu pot să mă obişnuiesc cu tine blondă, mărturisi Stella. Mă tot aştept să te văd din nou roşcată.

– Şi eu la fel. Nu au trecut decît cîteva zile şi se şi văd rădăcinile, se plînse Abigail, studiindu-şi părul în oglinda din baia Stellei. Ai crede că Dum-

nezeu a înțeles că am parte de o perioadă păcătoasă şi că o să mă lase să arăt bine încă o vreme.

– Nu cred că lui Dumnezeu îi pasă de astfel de lucruri mărunte, răspunse Stella, în timp ce se îndreptau spre scările luxoase. Nu cred că îi pasă prea mult nici de lucrurile importante, fără să le mai punem la socoteală şi pe cele mititele. Dar nu contează, te afli în locul în care îți poți aranja rădăcinile cărunte. Cel puțin Dumnezeu ți-a dat voie să-ți permiți să fii acolo unde sînt şi experții în domeniu.

Toby o ajută pe Peggy să-şi care cumpărăturile cu bacul şi apoi o conduse pînă la barjă.

– I-ai văzut pe oamenii consiliului, cum stăteau în maşină şi ne spionau din nou? îl întrebă.

– Da. Fac un fel de supraveghere, ceva legat de cît de mare nevoie am avea de un pod.

– Ştiu. Nu ar fi trebuit să te las să-mi duci tu cumpărăturile. Cel tînăr va nota asta în fişa lui de observație, un alt argument în plus ca să mă închidă într-un azil, ca un copil orfan sau ca un delincvent minor.

– Dar nu se poate întîmpla aşa ceva, nu? Toby nu putea crede acest lucru, fiind singur că toți cei care depăşiseră optsprezece ani, puteau lua singuri deciziile de viață.

– Ba da, poate, îi răspunse Peggy. Şi ştii ceva, a început să nu- mi mai pese prea tare. Simt că mi se va întîmpla ceva cu adevărat aventuros. Aş putea să stau şi în alte locuri, nu numai aici.

Toby ştia.

De dimineață le invidiase pe Abigail şi mama lui,

care-şi puseseră bagajele în maşină şi plecaseră fără să privească în urmă.

Şi el voia să facă la fel, mai ales că acum vremea se încălzise, să plece în marea lui călătorie şi să dispară cîteva luni. Voia să se ducă în locuri în care nu-l cunoştea nimeni, unde cei de acasă nu aveau cum să-l găsească. Cu excepţia Giulianei.

Îşi aminti cum rîsese atunci cînd se întîlniseră la bar, în noaptea petrecerii. Era mai mare decît el, dar nu cu prea mult.

În plus nu avea stilul libidinos al lui Abigail cînd venea vorba de flirt. Îşi aminti ce mult îşi dorise s-o facă pe Abigail cea tristă să zîmbească.

Acum ştia că orice bărbat ar fi putut s-o facă să se simtă bine, doar uitîndu-se la ea şi dîndu-i puţină atenţie.

Guliana zîmbea numai dacă o amuza ceva. Diferenţa dintre ele era reprezentată de onestitate şi, reflectă el mai departe, de pielea la fel de catifelată ca o piersică şi un păr ce lucea precum rîul în orele mici ale dimineţii.

CAPITOLUL 10

– Ia hai să vedem cu stai cu părul, Stella. Fata îmbrăcată cu un halat roz se aplecă spre ea ca să poată prinde între degete o şuviţă de păr, iar parfumul ei tare invadă nările Stellei, făcînd-o să tuşească înecată. Vai de mine, ai răcit cumva, Stella?

Fata se îndepărtă puţin, cu ochii măriţi de groază, în timp ce unghiile lungi şi rozalii se vînturau pe sub nas.

Unghiile alea nu pot fi adevărate, se gîndi Stella, privind cu atenţie ca să-şi dea seama dacă erau false sau nu.

Numele fetei, trecut pe ecuson, era Charlene, iar părul ei lung prins în creştet cu o agrafă lucitoare semăna cu o spumă de baie de un blond-palid.

– Nu, nu sînt răcită, e-n regulă, o asigură Stella.

– Suferi de vreo alergie, Stella, puţin astm, ceva de genul ăsta?

Glasul lui Charlene era parcă uşor cîntat, cu acelaşi gen de accent pe care-l auzise la recepţiile hotelurilor, la ghişeele din aeroporturi şi la birourile de închiriat maşini.

Acelaşi pe care-l auzea la telefon, cînd apelul era recepţionat de o persoană politicoasă, care-şi spunea numele mic şi apoi te întreba suav: „Cu ce pot să vă ajut?".

Probabil că angajaţii acelor firme mergeau cu toţii în acelaşi loc de pregătire, asemenea acelor fete ciolănoase de la facultate, care petrecuseră cîteva luni la pensioane costisitoare pentru ultime retuşuri, care străbăteau campusul cu şoldurile ieşite înainte şi cu o carte imaginară pe cap.

– Perfect, acum să trecem la întrebările de verificare, îi zise Charlene, luînd un formular şi un creion. Spune-mi Stella, ai putea să-ţi caracterizezi părul, începu ea, privind îngrijorată spre clientă, drept decolorat, vopsit sau făcut permanent; gras, uscat sau sensibil; cu vîrfuri despicate, sîrmos sau moale, greu de aranjat; abuzat, stricat sau chinuit? Sau pur şi simplu obosit?

Fata se opri ca să respire, aşteptînd din partea Stellei un răspuns competent. Stella se abţinu cu greu să nu rîdă observîndu-i seriozitatea profesională.

Ea una crezuse că cineva avea să-i spele părul şi apoi să-l tundă puţin pe la vîrfuri, ca la orice coafor normal.

Însă acolo, la Cameleon, nimic nu era chiar aşa de simplu. Primeai atenţie în plus, pentru că plăteai din greu.

Părul ei avea o personalitate separată, ca şi pielea, celulita, dieta, nivelul de stres şi gradul de tonifiere a muşchilor, fiecare avînd propriile probleme ce necesitau un anume tratament.

Întotdeauna crezuse că părul ei era în regulă. Dumnezeu ştia ce avea să mai pătimească atunci cînd cei de acolo se apucau să-i prelucreze şi corpul.

– Chinuit? încercă ea. Eu de unde naiba aş putea să-mi dau seama? Deşi nu vreau să fiu pedantă, părul nu e oricum deja mort? Sau poate că se spune despre el că e obosit, în faza terminală?

– Poftim?

– Iartă-mă. Nu contează. Cred că este un păr normal. Păr oarecare. „Normal" era în mod evident un termen neobişnuit, iar Stella îşi dori să poată spune ceva de genul „e înainte de ciclu, săracul" sau „e într-o zi cam proastă, ce să-i faci?".

– Normal? Charlene se apucă să-şi cerceteze lista, sincer îngrijorată. Nu cred că avem pe aici ceva „normal". Ochii ei albaştri se fixaseră deja pe rafturile cu produse cosmetice, căutînd unul potrivit pentru o clientă rebelă.

Stella, căreia i se făcuse milă de fată, încercă s-o ajute:

– Hai să rezolvăm problema aşa: atunci cînd cumpăr şampon, îl iau pe acela pe care scrie: „pentru păr normal", sperînd ca eu să am un păr normal.

– Aha, da! exclamă Charlene uşurată, de parcă acum, cînd ştia că Stella era cu totul ignorantă în privinţa condiţiei în care se afla părul ei, putea, în fine, să treacă la treabă.

– Pentru că, urmă Stella, privind chiorîş la o şuviţă de păr, dacă se întîmplă să cumpăr din greşeală un produs pentru părul gras, mi se îngraşă şi mie. Întotdeauna am crezut că dacă o să iau şampon contra mătreţii, o să încep să fac şi mătreaţă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– De fapt, nu prea pricep, Stella, admise fata, zîmbind în chip de scuză şi dînd uşor din cap, de parcă creierul ei făcea un efort imens să priceapă gluma ei.

Stella se decise să tacă şi să facă un efort ca să se relaxeze şi să se bucure de acel tratament preferenţial, precum îi sugera şi broşura din camera ei.

Aşa cum stătea întinsă pe scaunul stilistei, în salonul aglomerat, îmbrăcată doar cu chiloţi şi un halat flauşat în roz şi albastru, ce avea un mic cameleon brodat peste buzunar, se simţea ca un pacient captiv, chestionat de un asistent absurd de tînăr, despre probleme ginecologice complicate.

Îşi aminti că în acea încăpere se ţinea un curs anglo-saxon, stabilit chiar înaintea orei de prînz, unde studenţii luptaseră cu subiecte precum „Este bătălia de la Maldon un anacronism?" în timp ce simţeau aroma mîncării ce se furişa dinspre cantină. Acum în atmosferă nu se mai simţea miros de mîncare, ci doar izul plăcut al cosmeticelor costisitoare.

Din păcate pentru ea, tînjea după casă, nu neapărat după familie, ci mai mult după coaforul lui Wayne, unde, după numai o oră de discuţii plăcute şi cafea, pleca acasă cu părul arannjat după gustul ei, simţindu-se cu zece ani mai tînără, cu zece kilograme mai uşoară şi gata de orice.

Acum însă trebuia să suporte o mulțime de specialişti care-i cercetau părul, unghiile şi pielea, oftînd nemulțumiți, dar spunînd că nu era totul pierdut.

– E o mascotă oribilă, nu crezi? îi zise Stella lui Abigail cînd se întîlniră la prînzul fastuos cu puține calorii.

– Ce anume? Cameleonul? întrebă Abigail, privind la şopîrla brodată pe buzunarul halatului.

– Nişte ființe oribile, cu solzi şi ochi bulbucați. Crezi că aşa o să arătăm şi noi atunci cînd o să plecăm de aici? Stella ezita, cu tava în brațe, dacă să aleagă un pahar de vin (100 de calorii) şi un pahar de suc cu portocale (50 de calorii, dar dacă scotea umbreluța cu frunza de mentă şi cireaşa coaptă rămîneau probabil numai vreo 40).

Abigail (200 de calorii fără ruşine în cele două pahare de vin alb pe tava ei, plus salata de somon şi orezul cu ciuperci) chicoti şi privi în jur prin încăpere. Peste tot se zăreau halate identice în roz şi albastru şi chipuri maronii, din cauza măştilor, cu părul adesea ascuns pe sub prosoape albe.

Conversațiile se auzeau ca un murmur scăzut. În sufrageria mare şi elegantă exista o masă lungă, comună, pentru cei care veneau acolo singuri, deşi aceştia păreau să prefere să se aşeze la mese separate, cu cîte o revistă de modă în față.

Printre atîtea femei, se zăreau şi vreo doi sau trei bărbați, cu toții nişte simpli însoțitori, pentru că turnau vin, aranjau şervetele şi aveau grijă de iubitele lor. Abigail puse ochii pe unul dintre ei.

– Poate că primeşti şi un mascul de ăsta dacă eşti gata să plăteşti ceva în plus. Cred că este un

tarif special, sugeră ea, adăugînd: Vreau să spun că nici un bărbat nu ar fi de acord să stea alături de o femeie pe gratis, mai ales în timpul unui astfel de tratament cosmetic de lungă durată.

Sufrageria, din cîte îşi amintea Stella, nu mai semăna cu ceea ce fusese înainte, cînd studenţii o porecliseră „troaca", mai ales dacă ţinea seama de porţiile minuscule servite acolo. Stella observă de asemenea că unii clienţi făceau mai multe vizite la bufet, mîncînd în plus faţă de cele trei feluri prescrise.

– Cred că ideea este să ne schimbăm din nişte creaturi greu de observat în altele strălucitoare, uimitoare, frumoase, continuă Abigail.

– Ai citit broşura. Toată aiureala aia despre preţiosul giuvaer al frumuseţii.

– Da, am citit, mai ales partea aia cu grija celor de aici pentru clienţii lor. Întotdeauna mi-a plăcut să ştiu că are cineva grijă de mine. E o schimbare în bine faţă de cît de prost m-am şimţit înainte.

Stella muşcă dintr-un cartof rotund de Jersey (20 de calorii) şi se încruntă.

– Nu sînt prea sigură în privinţa asta. Mi se pare trist cînd mă gîndesc că oamenii vin şi plătesc o avere ca să simtă că există cineva ce are grijă de ei. Ar trebui să simtă treaba asta acasă, acest sentiment că sînt preţuiţi. Cu toţii avem nevoie de aşa ceva. Se opri din vorbă şi se gîndi o clipă, înainte să adauge: Într-un fel, chestia asta îmi aminteşte de prostituţie, genul de case specializate unde bărbaţii plătesc bani buni ca să fie îmbrăcaţi ca nişte bebeluşi şi apoi alintaţi de nişte „mămici". Deşi ei plă-

tesc pentru o prefăcătorie, nimic altceva.

– Eu nu sînt chiar aşa de sigură, rîse Abigail, mai ales că bărbaţii ăia plătesc mult mai mult decît cheltuim noi aici. N-are rost să ne ascundem pe după deget. Dacă poţi plăti pentru aşa ceva, asta înseamnă că noi toţi putem avea, mai mult sau mai puţin, ceea ce ne dorim, nu eşti de acord cu mine?

Stella se gîndi o clipă.

– Mai mult ca sigur că acele lucruri pe care merită să le ai, cum ar fi dragostea sau mulţumirea sufletească, nu sînt de vînzare.

Abigail începu să hohotească încîntată, făcîndu-le pe celelalte cliente să o privească cu invidie.

– Sigur că sînt de vînzare. Mai ales dragostea şi mulţumirea. Cum crezi că m-a cucerit Martin? Dacă le oferi oamenilor destul, un nou stil de viaţă, bani sau ce doresc, pun pariu că nu sînt prea mulţi care să nu fie gata să accepte. Ce ar putea să fie mai uşor sau mai aventuros? Să nu-mi spui că ideea asta nu te atrage, pentru că nu o să te cred.

– Ei bine, mie ar trebui să mi se ofere foarte mult ca să accept să renunţ la ceea ce am deja, răspunse Stella, întrebîndu-se dacă nu cumva Abigail înnebunise de tot.

– Eşti absolut plictisitoare, rîse Abigail. Să presupunem că cineva îţi oferă o insulă liniştită din Caraibe în locul insulei tale englezeşti, fără să trebuiască să faci ceva special.

Stella observă că Abigail părea tot mai prinsă de acest subiect. Zîmbi.

– Ei bine, nimeni n-o să-mi propună aşa ceva. Pentru că acela care ar face-o, ar fi nebun de-a dreptul

dorească să preia toate îndatoririle mele.

– Nu tocmai nebun, în fond eu deja ți-am spus că te invidiez, deşi pare ceva de-a dreptul incredibil. Spune-mi, ce tratamente ți-ai programat pentru după-amiază? Eu am oră de gimnastică, tratament cosmetic şi depilare.

– Eu m-am înscris la împachetări cu alge, duşuri şi patul cu ultraviolete.

Stella sorbi din vin şi se întrebă dacă va putea să adoarmă puțin cît stătea împachetată în alge. Se gîndi că nu avea să fie ceva prea plăcut.

Privi spre celelalte femei din sufragerie şi se întrebă dacă cele care se aflau acolo de cîteva zile chiar arătau mai bine decît atunci cînd veniseră.

– Ar trebui să ne facă forografii, sugeră deodată, cum punem piciorul aici. Şi apoi încă un set la plecare, ca să ne putem da seama de diferență.

– În cazul ăsta ar risca să cerem banii înapoi, răspunse Abigail, în plus, cei de aici spun că diferența nu poate fi constatată doar la nivel fizic, superficial.

Stella chicoti.

– Aha, cum scria şi în broşură, „un sentiment de bine, profund şi de durată". De-abia aştept să simt aşa ceva.

Toby strînse şi ultimul şurub şi se ridică. Încă o spălare bună şi o lustruire şi maşina era gata, iar toate lunile de muncă, în care nu îşi permisese să cheltuie un ban, se încheiaseră.

Scoase o cîrpă curată din cutia de pe bancul de lucru şi începu să lustruiască însemnul maşinii de

pe capotă. Lustruirea însemnelor era ceva ce l-ar fi prins mai bine pe Fergus McIver.

– Arată foarte bine. Giuliana, cu părul negru ce strălucea asemenea vopselei de pe maşină, era chiar alături de el, ţiinînd în mînă un coş în care era o găină înfuriată.

Şi ea e foarte frumoasă, îşi zise Toby, cercetîndu-i rochia simplă, galben-pal, brăţara de aur de la mînă şi pielea măslinie şi catifelată.

– De ce ţii găina în coş? o întrebă, ştergîndu-şi mîinile pe cîrpă, dorindu-şi să fi fost desul de curat ca s-o poată atinge. În Anglia, găinile de felul ei sînt devorate pe loc în orice local.

Giuliana rîse cu poftă, iar Toby observă că unul dintre molarii ei avea o plombă de aur, ce semăna mai mult cu o bijuterie. Şi-o putea imagina cu uşurinţă mîncînd cu poftă un copan de pui. Nu s-ar fi supărat nici dacă s-ar fi decis deodată să-l muşte şi pe el.

– Pisica lui Willow a rănit-o la aripă, vezi? îi zise, arătîndu-i, în timp ce găina cotcodăcea ameninţător. Am dus-o la veterinar. Cred că şi el era de părere că ar trebui gătită. Dar este o bună ouătoare. I-am spus treaba asta şi atunci i-a făcut o injecţie cam costisitoare. Zîmbi vinovată şi îl prinse de braţ. Cu banii ăştia, aş fi putut să cumpăr o mulţime de ouă, aşa că nu-i spune lui Enzo, te rog.

Toby rîse.

– N-o să-i spun, promit.

Braţul îl furnica acolo unde îl atingea ea, deşi nu avea impresia, cum i se întîmplase cu Abigail, că urma să fie devorat de viu.

Se gîndi s-o ivite la o plimbare, dar probabil că avea să-l refuze pe față, fără scuze sau falsă modestie.

– Văd că maşina ta e gata. Ce zici, mă iei şi pe mine la o plimbare cu ea? îl întrebă Giuliana deodată. Nu acum, adăugă, arătînd spre găină, dar poate diseară?

Toby privi repede în jur, gîndindu-se că vorbea cu altcineva, cu vreun tip bine, de genul lui Brad Pitt sau Patrick Swayze.

– Desigur, îi zise, zîmbind larg. Am putea pleca puțin de aici, undeva la țară, la un local drăguț. În mod sigur Giulianei nu i-ar fi plăcut s-o ducă la vreun club, asemenea colegelor lui, dar poate că nici undeva la țară nu-i convenea să meargă cu el. Spre marea lui uimire, Giuliana părea la fel de mulțumită de parcă ar fi invitat-o la cel mai luxos restaurant din Londra.

– S-a făcut. Mai ales că diseară o să fie frumos, îi zise, arătînd spre cerul senin. Ne vedem mai tîrziu. Să nu uit, spre că nu vrei să mîncăm tocmai pui acolo unde mergem, nu?

Abigail se plimba neliniştită prin camera ei, întrebîndu-se dacă să sune sau nu la biroul lui Martin. Era un gest iresponsabil din partea lui, gîndi furioasă, să plece fără să lase nici un indiciu cu privire la locul în care ar fi putut contactat. Dacă se întîmpla ceva cu copiii cît erau la şcoală?

Dacă James avea vreun accident la un meci de criket şi zăcea într-un spital, cu gîtul frînt, în timp ce medicii îl întrebau dacă mai putea să-şi mişte de-

getele de la picioare? Ea ar trebui să se descurce singură, alinînd copilul şi nedormind cu zilele, explicîndu-i fiului ei că tata trebuia să vină, dar că avea drum lung de făcut din America.

Abigail era furioasă pentru că Martin îşi tăiase toate legăturile cu familia, doar de dragul sexului cu o fată blondă. Ea una n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ea avusese mai mult bun-simţ şi le spusese tututor amanţilor că era ceva temporar, tocmai pentru a nu fi nevoită să se apuce să facă aranjamente complicate în privinţa copiilor.

Dar dacă Martin era atît de iresponsabil, atunci în mod sigur îi era mai bine fără el. Furia o ajutase întotdeauna. Pentru că asta însemna că putea să-şi vadă mai departe de viaţă.

Ridică receptorul şi formă numărul lui Adrian, sperînd s-o ierte dacă îl întrerupea de la muncă. Punctul de vedere al unui bărbat era foarte important.

Prietenele erau grozave, dar ele aveau tendinţa de a vedea ceva bun în fiecare, inclusiv la soţii infideli. Bărbaţii vedeau altfel lucrurile, mai limpede, brutal de analitic, ceea ce era extrem de satisfăcător. Era momentul să-i reamintească ce minunat se simţiseră cînd fuseseră doar ei doi, singuri. În fond, fuseseră foarte buni prieteni.

Stella era cam dezamăgită că algele nu arătau ca nişte alge. Se gîndise că avea să fie acoperită de frunzele mari şi umede. În loc de asta, era acoperită din cap şi pînă în picioare de un fel de nămol verde, care putea ca o plajă poluată.

Adulmecă mirosul cu suspiciune.

– Dacă aş fi făcut plajă lîngă aşa ceva, îi zise fetei care aplica substanța (pe ecuson scria de data asta „Tanya"), m-aş fi întrebat dacă nu cumva e vreun cîine mort în apropiere...

Tanya, cu totul lipsită de umor, gemu oripilată, şi-i răspunse imediat:

– Vai de mine, nici vorbă! Vedeți dumneavoastră, asta este o formulă pe bază de alge, total sterilă şi benefică pentru piele.

Stella se gîndi că n-avea rost să mai încerce să discute cu ea, drept pentru care se întinse, încercînd să se bucure de cîteva momente de liniște.

Se întrebă într-o doară dacă viteza cu care se usca nămolul acela pe ea putea indica cum avea să evolueze vremea a doua zi.

Dacă formula i se usca pe corp rapid, asta însemna oare că-i aştepta un val de căldură? Poate că ar fi putut s-o agațe în fața ferestrei, ca s-o bată vîntul.

Ținînd seama de natura de-a dreptul chinuitoare a unor tratamente oferite acolo, nu i se părea ceva neobişnuit.

– Dar cum scoatem chestia asta de pe mine? o întrebă pe Tanya, care zîmbi fericită văzîndu-i ignoranța.

– Mergeți la duşul de acolo, cu un burete țepos, îi zise, arătîndu-i o uşă în colțul îndepărtat al camerei.

Stella oftă uşurată, penru că îşi imaginase că avea să fie spălată cu un jet de apă rece, direct dintr-un furtun.

Imediat ce-şi termină treaba, Tanya o lăsă pe Stella singură, reducînd lumina şi dînd muzica ceva mai tare.

Stella rămase liniştită, sperînd să n-o apuce vreo mîncărime. Încercă din răsputeri să se relaxeze, deşi nu găsea nimic liniştitor în muzica fără ritm pe care o asculta.

Pe sub pătura de hîrtie, simţea cum chiloţii din acelaşi material prinseseră deja să se dezintegreze. Lui Ruth i-ar fi plăcut un asemenea tratament, mai mult ca sigur.

Adrian merse cu viteză mare primele cinci mile, dar după aceea încetini considerabil, sperînd să se rătăcească pe acele drumeaguri de ţară, astfel încît să întîrzie serios.

Nu îşi dădea seama la ce se gîndise atunci cînd acceptase să se întîlnească cu ea.

Fusese nemaipomenit de vicleană, cînd folosise cuvinte potrivite pentru a-l face să fie de acord cu ea, cerîndu-i ajutorul (ca prieten), spunîndu-i aiurelile alea despre felul în care vedeau bărbaţii lucrurile, cît de mult dorea să-l ştie pe Martin întors acasă, dragoste adevărată şi celelalte aiureli. Cît de tîrziu descoperise dragostea adevărată, cugetă Adrian supărat.

În mod sigur nu ştiuse mare lucru despre dragostea adevărată atunci cînd fusese el fermecat de ea, pentru o scurtă perioadă de timp.

Îi alungase declaraţiile de dragoste cu o răceală de-a dreptul arctică.

Acum avea în faţă o seară lungă, la multe mile

depărtare de casă, cu o femeie care-l speria şi de care se simţea atras, fără ca măcar să poată se bea ca să aibă scuza beţiei.

– Dar cum rămîne cu Stella? o întrebase. Ce are de gînd să facă singură?

– Deja m-a ajutat enorm, îi răspunsese Abigail, astfel încît cred că merită o seară liberă, fără să mai aibă de furcă cu mine şi cu problemele mele. Se duce la seminarul despre Culoarea în Vieţile Noastre în Aula Noel Coward. Pot să-ţi spun că de-abia aşteaptă să participe şi că oricum nu ar fi venit cu noi.

Ce frumos din partea ei, cugetă Adrian, mergînd cu cincizeci de kilometri la oră pe culoarul de mică viteză, încercînd să facă acea călătorie să dureze două ore în loc de una singură.

Restaurantul pe care-l alesese Abigail fusese mai demult un han de pe marginea drumului, pe vremea cînd călătoria cu maşina era mai degrabă o aventură. Strecură maşina în parcare şi se pregăti să intre.

Era sigur că înăuntru avea să dea peste o mulţime de bărbaţi de vîrsta lui, îmbrăcaţi în mod conservator, nu în blugi şi tricou.

Îşi luă inima în dinţi şi intră în local, dînd imediat peste un mic birou de recepţie din mahon lucios, împestriţat de lumînări.

– Adrian! Mă bucur aşa de mult că ai venit, îi zise Abigail, venind spre el şi sărutîndu-l pe obraji cu ardoare.

– Ţi-am zis că vin, îi răspunse el posomorît, încercînd să nu aspire parfumul ei puternic. Constată

că îl deranja pentru că era acelaşi pe care-l folosea şi Stella, ori el îşi dorea foarte sincer ca în locul lui Abigail să fi fost soţia lui cea blîndă şi bună.

– Ceva de băut? întrebă ea, ridicînd mîna spre chelnerul ce trecea printre mese.

– Numai apă tonică.

– Dar nu se poate... zîmbi ea.

Adrian se întoarse spre chelner şi îi zise cu fermitate:

– Apă tonică, cu multă gheaţă şi lămîie, te rog.

– Mă rog, eu una am de gînd să beau oricum, răspunse Abigail. Vreau un gin foarte mare, cu un strop de apă tonică în el.

– Cum ai ajuns aici? Ai împrumutat maşina Stellei? o întrebă Adrian.

– Nu. Am luat un taximetru. Nu e chiar aşa de departe, în jur de cincisprezece mile. Urăsc gîndul că nu am maşina mea aici. Sper că o să mă duci tu înapoi ceva mai tîrziu, scumpule, da? Mă ia durerea de cap numai cînd mă gîndesc ce chin e să fac rost de un taximetru...

– Aha. desigur. Adrian adăugă în minte şi cele treizeci de mile în plus la călătoria înapoi spre casă, dorindu-şi să nu fi fost crescut aşa de bine. Nici unul dintre eroii din cărţile lui nu s-ar fi lăsat păcălit de o asemenea viclenie, decît dacă ar fi avut alte motive ascunse. Deodată în mintea lui se făcu lumină. Stella habar nu are că eşti aici, cu mine, aşa e?

Îşi dădu seama nemulţumit că fusese păcălit. Cochetă o clipă cu gîndul de a se repezi la maşină, ca după aceea să fugă acasă ca un laş.

Abigail se strîmbă uşor, ca o fetiţă mofturoasă şi apoi admise:

– De fapt, i-am spus că mă doare capul şi că vreau să mă culc ceva mai devreme.

Chelnerul le aduse pe o tavă elegantă băuturile, şervete şi un castron cu un amestec de alune şi chipsuri.

– În fond şi la urma urmei, aromoterapia poate să dea dureri de cap, adăugă ea în defensivă, amestecîndu-şi băutura cu coada umbrelutei oferite. Probabil că a dat la iveală stresul din profunzime, continuă ea, frecîndu-şi delicat tîmpla cu o mînă elegantă.

– Dar nu ai nici un fel de durere de cap. Adrian se aplecă uşor peste masă, cu mîna pe suprafaţa ei, reamintindu-i: Acum stai de vorbă cu mine, nu e cazul să te mai prefaci. În fine, ce anume voiai să-mi spui, cînd nu e Stella de faţă?

Abigail îl privi încruntată.

– Pentru voi, bărbaţii, nu contează cine spune ceva şi cui anume? Tot ce e legat de emotivitate vă depăşeşte şi ca atare nu băgaţi în seamă. Într-o lume ideală, aş ieşi cu totul din viaţa ta, ca să mă duc de două ori pe săptămînă la un psihiatru.

– Oh, nu ştiu... murmură Adrian, sorbind din apa tonică şi dorindu-şi în secret să fi venit şi el cu un taximetru.

– Cînd vorbesc cu Stella mă simt de obicei oribil. La un moment dat mi-a spus, deşi nu ar fi vrut să mă supere, ceva de genul: „Dacă ai putea să vezi ce scrisori primesc de la puşti, ţi-ai da seama că tu de fapt n-ai probleme deloc." Stella este în primul

rînd o profesionistă. Ştii cum e atunci cînd caută să fie obiectivă? Şi apoi e şi un al doilea element, rosti Abigail, luînd un şervețel de hîrtie şi făcînd un avion din el. E ceva specific feminin, şi toate consideră, chiar şi Stella, că dacă o surată de-a lor n-a fost în stare să-şi păstreze bărbatul, este probabil numai vina ei.

Adrian rîse încîntat.

– Şi ce, nu e aşa? În fond şi la urma urmei, gîndeşte-te la ce ai făcut tu în ultima vreme.

Deşi rîsese, Adrian era de acord cu ceea ce spusese Abigail despre Stella.

De multe ori, cînd îl auzise cum se plîncea din cauza muncii, îi spunea cîte o chestie de genul „Mulțumeşte-i Domnului că nu ai treisprezece ani şi nu ai rămas gravidă, a treia oară, cu tatăl tău."

Deseori se gîndise că i-ar fi putut capta întreaga atenție numai dacă i-ar fi scris o scrisoare care să înceapă cu „Dragă Alice...".

O şi vedea deschizînd scrisoarea şi citind: „Dragă Alice, crezi că ai putea să te hotărăşti dacă anul acesta plecăm spre Sardinia sau mai degrabă spre Caraibe...".

– Nu am făcut nimic, tocmai spunea Abigail. Şi asta de o veşnicie.

– Veşnicie, ce înseamnă asta pentru tine, o lună, o săptămînă?

– O veşnicie. Abigail lăsă privirea în jos şi adăugă: Ceea ce face Martin e mult mai rău, pentru că pretinde că e vorba de dragoste. În felul ăsta, se distrează cu fetişcana şi culege şi laurii morali. Eu n-am făcut niciodată aşa ceva. Ştii, încep să cred

că în viață nu am iubit cu adevărat decît un singur bărbat.

Adrian oftă.

– Poate că ar fi fost bine dacă i-ai fi spus şi lui treaba asta, rosti el.

– Cred că asta o să şi fac, răspunse ea.

Toby mergea pe A423 avînd-o pe Giuliana alături de el. Se îndepărtaseră mult de casă, dar el simțea că ar fi putut să conducă astfel săptămîni la rînd, dacă o avea şi pe ea alături. Mai ales că Giuliana arăta de-a dreptul delicios. Aruncă o privire într-o parte şi observă că fusta albă, strîmtă, i se ridicase în sus pe picioarele bronzate. Avea o piele cu totul străină. De un măsliniu european, nu ca tenul albicios specific englezilor.

– Ai reconstruit maşina foarte bine, îi zise ea, strigînd ca să se audă peste zumzetul motorului, specific WV-ului.

Toby îi zîmbi.

– A durat multă vreme. Şi am muncit din greu.

– Ştiu. Te-am văzut. De cîte ori plecam sau mă întorceam pe insulă, tu erai ori în maşină, ori sub ea, îi zise rîzînd.

– O să ne oprim în curînd, îi zise el. Ți-e foame?

– Mor de foame, rîse ea. Ce zici de restaurantul ăla?

Toby încetini şi intră cu eleganță în parcare. Restaurantul părea de modă veche, de parcă înainte fusese han, mai ales că într-o parte se vedeau vechi pompe de benzină. Parcurse încet parcarea, în căutarea unui loc liber, pe care-l descoperi în apro-

piere de un Audi albastru întunecat, decapotabil.

– Tata are o maşină ca asta, comentă el, atunci cînd coborîră. Riscă o privire la numărul de înmatriculare şi, constată stupefiat că era chiar maşina tatălui său. Dar nu voia să-i spună şi Giulianei. Era foarte probabil ca Stella să fi evadat de la clubul de sănătate, ca să se întîlnească preţ de două ore cu tatăl lui, pentru o cină bogată în grăsimi. Sau poate că Adrian ieşise la o întîlnire cu agentul sau cu vreun vechi prieten. Oricum ar fi fost, ultimul lucru pe care-l dorea în seara aceea, era întîlnirea cu vreun părinte. Ce-ar fi să mă aştepţi aici pînă arunc eu o privire înăuntru? sugeră agitat. Nu sînt sigur că e un local potrivit pentru noi. În plus, ar putea să fie aglomerat.

O luă la fugă, nemulţumit că mai tîrziu trebuia să-i explice Giulianei comportamentul său ciudat. Cum intră, începu să se mişte furişat, de parcă ar fi fost un spion. Dar nu voia să fie văzut. Dacă părinţii lui erau amîndoi acolo, atunci în mod sigur ar fi vrut ca el şi Giuliana să stea la masa lor. Mai ales că erau genul de familie care ignora constrîngerile dintre generaţii.

Cînd zări părul blond al lui Abigail, nu îl recunoscu imediat. Se întrebă mîndru, ce căuta blondina cu mîna pe braţul tatălui său.

Ţineau capetele apropiate şi păreau absorbiţi de conversaţie. În plus, era o masă de două persoane, iar Stella sau agentul cel chel nu se vedeau pe nicăieri.

– Ei, e plăcut? îl întrebă Giuliana, care-l aşteptase lîngă maşină.

El îi zîmbi cu amărăciune, gîfîind pentru că alergase.

– Nu, e absolut oribil. Plin de bărbați bătrîni cu femei care nu le sînt neveste.

Giuliana chicoti.

– Poate că ar fi nostim să...

Toby deschise portiera şi Giuliana urcă.

– Nu, nu ar fi deloc nostim. Vom merge la un local de pe malul rîului. Undeva unde să putem respira în voie.

Stella se simțea mulțumită de seminar, deşi ar fi trebuit să se intituleze „Culoarea din garderobă", pentru că nu se discutase şi despre altceva în afară de haine. Se gîndi la vasele frumoase făcute de Willow. şi se întrebă cît de important ar fi considerat conferențiarul să aibă un castron de o nuntă potrivită de roşu, care să se asorteze cu verdele salatei. Dar oare chiar era important ca acea ceaşcă de cafea să se asorteze perfect cu tenul celui care bea din ea?

Îşi termină gustarea, spuse noapte bună celor din jur şi urcă satisfăcută spre camera ei. Oare cum se mai simțea biata Abigail, se întrebă în timp ce străbătea palierul. Ajunsă în fața uşii lui Abigail, aşteptă o clipă şi apoi ciocăni discret. Se gîndea că poate prietena ei avea nevoie de nişte aspirine în plus, sau chiar de un umăr pe care să plîngă. Nu primi însă nici un răspuns. Probabil că a şi adormit, conchise Stella, dorindu-i prin uşă, o noapte bună cu somn liniştit.

CAPITOLUL 11

Dacă Stella ar fi fost în pat cu el, ar fi fost sincer îngrijorată din cauza agitației lui Adrian în acele ore mici ale dimineții. Pe jumătate adormit, Adrian gemu tare, întinse brațele în lături şi aruncă ceasul deşteptător pe podea, unde se sparse.

Mormăia şi gemea, se răsucea în pat şi încerca să scape de ceea ce se petrecea în mintea sa. Visa că se afla din nou sub salcie cu Abigail, iar deasupra lor erau stele mari cît palma, ce străluceau neplăcut de tare pe undele apei negre ca smoala.

În jur se vedeau bețe la fel de mari şi de groase ca aligatorii şi liane suficient de lungi şi de tari ca să sugrume şi un elefant.

Sub Abigail nu mai era vechea sa haină, ci pătura elegantă de picnic.

Lenjeria intimă, ca de şcolărița, în nuanțe delicate de roz, se vedea alături, iar ea era întinsă sub

el, goală-puşcă, gemînd mulţumită. Avea margarete în păr, iar pielea îi mirosea a iarbă uscată şi a vară. În somn, îi putea simţi pielea bine întinsă pe oase.

Adrian prinse să se răsucească din nou în patul răvăşit, încercînd să pună capăt visului. „Vezi, încă a mai rămas ceva", tocmai îi spunea ea la ureche.

Cu mintea amorţită din cauza dorinţei carnale, Adrian presupuse că discuta despre penisul lui. „Sigur că este", protestă pe loc, „că doar nu se usucă odată cu trecerea timpului".

Se întoarse iar, încercînd cu disperare să se trezească. În cele din urmă, ridică mîna şi, lovindu-se de perete, reuşi să aprindă lumina.

Deschise ochii speriat, ajungînd apoi la concluzia plăcută că totul fusese un vis. Privind în jur, la draperiile albastre de la ferestre, îşi dădu seama, cu silă, că avea destule motive întemeiate să se dispreţuiască.

Pentru că fiecare detaliu sordid, fiecare culoare din vis reprezenta la modul oribil, obscen şi trădător adevărul gol-goluţ.

– Te simţi ceva mai bine? o întrebă Stella pe Abigail în timpul micului dejun la Cameleon. Se uită curioasă la farfuria ei, observînd că durerea de cap pe care o avusese aceasta, în mod cert nu fusese însoţită de greaţă, dacă era în stare să mănînce omletă, pîine prăjită, roşii şi ciuperci.

– Mă simt bine acum, mulţumesc. Ştii cum sînt de obicei simptomele premenstruale, nu?

– Şi eu mă simt cam la fel, răspunse Stella, sorbind din sucul de portocală. Desigur, nu mai e

mult şi se va termina şi cu asta. Stau şi mă întreb dacă o să le duc lipsa.

– Eu una cu siguranţă că nu, zise Abigail cutremurîndu-se. Dar cred că poţi avea simptomele dacă iei nişte hormoni.

Stella rămase tăcută o clipă.

– Ştiu şi eu dacă o să vreau? Culmea este că nu ştiu dacă mai am în faţă cinci sau cincisprezece ani de fertilitate. E de-a dreptul ridicol, am grijă să fiu la curent cu tot ce este nou în materie de produse pentru adolescenţi, dar habar nu am ce se petrece la celălalt capăt al fertilităţii. Poate şi pentru că nu vreau să-mi fac planuri pentru bătrîneţe, înainte ca aceasta să se instaleze definitiv. Cred că atunci cînd o să fiu bătrînă şi o să-i aud pe alţii vorbind de pensionari, nu o să cred că discută de fapt despre mine. Aşa e Peggy, de pe barjă. Cred că de asta nici nu vrea să se mute de acolo într-un loc unde i-ar fi mai uşor.

– E o zgripţuroaică încăpăţînată, răspunse Abigail, întinzîndu-se după o altă felie de pîine prăjită, pe care o unse cu marmeladă fără zahăr. De-abia mai poate să meargă. Ar trebui să trăiască într-un loc în care să nu existe umezeală. Statul pe barja aia îi înrăutăţeşte şi mai mult situaţia. Oamenii ar trebui să-şi dea seama cînd e timpul să treacă mai departe, la următoarea fază din viaţa lor. Toată lumea ar trebui să poată face treaba asta.

– Sînt sigură că ai dreptate. Dar mai mult ca sigur că ar muri. Stella privi pe fereastră la peluza însorită şi la sălciile din preajma lacului. Ştii, cred că m-aş putea obişnui cu traiul ăsta. N-aş fi crezut că

cineva a putut transforma totul într-un club confortabil, rosti satisfăcută. Îmi plac chelneriţele şi toţi oamenii care de-abia aşteaptă să-ţi satisfacă orice nevoie, fie ea cît de trivială. E plăcut să vezi cît de mult s-a schimbat totul pe aici. Cînd învăţam noi, era aşa de frig, încît ajungeam să tocim pe rupte pentru că în bibliotecă era cel mai cald.

Abigail zîmbi larg.

– Mă bucur că-ţi place. Ai putea veni aici cît de des ai avea chef.

– Doamne sfinte, nu asta am vrut să spun, rîse Stella. Am destule facturi de achitat, oameni de care să am grijă, plus un post pe care vreau să-l păstrez.

– Şi uite aşa, toţi te considera ca pe un bun al lor, personal. Dar dacă nu ar trebui să faci toate astea? Dacă ai putea schimba locul cu altcineva? Nu ar fi amuzant? După părerea mea este grozav, şi nu-mi spune că nu ai fi tentată de un lux permanent.

Stella se gîndi la căminul său, la insula cu artiştii care se ciorovăiau între ei din cauze meschine, la cariera de scriitor de pornografie a lui Adrian, la valul continuu de scrisori triste din partea adolescenţilor cu probleme.

– Pe undeva ai dreptate, ceda ea. Poate că ar fi plăcut să ştiu că pot s-o iau iar de la capăt, în altă parte, fără să mai fac aceleaşi greşeli. Dar, desigur, aşa ceva nu se poate. Trebuie să ne descurcăm cu ceea ce am primit de la viaţă.

Lui Ruth îi era dor de mama ei. Îi era dor de felul în care-i striga de la parter că era vremea să plece

la şcoală. Îi lipsea felul în care scria toate mesajele telefonice, pe care le punea apoi la vedere, pe măsuța de toaletă a fiecăruia.

Îi lipsea chiar şi faptul că n-o mai certa pentru că lăsase bolul de cereale lîngă televizor şi cinci căni cu zaț uscat de cafea pe pervazul ferestrei din dormitor.

Rămase mai departe cuibărită sub plapumă, întrebîndu-se ce zi era şi dacă primul curs începea la zece sau la unsprezece. Adrian era inutil. Cînd se trezea, îşi bea cafeaua şi apoi dispărea în chioşcul lui, fără să-i pese de copii.

În plus, mai era ceva ce trebuia discutat foarte serios, însă avea nevoie de ajutorul mamei pentru a obține chioşcul. Toby probabil că încă mai dormea, chestie normală, ținînd cont că venise acasă deabia spre dimineață.

Cînd venise, trîntise uşile şi urcase scările fluierînd, fără să-i pese pe cine trezea din somn, o chestie pe care n-ar fi îndrăznit s-o facă dacă mama lor ar fi fost acasă. Cineva trebuia să-i amintească să-şi păstreze bunul-simț.

Cu toții duceau o viață foarte plăcută înainte. Însă acum simțea că se blocase cumva, deşi îşi făcuse planuri minuțioase pentru viitorul apropiat, din motive ce nu depindeau de propria ei voință sau tenacitate. Îi venea greu să-l ierte pe Bernard că fusese aşa de mulțumit, cu numai o zi înainte, că pictura ce o înfățişa era aproape terminată. „În curînd se va termina totul, iubire", îi spusese el. „Cred că o să fii încîntată că nu va mai trebui să vii aici şi să te dezbraci."

Răspunsul automat, „Nu sînt iubirea ta", îi stătuse pe vîrful limbii, dar nu cedase ispitei de a-i da glas. În fond, era destul de bătrîn ca să-şi închipuie că ar fi trebuit s-o ia ca pe un compliment.

În afară de asta, nu se gîndise la un alt răspuns în afara adevărului exprimat pe şleau, şi anume, că se simţea jignită că nu-i propusese încă să se culce cu ea.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut curajul să-l întrebe dacă avea de gînd să se culce cu ea sau nu, însă nu-şi putea asuma riscul (plus umilirea aferentă) de a fi refuzată.

Ruth sări din pat şi se duse la fereastră, ca să-şi dea seama, după cer, cu ce să se îmbrace. Încă mai avea tendinţa copilărească de a presupune că, dacă soarele strălucea pe cer, atunci era cald, ceea ce o determina ca în zilele reci de februarie să iasă îmbrăcată prea subţire.

Dacă era întunecat şi ploua, atunci credea automat că era foarte frig, aşa că-şi punea pe ea cîteva pulovere, chiar şi în toiul verii. În fundul grădinii îl zări pe taică-său, cocoţat pe zidul scund de lîngă rîu, aruncînd cu pietre în apă, ca şi cum s-ar fi decis să-şi ia o zi liberă.

Cum era îmbrăcat doar cu un tricou negru şi blugii, Ruth ajunse la concluzia că era destul de cald pentru a putea lua o rochie subţire, fără mîneci.

Avea o rochie mai veche, de mătase, pe care erau imprimaţi trandafiri purpurii cu frunze verzi, ce formau arabescuri complicate. Poate că ar trebui să meargă la Bernard cu rochia aceea, să-l facă s-o

asemuiască unui buchet. Poate că aşa o să-mi acorde ceva mai multă atenţie, îşi spuse bosumflată, alegînd o loţiune de duş cu aromă de cocos.

Adrian arunca cu pietre în apă, supărat pe raţele proaste care veniră măcăind de zor, gîndind probabil că le aruncase mîncare.

– Cerşetoare proaste, strigă spre ele, nu vedeţi că nu-i mîncare?

Nu, sigur că nu puteau să vadă. Dacă era ceva aruncat în apă, atunci raţiunea lor limitată le spunea că trebuia să fie vorba de pîine. Adrian simpatiza cu ele, mai ales acum, cînd, după ce avusese cîteva ore la dispoziţie, realizase în fine că fusese tras pe sfoară în stil mare.

Deşi nu era vina lui. Cînd Abigail îl sunase ca să-i spună că voia să stea de vorbă cu el, o crezuse pe cuvînt, deşi nu ar fi trebuit. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus că era prea ocupat şi că, oricum, o avea pe Stella cu care putea sta de vorbă. Oricum chestia aceea, cu punctul de vedere al unui bărbat, fusese o aiureală.

Oare nu ca să discute în linişte plecaseră de acasă? Culese alte pietre, mai mari de data asta, şi începu să le azvîrle în apă, încercînd să le facă să salte pe suprafaţa ei, ceea ce era extrem de dificil, mai ales de acolo de sus, de pe zid. Rîul era liniştit şi îi putea vedea malul noroios plin de mizerii, aruncate de oamenii neglijenţi.

Şi barja lui Peggy se odihnea în mîl, deşi era aplecată într-un unghi teribil de neplăcut. Îşi imagină cum ar fi fost să stea în pat, înclinat într-un

astfel de unghi. Oftă din nou, dorindu-şi să nu se fi gîndit la pat. Nici măcar la cuvînt în sine, pentru că era ca şi cum ar fi zgîndărit un dinte dureros.

Ar fi trebuit să dea înapoi şi să fugă acasă chiar din clipa în care ea îşi strecurase limba în gura lui, în faţa porţilor clubului.

Dar atunci gustase sentimentul că era din nou tînăr şi iresponsabil.

Se furişaseră împreună pe terenul clubului, ca nişte adolescenţi ce evită privirile îngrijorate ale părinţilor, chiar spre salcia sub care se întîmplase acelaşi lucru şi înainte, chicotind încîntaţi că nu fusese tăiată.

– Uite-o aici, îi spusese ea triumfătoare, atunci cînd ajunseseră la marginea lacului. E încă aici, ceea ce înseamnă că aşa ne era sortit.

Adrian se simţise aproape ameţit de declaraţia ei. Iar ea aşa intenţionase să-l facă să se simtă, ceea ce era cu adevărat enervant, ţinînd seama că întreaga seară fusese plănuită în detaliu pentru acel moment.

Probabil descoperise salcia cînd se plimbase după prînz cu Stella, explorînd zona, înainte de sesiunea de gimnastică şi cea de manichiură.

Toată discuţia sterilă din restaurant, despre cum îşi ratase viaţa, întrebîndu-se dacă nu cumva era vina mamei ei, pentru că o neglijase, fusese proiectată special ca să-l atragă sub salcie. Iar felul în care-l tot atinsese, ca o prietenă, dîndu-i sentimentul că în principiu chiar asta erau?

Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi putut spune că Abigail voise numai să-l amăgească.

Dar ea nu făcea niciodată aşa ceva. Apăsase în toate punctele sensibile şi-l adusese unde voise ea. Adevărul era că nici măcar nu o dorise, nu cu adevărat.

În fond, el era unui dintre puţinii norocoşi care ştiau că ceea ce aveau era exact ceea ce-şi doriseră. Era unul dintre oamenii pe care Abigail spusese că-i invidia.

Aruncă şi cea mai mare piatră spre o lebădă ce tocmai trecea pe acolo, fără să-i pese dacă o lovea sau nu.

Pot să-ţi rupă braţul, îşi aminti că-i spusese maică-sa şi alţii.

Mă întreb dacă s-a întîmplat vreodată aşa ceva, dacă efectiv există oameni care poartă cicatricele unei lupte cu lebedele şi dacă aceştia sînt speriaţi pe viaţă de păsările mari, îşi zise, sărind de pe zid şi îndreptîndu-se spre chioşc.

Şi Toby dădea vina pe Abigail. La expoziţia de maşini, unde el şi cu Nick lustruiau un Renault Espace pentru noul şi mîndrul proprietar, Toby freca cu furie portiera, dîndu-i o strălucire cum nu avea să mai vadă vreodată.

Inspiră aroma de scaune moi şi de maşină nouă, şi, pentru prima dată, nu se mai simţi entuziasmat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Nick, lustruind capota, dar cu ceva mai multă blîndeţe. Dacă o ţii tot aşa, o să-i iei toată vopseaua.

– Nimic, minţi Toby. Mă rog, nimic cu adevărat important.

– Femei?

– Mda. Femei, admise, destul de posac, pentru ca expresia lui să spună totul.

Nick era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi, iar amiciția lor data din grădiniță, dar ar fi fost imposibil, mult prea jenant, să recunoască pe față că era supărat din cauză că o văzuse pe Abigail stînd la o masă cu tatăl lui, într-un restaurant întunecat. Nick nici n-ar fi vrut să știe așa ceva, era o chestiune mult prea intimă.

Și, în plus, din cauza restaurantului retras, aflat așa de departe de casă, nu putea decît să ajungă la concluzia că taică-său și Abigail o puseseră de o mică aventură extraconjugală.

Nick nu ar fi vrut să știe nici de treaba asta. Mai ales că acum chicotea de unul singur.

– Ce e așa de amuzant? se supără Toby, simțind nevoia de a-i arunca cîrpa în cap. Își dădea seama că Nick se și gîndea deja că probabil nu apucase să facă absolut nimic cu Giuliana. Ei bine, poate că era mai bine așa, să-l lase să creadă acest lucru, cel puțin o vreme, în loc să-i spună adevărul.

– Ar trebui să-i scrii mamei tale despre chestia asta, sugeră Nick. Apelează la rubrica „Du-te și întreab-o pe Alice". O să te dumirească ea. Continuă să rîdă, mulțumit de ideea lui.

– Foarte amuzant, izbucni Toby, aruncînd cîrpa, cu o acuratețe mulțumitoare, chiar spre urechea lui stîngă.

– Prietena aia a mamei tale, Abigail, mi-a spus că ar trebui să mă însor cu Willow sau cel puțin s-o las să se mute aici. Ce părere ai?

Ruth se rostogoli pe spate şi-şi ridică privirile spre tavan. Observă imediat pînzele de păianjen ce atîrnau de peste tot.

De obicei credea că acele pînze erau simbolul treburilor domestice triviale, care nu contau deloc pentru artiştii precum Bernard. Se gîndea că atunci cînd avea să se mute într-un apartament al ei, nici ea nu va ține cont de ele.

Dar nu e chiar aşa, îşi spuse dezgustată. Probabil că nici Willow, oricît de disperată era să-i facă lui Bernard pe plac, nu s-ar fi încumetat să-i curăţe tavanul.

– Ruth? Ce părere ai, dragă? o întrebă el, punînd pensula între dinţi ca să poată aranja mai bine şevaletul. Ruth începu să chicotească aproape fără voie. Arăta ca imaginea clasică a pictorului, îi mai lipsea doar o bască lăsată pe o sprînceană.

– Ţi-ar trebui un halat şi o beretă, îi zise, punîndu-şi mîinile sub cap, ca să stea mai confortabil. După aceea întoarse capul să-l privească. Dacă ai trăi cu Willow, ar fi o căsnicie a minţii sau doar o împărţire convenabilă a spaţiului artistic? Vreau să spun că vasele ei ar arăta foarte bine în galerie, alături de picturile tale. Sau, ai putea transforma şi studioul în galerie, tu mergînd să locuieşti în cabana ei. Aţi putea face bebeluşi frumoşi, cu un gust artisic deodebit încă de la naştere. Sau poate că nu, bănuiesc că Willow a expirat deja din punctul ăsta de vedere. Eu nu înţeleg de ce mă întrebi? continuă ea, ridicînd capul. Mama ar spune că cel mai bine ar fi să te întrebi pe tine, apoi şi pe cei din jur, ca în cele din urmă să nu mai faci nimic în

privința asta. Deşi, acum, nu ai cum să te duci s-o întrebi chiar pe ea, pentru că a plecat de acasă o vreme.

– Serios? Atunci eşti singură acasă?

– Mă rog, mai sînt tata şi Toby, dar nu e acelaşi lucru, mărturisi Ruth, întrebîndu-se dacă nu era jalnic că, la şaptesprezece ani, îi era dor de mama ei. În mod sigur nu era sexy, măcar atîta lucru ştia şi ea.

– Nu, nu e deloc la fel, murmură Bernard, punînd pesula deoparte şi ştergîndu-se pe mîini cu o cîrpă uleioasă.

Ruth privi în jos spre corpul ei gol, studiindu-l cu interes. Aşa cum stătea întinsă pe canapeaua acoperită de catifea, pîntecul alb îi era mulțumitor de plat. Se bucura sincer că nu îl stricase cu vreun inel prins de buric, cum făcuse Melissa.

Sînii îi cădeau de-o parte şi de alta, dar erau fermi şi suficient de mari. Ridică genunchiul drept, şi-şi examină carnea tare a coapsei. Pielea era albă şi mătăsoasă, fără urme de celulită.

– Aşadar, eşti de părere că n-ar trebui să mă însor cu Willow. Bernard plecase de lîngă şevalet şi se apropiase de Ruth, admirînd-o în timp ce aceasta se studia.

Ruth ridică privirea spre el, zîmbi leneşă şi se întinse languroasă.

– Iisuse, Bernard, zău că nu-mi pasă. Poți să faci orice îți place.

– Eram sigură că gimnatisca aerobică în apă nu te poate încinge aşa de tare, gîfîi Stella ridicînd

piciorul într-o parte, alături de Abigail şi alte cincisprezece femei.

Din bazin se ridicau aburi, iar chipurile buhăite ale femeilor, încă nefardate, deveneau tot mai rozalii. Apa din bazin era destul de caldă încît să poată fi considerată potrivită pentru o baie.

Stella presupunea că era aşa de fierbinte pentru a alina corpurile îndurerate de diversele tratamente. În plus, ca nu cumva vreun oaspete să facă şoc termic, conducerea clubului considerase că apa din bazin trebuia să fie cît mai caldă şi mai plăcută.

– Ştiu. Ar fi trebuit să fie genul de exerciţiu scutit de transpiraţie. Credeam că asta era ideea. La fel de bine aş fi putut să mă duc să trag de fiare în sala de gimnastică, mormăi Abigail nemulţumită. Dar el e foarte drăguţ, rosti mai departe, dînd din cap spre tînărul musculos care striga instrucţiuni de pe marginea bazinului.

– Şi nouăsprezece, douăzeci... haideţi, doamnelor, vă rog, încă zece, se auzea glasul lui prin microfon.

Individul era îmbrăcat într-un costum lycra de un violet potolit, compus din pantaloni scurţi, mulaţi, şi maiou cu dungi pe margini. În picioare avea nişte pantofi negri de sport, cu tălpi imense, care erau probabil ultimul răcnet în materie de modă, cugetă Stella.

– Bănuiesc că n-arată rău deloc. Însă mi-e greu să mă uit la el cînd mă simt ca un homar fiert la foc mic, se plînse Stella.

Într-un fel simţea că nu era corect, pentru că, fiind cu cîţiva centimetri mai scundă decît Abigail,

apa îi venea pînă la bărbie, pe cînd prietenei ei de abia dacă îi ajungea pînă la piept.

Pe de altă parte, picioarele lui Abigail erau mai lungi, motiv pentru care, îşi spuse Stella, făcea un efort mai mare atunci cînd trebuia să le ridice prin apă.

Observase, de asemenea, că la acest gen de gimnastică se înscriseseră toate femeile plinuţe şi îndesate, gîndindu-se că puteau participa fără jenă, pentru că trupurile le erau ascunse sub apă. Simţi un val de simpatie pentru ele, gîndind că nici unui om n-ar trebui să-i fie ruşine de corpul primit de la Dumnezeu.

Dar, pe de altă parte, dacă nu ar fi fost aşa, atunci n-ar mai fi existat nici cluburi precum Cameleonul. În mod clar, ea şi cu Abigail erau cele mai subţirele de acolo. Dacă celelalte femei ar fi ieşit din bazin, cugetă înciudată, atunci apa i-ar scădea mai jos de umeri.

– Şi trei... doi... UNU, întoarceţi-vă! le strigă tînărul cu picioare bronzate.

Ascultătoare, toate femeile se întoarseră cu faţa spre el. Stella observă că le privea cu un zîmbet profesional care de abia îi masca dezgustul, deşi, atunci cînd dădu cu ochii de capul blond al lui Abigail, chipul i se însenină simţitor.

Doamne, deci e adevărat, cugetă Stella invidioasă. De atît e nevoie, de un tratament la un coafor.

Deşi, medită ea mai departe, dacă i-ai zice unui bărbat că ceea ce le face pe femei blonde este folosit şi la curăţatul toaletelor, nu va spune nicio-

dată că în acel caz ar prefera o roşcată sau o brunetă. Păcat.

– Întoarceţi-vă! Gata, toate cu faţa la mine, pentru că este momentul să alergăm puţin pe loc... SUS şi JOS, şi...

Instructorul începu să alerge pe loc, arătîndu-le cum să-i imite mişcarea şi să-şi păstreze echilibrul în apă.

În pantalonii lui mulaţi, conţinutul lor impresionant se mişca cu un entuziasm de-a dreptul indecent. Stella, Abigail şi celelalte femei, neavînd de ales, priveau ca vrăjite la balansul organelor lui genitale. Abigail, încercînd să se oprească din rîs, se scufundă sub apă.

– Îmi pare rău, mi-am pierdut echilibrul, se scuză imediat.

Stella privea spre pantalonii individului ca fascinată.

– Doamne, aş fi gata să dau bani buni numai să văd chestia asta, lăsînd deoparte faptul că-mi îngrijesc corpul, îi şopti lui Abigail.

– Ai dus o viaţă aşa de retrasă, îi răspunse Abigail. Există nenumărate astfel de lucruri în lumea mare.

– Hei, am crezut că trebuia să te căieşti, renunţînd la tot.

Abigail zîmbi misterioasă.

– Nu la mine mă gîndeam. Toate astea sînt aici şi te aşteaptă pe tine.

Se întîmplă în fine, cugetă Ruth. Era întinsă pe canapea, cu mîinile sub cap, iar Bernard se apu-

case să facă dragoste cu ea. Părea chiar mulțumit de pasivitatea ei calmă, crezînd că era un semn al lipsei de experiență, ce-i ofera şansa să se laude cu tehnica lui.

Fără să protesteze, dar şi fără să participe pe moment, Ruth îl lăsa să-i cerceteze corpul cu mîinile şi buzele. Mintea ei se afla undeva sus, spre tavan, deşi nu mai era preocupată de pînzele de păianjen, ci se credea detaşată de corp, urmărind ce se petrecea dedesubt.

Îi părea rău că nu era şi Melissa acolo, cocoțată pe o scară şi filmînd ceea ce se petrecea. Ar fi ieşit un autoportret minunat, mai ales că se afla pe lista proiectelor pentru cursul de artă.

Probabil că ar fi luat un zece cu felicitări, îşi spuse mulțumită, uitînd de orice altceva atunci cînd senzațiile delicioase din interiorul ei îi acaparară atenția.

Pe masa de lîngă fereastră, lampa lui Willow, ce semăna cu un vulcan, eliberă o altă bulă de ulei din interior, care se ridică prin lichidul colorat cu un sunet sec. Wilow stătea supărată pe canapea, întrebîndu-se ce ar fi fost dacă ar fi aruncat cu lampa de un perete.

Poate că aşa i-ar mai fi trecut furia. Însă era prea bătrînă şi prea înțeleaptă ca să se mai apuce să arunce cu lucrurile, cugetă întunecată.

Prea bătrînă ca să alerge cu limba scoasă după un bărbat care nu era, şi nu avea să fie niciodată, interesat de persoana ei.

Se ridică şi se duse la baie, spre dulăpiorul de

medicamente, pe care-l pictase cu grijă cu sirene albastre.

– Nimic folositor aici, murmură cu glas tare, în timp ce cerceta borcanele cu pilule homeopatice, uleiuri aromatice, remedii florale, aspirine şi nişte Prozac.

Închise dulapul şi privi încruntată spre sirenele albastre cu păr lung şi blond, ce-i aminteau în mod neplăcut de Abigail.

Revăzu în minte scena de la petrecerea Stellei, cînd aceasta îl luase pe Bernard pe sus şi plecase cu el spre vaporaş.

– Ce are ea şi eu nu? întrebă pisica pestriţă ce o privea cu interes de pe marginea căzii. Păr blond şi o atitudine degajată.

În timp ce pisica o privea torcînd mulţumită, de parcă ar fi lăudat-o, Willow se văzu în oglinda montată pe uşa dulăpiorului.

– Doamne sfinte, am părul pestriţ ca o pisică şi gri ca un şobolan, murmură nemulţumită, deschizînd iar dulăpiorul.

Scoase la iveală o foarfecă de unghii şi, deprimată, se apucă să-şi taie părul.

CAPITOLUL 12

– Haide, spune-mi cinstit, verde în față, că nu te-ai simțit deloc atrasă de instructorul de la piscină, îi zise Abigail în timpul cinei.

Stella însă se concentrase asupra salatei de legume mediteranene şi refuza să mărturisească. Ei i se păruse că trecuse o veşnicie de la ora aceea de aerobic subacvatic.

Iar de atunci nu se gîndise decît dacă să-şi ia ceai de muşeţel sau cafea decofeinizată, sau dacă să accepte un tratament de curățare în profunzime de pielii ori o mască de gel organic din oxid de fructe.

De dimineață şi pînă în acel moment îşi făcuse pedichiura, căpătase un ten la fel de neted şi de catifelat precum petalele de floare şi-şi cumpărase în plus un costum nou de gimnastică, foarte modern şi foarte comod, precum şi o pereche de pan-

tofi de sport. Se întrebă ce făcuse Abigail toată ziua de încă se mai gîndea şi în acel moment la testiculele săltărețe. Probabil că-l umărise pe amărîtul acela peste tot şi încercase să-i spună care era numărul camerei ei sau, şi mai bine, îi lăsase cheia la dispoziție.

– Mi-am dat seama că l-ai plăcut, o îmboldi Abigail. Arătai de parcă nu mai văzuseşi aşa ceva de ani de zile.

Stella izbucni în rîs.

– Nimeni n-a mai văzut aşa ceva de ani de zile! Poate chiar niciodată! Mai ales că se bălăngăneau dintr-o parte în alta, iar noi n-aveam unde să ne uităm în altă parte. Adică, atunci cînd aleargă Linford Christie, cel puțin nu eşti la acelaşi nivel cu... mă rog, bijuteriile lui.

– Şi cu toate astea, toată lumea se uita spre ele, răspunse Abigail. Ceea ce este absolut normal, pentru că face parte din procesul de împerechere, aşa cum cîinii se miros pe sub coadă. Te uiți vreodată la bărbați atunci cînd ieşi din casă? Nu pot să cred că nu le arunci ocheade prin vitrina restaurantelor. Chiar n-ai avut ochi decît pentru Adrian?

Stella se gîndi, dar îşi zise că uitatul după bărbați nu făcea parte din preocuparile sale. Nu se omora nici după spectacolele de striptease masculin, nici chiar dacă ar fi primit un bilet gratis la un spectacol.

De obicei, dacă vedea vreun tînăr chipeş, desigur, întorcea capul după el, ca majoritatea celorlalți oameni, dar mai degrabă se gîndea că Ruth avea să vină acasă cu un exemplar ca acela.

La fel cum se uita şi la femei, admirîndu-le pe cele frumoase sau jurînd să nu poarte vreodată acea nuanță de verde sau roşu.

– Ei bine, cred că da. Vreau să spun că la început îmi plăcea să mă uit la David Attenborough, dar cine nu-l urmărea? Mai ales cînd avea comentariile alea sexy despre cum se împerechează animalele. Desigur, îmi place şi acum de Mick Jagger, dar asta e o chestie rămasă din tinerețe. În ultima vreme nu m-am mai simțit atrasă de careva, nici măcar vag interesată. Nu, ai dreptate, am fost plictisitor de devotată lui Adrian, încă de la nouăsprezece ani.

Abigail o privea uluită.

– Dacă aş anunța chestia asta aici, nu cred că ar fi vreo femeie în sală care să nu se arate de-a dreptul scandalizată! Ar trebui să le spun tuturor cît de plictisitoare eşti în materie de bărbați. E dezgustător, este... oribil!

Stella avea impresia că prietena ei nu o aprecia deloc şi de aceea simți nevoia să se apere.

– Ba nu, am avut noroc, asta-i tot. Eu l-am iubit mereu pe el, el pe mine şi cu asta basta. Nu pretind că ar fi vorba de mare romantism aici. Dar aşa, viața noastră a devenit mult mai simplă. Poți să-ți vezi mai departe de celelalte cînd ştii că treaba asta e rezolvată.

Abigail se încruntă spre ea.

– Încerci să-mi spui ceva?

Stella o privi nedumerită.

– Nu. Nu critic şi nu mă leg de viața altora, ți-am spus numai cum a fost pentru mine. Şi pentru...

Adrian. Tu n-ai avut la fel de mult noroc. Primesc mereu scrisori de la puşti care sînt ca tine, îşi închipuie că există numai o singură persoană care li s-ar potrivi, asemenea unui cadou de Crăciun. Am sentimentul că mulţi dintre ei nu-şi vor găsi fericirea, pentru că îşi imaginează că treaba asta cu dragostea se va întîmpla de la sine, fără nici cel mai mic efort din partea lor. Poate că tu încă mai cauţi un fel de dragoste ca în poveşti, aşa cum nici măcar nu există, pentru nimeni.

Abigail se încruntă.

– Şi Martin a plecat să caute ceva. Ceva ce se pare că a şi găsit. Mă întreb ce o face în clipa asta? Probabil că e cu mîna pe sub fusta Fionei, în tmp ce iau masa de prînz. Pun pariu că a dus-o la unul dintre restaurantele la care am fost împreună. Se apucă să se joace supărată cu puiul din farfurie. Ştii, cel mai mult îmi lipsesc copiii, îi mărturisi Stellei. Nu a fost ideea mea să-i trimitem la internat şi să mă spăl pe mîini cîte un trimestru întreg. În fond, toamna trecută, cei de acolo au dus-o pe Venetia la coafor şi au tuns-o, iar cînd am revăzut-o, nici n-am recunoscut-o imediat. Cînd am lăsat-o acolo, avea coadă de cal, iar cînd am luat-o la plimbare în ziua stabilită de şcoală era tunsă băieţeşte. Nu e ăsta genul de decizie pe care mamele şi fiicele ar trebui s-o ia împreună?

Stella încuviinţă din cap, întrebîndu-se însă cînd discutase ea cu Ruth ultima oară despre coafuri sau haine.

– Din păcate, nu rămîn copii pentru multă vreme, reflectă ea cu glas tare, fiindu-i sincer milă de Abi-

gail, mai ales că acum te întrebi dacă or să doarmă toată noaptea, ca apoi să constați că nu mai vor să se trezească decît la vremea prînzului, după cîte o noapte de petrecere. De ce nu te duci să-i iei de la şcoală? sugeră ea, sigură că era ceva extrem de simplu. În fond, nu sînt la închisoare, nu? Nu sînt închişi. Şi chiar dacă nu vor să plece definitiv de acolo, sînt sigură că nimeni nu poate să spună nimic dacă-i iei pentru o zi sau două din cînd în cînd. Iar dacă cei din conducerea şcolii fac nazuri, spune ceva despre problemele maritale pe care le întîmpini. Chestia asta o s-o facă pe directoare să se ducă chiar ea să le facă bagajele. Rîse. În fond, un eventual divorț înseamnă că nu se vor mai plăti taxele şcolare, ceea ce înseamnă că se vor da peste cap să te ajute.

Chipul lui Abigail se lumină deodată.

– Ştii, eu nici nu m-am gîndit la aşa ceva. Întotdeauna am aşteptat vacanța sau zilele speciale de vizită, la fel ca toți ceilalți părinți. Dar acum este o situație specială... Vrei să vii cu mine ca să-i luăm? Te rog.

Stella oftă gîndindu-se la propriul ei cămin, la sacul săptămînal cu corespondență care probabil deja sosise. Unde mai pui că tîrgul începea în mai puțin de două săptămîni, iar ea nu era acolo ca s-o oprească pe Willow să se certe cu Enzo cu privire la afişe sau muzică.

Bernard va insulta fără ruşine eforturile de amatori ale celor doi McIver, iar Ruth ar fi avut nevoie de ajutor ca să-l convingă pe Adrian să-i cedeze chioşcul pentru un weekend.

– Nu pot, am multe de făcut, protestă cu o jumătate de gură.

– Nici vorbă, o contrazise Abigail, ai multe de făcut pentru alții. Chiar și slujba ta e legată de problemele altor oameni. Cînd am venit aici, ai zis că o să le prindă bine să se descurce în viață și singuri, măcar o perioadă. Dacă dai fuga înapoi tocmai acum, nici măcar nu ar putea să spună că au avut timp să-ți simtă lipsa. Pun pariu că Adrian nici nu și-a terminat încă stocul de șosete curate. Ești oricînd gata să te sacrifici de dragul lor, ăsta-i necazul cu tine.

– Nu e adevărat. Iar acum tu ești cea care mă presează. Unde mai pui că ritmul de aici e destul de dur. Și să știi că Adrian se descurcă perfect cu mașina de spălat.

Abigail rîse și privi în jur, ațintindu-și ochii asupra ferestrei și urmărind două femei în treninguri ce străbăteau pajiștea însorită.

– Serios? Și ce stres ai prefera atunci, pe cel de acasă sau pe ăsta de aici?

– Așadar, nu te superi dacă mai stau cîteva zile? Stella era întinsă pe un șezlong, în fața ferestrelor din camera sa și discuta cu Adrian la telefon.

Și-l imagina cu ușurință răsturnat pe scaunul său ergonomic din chioșc, cu receptorul la ureche și restul telefonului îngropat sub foile cu notițe, facturi neachitate și tot felul de reviste.

Toată acea aiureală îl făcea să creadă că așa arăta în mod normal biroul unui om de afaceri. Nu-i mai lipsea decît o pipă și tutun de calitate.

Nu voia să admită nici în ruptul capului că un om de afaceri de succes nu avea pe masa sa de lucru altceva în afară de ultimul răcnet în materie de laptop, un stilou Mont Blanc şi eventual un tichet de îmbarcare la clasa întîi în urma ultimei sale călătorii cu avionul, dar atîta timp cît Adrian se simțea fericit în învălmăşeala lui...

– Eu mă descurc foarte bine, pe cuvînt. Stai cît vrei, atîta timp cît te distrezi. Înainte ca Stella să fi putut spune ceva, Adrian adăugă repede: Asta dacă te distrezi cu adevărat, bine?

Stella se simțea mişcată de preocuparea lui pentru binele ei, mai ales ținînd seama de încordarea existentă înainte de plecare. Se întinse mai bine pe şezlong şi-şi admiră unghiile de la picioare, date cu lac roz-perlat.

– Adevărul este că mă distrez. Mai bine decît m-am aşteptat. Locul ăsta e o minune. Nu am devenit o persoană cu totul diferită, pentru aşa ceva aş avea nevoie de un an petrecut aici, dar cu siguranță mă simt excelent. Oricum o să lipsesc cel mult încă două, maxim trei zile. Şcoala nu e prea departe de reşedința lui Abigail, dar cum ea nu vrea să stăm acolo, vom petrece o zi cel puțin la unul dintre vechile hoteluri de pe coastă. Cred că o să fie amuzant.

Îl auzi pe Adrian oftînd din greu, ca un copil obosit.

– Dar dacă nu are chef să meargă acasă, unde vrea Abigail să mai stea după ce îi va vedea pe copii? întrebă.

Stella îi auzi groaza din glas şi începu să rîdă.

– Nu e cazul să intri în panică, pentru că voi încerca s-o conving că propria ei casă e locul cel mai potrivit pentru copii. Au mai rămas numai vreo zece zile pînă la finele trimetrului, aşa că voi încerca să-i sugerez că este foarte posibil ca Martin să vrea să se întoarcă să-şi vadă copiii, aşa că va putea s-o facă pe mama drăgăstoasă alături de cei mici, numai ca să-i arate ce va avea de pierdut. Şi dacă nu se gîndeşte singură la treaba asta, va trebui atunci să-i spun de-a dreptul. Se presupune că mă pricep la aşa ceva.

Adrian oftă din nou.

– Bine. Deci cînd te întorci, o să vii numai tu singură, da? Nu şi cu Abigail.

Adrian părea să simtă nevoia să se asigure în privinţa acestui lucru, cugetă Stella, întrebîndu-se ce-l apucase deodată dorinţa de a o avea numai pentru el.

Într-un fel se simţea flatată că soţul ei o dorea numai pe ea. Abigail ar fi spus că de fapt avea nevoie de serviciile ei domestice. Dar biata Abigail era plină de amărăciune şi nu era capabilă să judece ceva cu obiectivitate.

– Mulaje corporale. Un milion de emoţii pot să emane dintr-un singur corp, declară Willow. Iar mulajele se fac extrem de simplu, deşi, desigur, ceea ce faci cu ele după aceea e un act artistic.

Ai putea să torni mulajul în bronz sau să-l laşi aşa cum e.

Sau, continuă Willow, agitîndu-şi braţele pline de lut, poţi să-l pictezi cu auriu, să-l torni în ceară şi

să-l foloseşti ca o lumînare sau să-l faci din ciocolată, ca să-l mănînci...

– Gata, am priceput cu toţii, o întrerupse Giuliana. Şi ea, ca şi ceilalţi adunaţi acolo, adică Bernard, Enzo, Peggy, Ellen McIver şi Ruth, considera că era teribil de greu să nu se uite fascinată la părul ciuntit al femeii. Acesta se ridica în şuviţe inegale în jurul capului, decolorat proaspăt cu peroxidul care nu se întinsese în mod egal. Din păcate, arăta tot ca o pisică tărcată, dar jumulită rău. Willow nu părea conştientă că se petrecuse vreo schimbare în înfăţişarea ei, ci că era vorba de ceva perfect obişnuit, nu o nebunie. Audienţa ei, adunată în galeria lui Bernard ca să discute despre tîrg, era convinsă că sărise peste fix şi de aceea se ferea s-o necăjească.

– Vreau să fac pe toată lumea. Toţi locuitorii insulei, şi am nevoie de un perete întreg pentru asta. Cururi! strigă cutezătoare, de parcă şi-ar fi adunat curajul cîteva luni la rînd pentru acea izbucnire.

– Cum? se miră Ruth. A spus cumva cururi? Strîmbă uşor din nas şi se întoarse să-l privească pe Bernard.

Willow îi aruncă o asemenea privire rea, încît Ruth îşi mută privirea în podea şi începu să spună repede Tatăl Nostru în gînd.

Se gîndi la mica păpuşă voodoo pe care o făcuse la colegiu, temîndu-se că dacă numai cîteva gînduri ostile faţă de Willow o determinaseră pe aceasta să-şi ciopîrţească părul, în ce stare se afla Abigail?

Cheală, urîțită şi zvîrcolindu-se de durere? Nu era un gînd tocmai neplăcut. Bernard o înghionti uşor, ceea ce o făcu să se simtă mai bine, deşi de această dată spera ca Willow să nu fi observat.

– Funduri, fese, posterioare, şezuturi, pentru aceia dintre voi care n-au curajul să le spună pe nume. Willow făcu o scurtă pauză şi apoi continuă: Vreau să fac mulaje după toate fundurile aflate pe insulă, începînd cu... Privi în jur spre oamenii ce țineau capetele plecate, asemenea unor şcolari care nu-şi învățaseră lecția. Al tău, rosti deodată, arătînd spre Ellen, care tresări şi dădu să se îndepărteze, speriată.

– Eu? Nu, nu eu, nici n-aş şti ce trebuie să fac... Aş prefera să nu... zău, serios. Ellen încercă să găsească ajutor de la ceilalți, dar aceştia, uşurați că nu fuseseră aleşi tocmai ei, se apucară s-o încurajeze.

– Ei haide, Ellen, o să te descurci de minune, mai ales că nu doare deloc, o încurajă Bernard.

– Probabil că este ca o mască facială, doar că se aplică în celălalt capăt, adăugă Ruth.

– Christoase, nu trebuie decît să-ți dai chiloții jos şi apoi să te întinzi, i-o trînti Peggy cu duritate.

– Iar după aceea va veni rîndul altcuiva, rosti Enzo. Dar tu vei fi terminat deja, adăugă.

– Imortalizată în ghips, murmură Ruth.

– Da, da. Eşi o fată de comitet, Ellen, îi zise şi Bernard zîmbind larg, strîngînd-o uşor în brațe.

Ellen, al cărei spirit de echipă şi adorație pentru Bernard erau uşor de stimulat, părea chiar onorată că fusese prima aleasă. Willow părea mulțumită.

– Nu o să ajungă să ne mai facă şi pe noi, ceilalţi, o să vedeţi, le asigură Bernard pe Ruth şi Giuliana, după ce Ruth plecă să-şi facă rost de provizii serioase de ghips.

– Nu, pentru că mai întîi va fi luată de ambulanţă şi închisă la balamuc, interveni Peggy. Eu am plecat, pentru că n-am chef să se răzgîndească şi să vină după mine. În plus, am lăsat mîncarea pe foc...

– Ştiu ce pregăteşte acolo, îi zise Giuliana lui Ruth, atunci cînd plecară împreună de la galerie. Are un bărbat la ea. Toby mi-a spus. E tipul ăla de la consiliu, îl ţine legat pe barjă şi nu mai vrea să-i dea drumul, chicoti ea.

Ruth, care-şi aminti de bizara întîlnire cu Peggy la Boots, zîmbi.

– Nu mă mir㠖 Peggy vrea să-l transforme într-un sclav al sexului.

Giuliana făcu ochii mari.

– Nu se poate. Eu am crezut că-l ţine ostatic, ca să n-o facă să plece. Sex, este posibil. În Italia, declară mai departe, nu sîntem niciodată prea bătrîne pentru aşa ceva. Rămînem interesate de bărbaţi pînă în clipa morţii. Zîmbi cu răutate. Poate că ne păstrăm interesul chiar şi după aceea, cine ştie?

Peggy se înapoie la barja ei şi urcă la bord cît de repede putu.

Ted Kramer o ajută să coboare scările şi îi întinse o cană cu ceai.

– Avem ceva de pus în ceai? întrebă ea, privind pe lîngă el, la raftul pe care ţinea provizia de băuturi (cinci mărci diferite de scotch).

– Famous Grouse? sugeră el cu un zîmbet, se-

sizînd dispoziția în care era.

– Femeia aia, Willow. Să vezi ce şi-a făcut singură. N-a fost niciodată o mare frumusețe, dar acum s-a automutilat. A luat-o razna de tot. Peggy îşi turnă o porție generoasă de scotch în ceai, după care sorbi cu plăcere. Şi eu la fel, adăugă deodată, privind cu atenție la Ted. Chiar adineauri am întrebat dacă „avem" ceva de pus în ceai în loc să întreb dacă „am". N-am mai făcut aşa ceva de cînd a murit Bill, în urmă cu douăzeci de ani.

Peggy se aşează greoaie pe brațul unui fotoliu ponosit, minunîndu-se singură de ea. Ted era genul de om cu care îți făcea plăcere să împarți spațiul şi timpul, acesta era adevărul, îşi zise singură. Venea mereu în vizită la cîte o şuetă.

Chiar şi în spațiul redus de pe barjă, reuşea întotdeauna să nu-i stea în cale. Făcea mişcări economicoase, era agil şi îndemînatic. Tăcut, aproape ca o umbră, curățase bucătăria, măturase colțurile care nu mai văzuseră o perie de ani de zile, spălase geamurile şi se afla pe barjă cu ea, pentru că aşa voia el.

Într-o zi, cugetă Peggy mai departe, nu va mai veni, pentru că treaba lui este să mă dea pe mine afară de aici. Va pleca la cabana lui din St. Ives, cu treaba făcută, iar eu voi fi la Acacia Close, în casa morții, unde telefonul are linie directă cu pompele funebre.

El nu numai că-i dăruise timpul şi tovărăşia lui, ci şi ceva ce avea să-i lipsească atunci cînd relația lor va fi încheiată. Nu era corect.

Trebuia să facă un efort, chiar în acel moment,

ca să se asigure că şi el îi va duce dorul. Sau poate că aveau să găsească o modalitate ca să nu se despartă deloc.

– Mai spune-mi cîte ceva despre cabana ta, îi ceru ea. Întotdeauna mi-a plăcut în Cornwall.

Toby duse sacul de corespondenţă pe masa din bucătărie, îi rupse sigiliul şi vărsă conţinutul. Verifică atent să nu fie observat de nimeni, din uşă sau de la fereastră, după care se apucă să cotrobăie printre plicurile colorate, căutîndu-l pe cel trimis de el pe adresa revistei.

Gîndise bine atunci cînd îl trimisese. Nu ar fi mers dacă i l-ar fi pus pe masa de lucru printre celelalte, fără timbre sau ştampilă poştală. Plicul lui era de un albastru electric, luat din sertarul bufetului din salon, acolo unde ţinea Stella plicurile cu felicitările de rezervă.

Într-o zi, deşi el spera să nu vină prea curînd, maică-sa va observa dispariţia plicului în care se afla ilustrata cu Podul Richmond.

Stella deschise uşa balconului şi ieşi, ca să inspire aerul proaspăt şi sărat al mării. Se simţea briza rece, specific britanică, ce alunga căldura de pe coastă.

De parcă vremea ar vrea să ne amintească să fim cuminţi şi să lăsăm gîndurile lascive deoparte, îşi spuse.

Soarele la asfinţit cădea chiar pe ghiveciul cu muşcate, în care pămîntul se uscase complet. Aducînd apă din baia edwardiană proaspăt renovată, o

turnă în ghiveci, amintindu-şi cu drag de grădina ei. Probabil că Adrian se plimba printre flori în clipa aceea, cu un pahar de vodcă şi apă tonică în mînă.

Poate că mai luase unul şi se dusese pe barja lui Peggy, să bea împreună şi să privească asfinţitul. Ridică receptorul şi formă numărul de acasă, dar renunţă după ce aparatul sună de cincisprezece ori în van.

Se întrebă pe unde umblau cu toţii, cu cine se distrau profitînd de absenţa ei. Se simţi cuprinsă de un val de invidie. Dacă Adrian ar fi fost pe barja lui Peggy, atunci ar fi auzit telefonul şi ar fi putut răspunde din chioşc.

Aceasta era a doua oară cînd suna, iar el era plecat de acasă. Nici măcar nu puseseră robotul în funcţiune, ca să le poată lăsa un mesaj. Se părea că toţi erau prea ocupaţi cu distracţia ca să-şi mai piardă vremea gîndindu-se la ea.

Trebuie să mai rezist încă o noapte sau două, se încurajă singură, ieşind iar pe balcon ca să smulgă frunzele uscate ale muşcatei.

După ce Abigail îşi recupera copiii, totul avea să se rezolve. Putea să-i ia acasă şi să-şi vadă mai departe de restul vieţii ei.

Nici n-am ce să fac mai mult de atît pentru ea, decise Stella. Aşa, voi putea să merg şi eu la mine acasă.

– Ce naiba faci? Eşti gata să coborîm la bar ca să bem ceva înainte de cină? întrebă Abigail, ieşind pe balcon. Doamne sfinte, tu ai întotdeauna grijă de ceva? comentă dezgustată. Eşti ca o cloşcă!

Stella rîse.

– Mulțumesc foarte mult! Şi cum ar fi fost dacă aş fi refuzat să am grijă de tine, atunci cînd ai sunat disperată?

– Dar eu n-aveam nevoie de îngrijiri, doar de puțină alinare şi tovărăşie, răspunse Abigail. Iar acum deja mă simt mult mai bine. Simt cum îmi revine buna dispoziție. Zilele petrecute la club mi-au făcut mai bine decît am crezut.

– Acum eşti gata de orice, nu? întrebă Stella bosumflată.

– Cred că da. Şi cred că şi tu la fel, aşa că nu te mai preface că ai venit acolo pe post de bonă. Se uită la micul ceas de aur de la mînă. Haide, grăbeşte-te, pentru că a trecut de ora la care ar fi trebuit să savurăm o băutură. Acum vom avea chiar de recuperat. Te aştept la bar.

Stella scoase rochia roşie din şifonier şi o ținu înaintea ei, la oglindă. Părul ei, mulțumită lui Charlene şi a echipei de specialişti, strălucea şi părea cu zece ani mai tînăr.

Tenul ei, datorită şedințelor de ultraviolete părea sănătos şi bronzat de parcă ar fi petrecut o săptămîna la Nisa. Îşi puse rochia şi apoi începu să se fardeze, după scurtul curs de machiaj, cu fardurile noi cumpărate de la club.

Cînd termină, făcu doi paşi în spate şi admiră rezultatul mai mult decît mulțumitor.

CAPITOLUL 13

– Ce fac cele mai frumoase doamne pe care le-am văzut aici? Ați venit tot pentru conferință?

Stella, cocoțată într-o poziție precară pe taburetul de la bar, sigură că fundul i se revărsa peste margini, ridică privirea din paharul cu gin şi apă tonică spre individul în costum, care le interpelase. Recunoscu imediat genul: de vreo patruzeci de ani, arătos, costum de afaceri, ca o reclamă de ceasuri elegante.

Era limpede că petrecea multă vreme la cosmetician şi prin sălile de gimnastică. Avea păr des, lung şi blonziu, înspicat cu şuvițe castanii.

Probabil îl lăsase să crească aşa de mult, ştiind că urma să fie ultima oară înainte să înceapă procesul inevitabil de chelire.

Era îmbrăcat cu un costum gri, la două rînduri, iar la gît avea o cravată tricotată, de mătase al-

bastră, pe care pînă şi Adrian ar fi fost de acord s-o poarte la vreo ocazie festivă.

Abigail, mai obişnuită cu barurile şi cu taburetele lor, ajutată fiind şi de trupul suplu, se întoarse şi se apucă să-l cerceteze cu interesul unui leu pentru cina sa. Zîmbi larg spre el, apoi îşi îndreptă atenţia spre colegul ceva mai înalt şi mai brunet care se afla în spate.

– Bună, rosti ea încîntată.

– Tîrgul de papetărie? Pentru el aţi venit aici? întrebă cel în costum gri.

– De fapt, nu. Sîntem aici pentru... începu Stella.

– Nu, am venit ca să verificăm nişte proprietăţi, o întrerupse Abigail, zîmbind larg şi aşteptîndu-i să se prezinte.

Politicoşi, cei doi bărbaţi rîseră.

– Eu sînt Simon, se prezentă cel cu costumul gri, iar acesta este Geoff. Am venit pentru conferinţă. Eu sînt cu softwear-ul, iar el cu cele mai noi minunăţii ale tehnologiei.

Geoff mormăi ceva nesigur, dar întinse mîna spre Abigail.

– Eu sînt Anna, iar ea e Smantha, rosti Abigail, fără să clipească, improvizînd la repezeală.

Stella se înecă cu băutura. Se întoarse s-o privească pe Abigail cu duritate, dar aceasta părea să se afle în elementul ei, savurînd acele momente de flirt nevinovat.

Stella însă se simţea cu totul străină de ceea ce se petrecea acolo şi îşi dorea fierbinte să fi fost acasă, cu soţul şi copiii ei.

– Masa dumneavoastră e gata, îi zise un chelner

Stellei, care-i mulțumi recunoscătoare pentru că fusese salvată.

– Haide... Anna, e gata masa.

Coborî de pe taburent într-un mod destul de lipsit de eleganță şi, în timp ce se împleticea dezechilibrată spre masă, brațul îi fu prins cu fermitate de Simon.

– Te simți bine? o întrebă el galant.

– Bine, foarte bine, m-am împiedicat, răspunse ea, netezindu-şi rochia stacojie şi recăpătîndu-şi demnitatea. Oricum, individul avea nişte ochi superbi.

Abigail se ridică de pe taburet cu grație şi se întinse ca o pisică, zîmbindu-le celor doi bărbați.

– Ne vedem mai tîrziu, le zise în stil Mae West.

Stella era uimită că nu-i numise pe cei doi „băieți".

– Abi, cum de ai putut să faci aşa ceva? chicoti ea, atunci cînd ajunseră la masa lor. Niciodată în viața mea, nici chiar în cele mai sălbatice momente, nu m-am considerat o Samatha.

– De ce nu? E un nume extrem de sexy. Ți se potriveşte, mai ales acum că te-ai mai aranjat, răspunse Abigail, rupînd o chiflă în două.

– Doar pare aşa de sexy. Oricum nu mi se potriveşte nici de frică. Ai fi putut cel puțin să mă laşi pe mine să fiu „Anna", pentru că tu eşti mai „Samantha" decît mine. Doamne sfinte, omul ăla crede că sînt beată cuc după cum am coborît de pe taburet. Dar asta se întîmplă numai din cauză că sînt prea mică şi n-am cum s-o fac cu grație.

– Nu, asta se întîmplă doar din cauză că n-ai avut destul antrenament în domeniul ăsta. Flutură

chifla spre Stella. Ce-ai comandat de mîncare? Biban? Hai atunci să luăm şampanie pentru că se potriveşte de minune. Eu am cerut melange de fruits de mer, după cum au numit tocana asta de peşte pe care n-au îndrăznit s-o treacă drept bouillabaisse.

– Bine, se învoi Stella. Dar, te rog, promite-mi că nu trebuie să petrecem restul serii cu domnii Software şi Tehnologie Avansată, mai rosti ea, înainte să se apropie barmanul.

Abigail zîmbi cu viclenie.

– Eu pot să promit că n-o să încerc să petrec restul serii cu ei. Dar nu pot să spun nimic dacă ei sînt cei care vor să petreacă seara cu noi. Desigur, probabil că nici ei nu folosesc numele lor reale, aşa că e ca la un bal mascat, unde fiecare pretinde că e de fapt altcineva. În felul ăsta, ajungi să-ţi însuşeşti şi tu o nouă personalitate.

– Eşti nebună? întrebă Stella. Cine naiba ar putea să pretindă că-l cheamă Geoff?

– Un tip pe nume Archibald? sugeră Abigail, rîzînd.

Stella privi spre barul care se aglomerase din cauza delegaţilor de la conferinţă. Bieţii de ei, cugetă ea, din cauza călătoriilor ajung numai rareori pe acasă, la neveste şi copii.

Avea un sentiment mai degrabă neplăcut, din cauza gîndului că îl simpatizase pe bărbatul care-şi spusese Simon, deşi era exact opusul lui Adrian. Dar poate că acesta era şi motivul.

Adrian nici nu s-ar fi uitat de două ori la el, etichetîndu-l pe loc „plictisitor", genul de angajat al

unei corporații, cu mașină de la firmă și o colecție de melodii vechi și răsuflate.

Ei însă îi plăcuse vocea lui și felul în care le abordase, cu umor, pregătit să înseninеze o seară petrecută departe de casă.

Sau poate că se simțea singur, își zise mai departe, deși își dădea seama că era ridicol modul în care practic inventase o viață pentru el și colegii lui. Mai degrabă avea chef să agațe o femeie pentru o aventură de o noapte.

– Nu văd ce ar conta dacă ne-am distra și noi puțin cu ei... tocmai spunea Abigail, deși parcă vorbea mai mult pentru sine. În fond și la urma urmei, cine ar ști ce am făcut noi aici? Oricum nu i-ar păsa nimănui. Nu în cazul meu. Și unde, mă rog, era Adrian cînd l-ai sunat mai devreme? întrebă deodată. N-ai de unde să știi că nu a ieșit pe undeva la agățat fuste. Ar putea fi într-un bar, ca acesta de aici, făcîndu-și o nouă prietenă despre care ție n-o să-ți spună nimic.

Stella gustă din salata de roșii cu avocado și se gîndi la ce considera Adrian distracție pe cinste. De obicei, pentru el distracția însemna fotbal, filme, familia. Celălalt „f", din cîte știa ea, nu se înscria în cadrul preocupărilor lui majore.

– Nu prea cred, rîse Stella. Adrian nu se deranjează pentru așa ceva. E cumplit de leneș. În clipa asta, probabil că zace pe canapea cu rămășițele cinei alături, plus un morman de sticle în jur, și se uită la un film cu spioni și Sharon Stone. Cam așa se distrează el cînd e singur sau cu noi.

– Eu în locul tău n-aș fi chiar așa de sigură,

răspunse Abigail, privind-o cu seriozitate. Nu le spui tu celor cu probleme să nu se culce pe o ureche?

Cînd sosi şampania, Stella dădu peste cap o jumătate de cupă.

– Ba da, aşa le-aş spune, ai dreptate, recunoscu ea. Dar ei nu sînt ca mine...

– Iar tu nu eşti ca Adrian. Ia gîndeşte-te puţin.

Stella nu se gîndi la treaba asta. Nu avea chef de aşa ceva. Întotdeauna îşi spusese că era mai plăcut şi mai confortabil să trăieşti alături de o persoană în care să poţi avea încredere.

Astfel, puteai să-ţi imaginezi ce anume făcea în absenţa ta, cu un anume grad de acurateţe, pentru că altfel, totul s-ar fi dizolvat în anarhie emoţională. Nu voia să fie nevoită să se tortureze încercînd să şi-i imagineze pe Adrian şi Willow tăvălindu-se plini de pasiune prin lutul umed, sau alături de Ellen McIver, îmbrăţişaţi în balansoarul larg de pe terasa fără pată. Abigail îi spunea că nu exista încredere pe lume, însă ea una prefera să n-o asculte.

În jurul lor, sufrageria spaţioasă se aglomera încet, dar sigur. Cei ce stăteau la hotel făceau parte, în majoritate, din categoria a treia de vîrstă, pensionari ieşiţi în excursii organizate, ce-şi petreceau ultimii ani de viaţă plimbîndu-se şi bîrfind de zor.

Era posibil ca ea şi Adrian să ajungă la fel, trăind pentru excursii de genul ăsta, discutînd despre cele întîmplate în cursul zilei şi aşteptînd să apuce s-o vadă pe următoarea.

Şi atunci, ce rost mai aveau toate fanteziile secrete?

– S-ar putea să ne invite să mergem la un club,

spuse Abigail, după ce le sosiră farfuriile cu peşte.

– Sau poate că au găsit deja nişte domnişoare mai tinere şi mai disponibile cu care să-şi petreacă seara, rosti Stella posomorîtă, tumîndu-şi o altă porţie de şampanie.

– Vorbeşti de parcă te-ar deranja chestia asta, comentă Abigail surprinsă. Şi eu care credeam că voiai să-mi spui că ai de gînd să te retragi mai devreme pentru că vrei să termini un roman fascinant.

Stella începu să rîdă.

– Locul ăsta e de vină. E aşa de civilizat şi elegant. Privi spre covorul de un verde palid şi la tapetul discret de pe pereţi. Mobilierul este atît de discret, atît de ofensiv de inofensiv, dacă pricepi ce vreau să spun. E genul de loc pe care l-am considera de bun-gust la bătrîneţe. Oare unde se duc oamenii ca noi?

– În iad, posibil, dacă avem noroc. Celălalt loc probabil că seamănă cu ăsta. Cuviincios şi plictisitor, cu muzică de orgă în surdină, chicoti Abigail. Cred că te-ai îmbătat. Stai să-ţi mai torn. Luă sticla şi umplu paharul Stellei. Chelnerul tocmai adusese o altă sticlă, pe care o depusese discret în frapieră, deşi Stella nu-şi amintea s-o fi comandat. După ce-şi termină bibanul, ceru o prăjitură cu ciocolată, spulberînd dintr-un foc tot regimul ţinut la Cameleon. În fond şi la urma urmei, ce mai conta un păcat aşa de mărunt?

Ruth se bucura că nu se repezise s-o sune pe Melissa ca să-i spună despre Bernard. Deodată i se

părea ceva prea intim, ca un secret, asemenea jurnalului pe care-l ținea de cinci ani. În fond, își făcuse datoria atunci cînd îi povestise Melissei cum fusese prima dată cînd făcuse dragoste, o nebunie rapidă, cu un puşti de la institutul tehnologic, pe bancheta din spate a Ford-ului lui.

Respirația lui sacadată sunase precum cascada Niagara în urechea ei. Rîsese cînd băiatul îi spusese că era frumoasă, pentru că-şi închipuise că îi făcea complimente doar ca să-i scoată mai repede chiloții.

Însă chipul lui jignit o asigurase că se înşelase, că el chiar o credea frumoasă. Din acel moment, Ruth încetase să se mai autointituleze grasă, mare, supraponderală, măloasă şi altele asemenea. Decise că numai Abigail, cu trupul ei ciolănos şi sarcasmul dur, nu o putea face să se mai simtă nesigură.

Se aşeză leneşă în leagănul mare de pe terasă, legănîndu-se uşor şi încercînd să-şi amintească cum simțise respirația lui Bernard pe gît, mult mai calmă şi mai uşoară. Probabil ca să se ferească de vreun atac de cord, îşi spuse.

Era destul de bătrîn, chiar la vîrsta la care infarcturile erau ceva obişnuit. Mîinile lui lăsaseră urme de vopsea pe sînii ei, pe care nu mai voise să le spele. În cele din urmă se spălase, dar numai după ce ajunsese la concluzia că dacă n-o făcea, atunci însemna să lase deoparte speranța de a mai sta goală pe canapeaua lui, ca el s-o murdărească din nou.

Trebuia să privească înainte, nu înapoi. Cam aşa îi sfătuia mama ei pe toți puştanii care-i scriau.

– Bună. Te simți bine? Toby se așeză greoi alături de ea în leagăn, imprimîndu-i acestuia un ritm mai rapid de legănare.

– Mda, sînt bine. Nici că se putea mai bine, îi zise ea, întrebîndu-se dacă avea să-i interpreteze corect zîmbetul satisfăcut. Dar tu?

Toby privea în jos și, înainte să spună ceva, se aplecă și culese două margarete, cărora începu să le smulgă petalele. Nu părea să aibă chef de vorbă.

– Te porți de parcă ai încerca să afli dacă te iubește, rosti Ruth, încercînd să scoată ceva de la el. În fond știa că ieșise cu Giuliana. Dacă el îi spunea de întîlnirea lui, atunci putea să-i povestească și ea de Bernard, numai ca să vadă ce părere avea, dacă intenționa s-o trădeze cu o expresie de dezgust. Giuliana? insistă ea. Cum a mers? Știu că ai ieșit cu ea. Probabil că toată insula știe. Peggy v-a văzut plecînd.

– Hmm, murmură el. Ne-am dus la un afurisit de restaurant. Am mîncat o pizza.

Ruth izbucni în rîs.

– Ai scos o italiancă în oraș ca să mănînce una din pizzele noastre infecte? Chiar n-ai nici un pic de imaginație?

Toby înțepeni deodată, oprind leagănul și aproape aruncînd-o pe Ruth din el.

– Nu aveam de gînd s-o duc acolo, la început am mers la un restaurant de ăsta, mai fățos.

Aruncă ceea ce mai rămăsese din margarete înspre grădină.

– Și ce nu ți-a plăcut acolo? întrebă ea.

– Nimic. Îmi pare rău, Ruth, uită că am adus

vorba de asta. De fapt a fost grozav cu ea, mai ales că o plac foarte tare. Dar... oftă şi se ridică, întinzîndu-se de parcă ar mai fi avut nevoie de un somn bun. Ce rost are? În curînd o să plec. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să mă leg de cineva. Iar atunci cînd placi cu adevărat pe cineva, în mod cert nu e persoana care să stea să te aştepte să te întorci.

Profund, cugetă Ruth, privindu-l pe Toby intrînd în casă, cu un aer abătut.

– Poate că ar trebui să-i ceri să meargă cu tine! îi strigă ea din urmă. Aşa o să ai de cîştigat pe toate fronturile!

– Deci, Samantha, cum a fost cina?

Stella ridică privirea atunci cînd umbra lui Simon căzu peste masă. Se simţea chiar mai mică decît înainte, aşezată pe canapeaua scundă din holul hotelului.

În faţa ei se afla ceaşca goală de cafea şi poleiala de la bomboanele de ciocolată cu mentă. Abigail se dusese la toaletă şi Stella rămăsese singură pe canapea, privindu-i pe cei care luaseră masa întorcîndu-se la bar.

Îi zîmbi, din politeţe, ceea ce Simon consideră că era o invitaţie de a se aşeza pe canapea, alături de ea. Zîmbetul ei dispăru, dar prea tîrziu, pentru că el deja se instalase comod, cu picioarele lungi strecurate pe sub măsuţa de sticlă.

Încă un pic, îi spuse singură, încercînd să nu rîdă, va încerca să mă cuprindă cu braţul pe după umăr, ca un puşti.

– Hei, bună, rosti Abigail, întoarsă de la toaletă. Se aşeză pe fotoliul din faţa lor, privindu-i pe Stella şi Simon amuzată. Stella se încruntă spre ea.

– Tocmai o întrebam pe Samantha despre mîncarea de aici. Noi am ajuns s-o evităm, prea am petrecut multă vreme prin astfel de locuri ca să ne mai tenteze. De regulă ne mulţumim cu un sandviş şi o bere. Privi spre bar şi, observîndu-şi colegul, îi făcu semn să vină la ei. Nu aţi vrea ceva bun şi rece? întrebă deodată.

– Ce anume bun şi rece? întrebă Stella, neînţelegînd jargonul barurilor. Pentru chestia asta o considera vinovată pe Abigail, care se afla în elementul ei.

– Îngheţată? Cremă de mentă frappe? Simon se apropie şi mai mult de ea, zîmbind.

Mirosea a pastă de dinţi şi pielea îi era frumos bronzată, asemenea cuiva care juca mult golf, dar avea grijă să poarte pălărie şi să se dea cu cremă protectoare.

Numai urechile erau roşii ca racul, de parcă ar fi fost lăsate deoparte din programul de îngrijire a pielii, şi făceau tot ce puteau pentru a-l da de gol. Păreau extrem de vulnerabile, iar Stella, prin ceaţa băuturii, simţi nevoia ciudată de a le săruta şi de a le spune că totul avea să fie bine.

– Sau am putea merge în altă parte, le zise Geoff care se apropiase de ei, rămînînd în spatele lui Abigail şi privind cu interes spre ea.

Abigail întoarse capul, care se afla la nivelul şlițului lui, cercetînd rapid acea zonă şi încercînd s-o cîntărească.

– Anna? întrebă Geoff, prinzînd-o de umeri. Ce părere ai? E un bar grozav puțin mai departe de hotel.

– Păi, de ce nu? rosti Abigail, privind cu atenție spre Stella. Puțin aer curat pe drum... Ei, Samantha, ce zici?

– Nu mă deranjează. Mi-ar face bine puțin aer, răspunse Stella, gîndindu-se că imediat ce aveau să iasă din atmosfera încinsă a hotelului, avea să poată respira în voie.

Își dădea seama că era beată și că avea nevoie de cel puțin două ore de pauză de băutură înainte de culcare, pentru a evita o mahmureală de zile mari. În plus, dacă mai stătea mult pe canapea, în mod sigur avea să aţipească chiar acolo. Atentă, se ridică și, urmată de ceilalți, o porni spre ieșire.

– Sper să nu vină nimeni să mă vadă așa, rosti Ellen nervoasă.

– Și ce ar conta dacă ar veni cineva? Doar e corpul tău, răspunse Willow morocănoasă.

După cum vorbise, în mod sigur ar fi preferat liniștea, dar Ellen era prea nervoasă. Ar fi preferat să discute ca la coafor, despre planurile de vacanță sau despre vreme, orice numai ca să-i fie distrasă atenția de la ceea ce se petrecea cu posteriorul ei.

Willow avea impresia că făcuse o greșeală. Își dădea seama că ar fi putut chema pe oricare dintre ei, iar în acel moment ar fi fost la fel de goi ca proasta asta de femeie cu fundul plat, ce zăcea întinsă pe masa ei, în timp ce o ungea cu vaselină și vitamina E (pentru a-i proteja pielea), înainte să

întindă pasta de ghips. Cu toții fuseseră speriați de propunere. Aşa de speriați, încît, dacă ar fi insistat, l- ar fi putut avea pe Bernard acolo. Deşi n-ar fi avut nici un rost să-l aibă aşa, cugetă mai departe, în timp ce întindea ghipsul.

Singurul mod în care-l dorea pe Bernard gol şi întins cu fața în jos pe masa ei mare era numai dacă era şi ea goală şi întinsă cu fața în sus sub el. Acea Ellen, meditä ea în continuare, trîntind cu sete pasta lipicioasă, era genul pudic, care se referea la părțile sale intime ca la Doamna Păsărică şi Dumnul Popou.

Se dezbrăcase într-un colț şi apoi venise fuga spre masă, încercînd să-şi acopere părțile ruşinoase. Îşi trecu unghia ruptă peste spatele ei, scuzîndu-se apoi nesinceră.

Ar fi preferat s-o aibă acolo pe Ruth. Pe Ellen îşi risipea bunătate de furie.

Lui Philip Porter îi plăcea să stea în maşina lui pe întuneric. Putea folosi minilanterna ce se putea ataşa carnetului de observații. Sora lui i-o făcuse cadou de Crăciun şi de atunci aceasta era prima dată cînd o folosea.

Se agitase inutil din cauza ei, pentru că nu suporta să aibă în casă ceva ce aparent nu putea folosi, dar pentru care trimisese o scrisoare de mulțumire. Acum însă o prinsese de marginea foii de observație, pe care trecuse în ordine vizitatorii insulei din ziua aceea.

De acum nu mai parca în fața barului, de cînd cu seara rezervată numai doamnelor, cînd venise po-

liția şi-l atenționase, spunînd că prezența lui putea da naştere la interpretări nedorite. Acum se afla ceva mai departe de clubul de canotaj şi, deşi nu mai vedea la fel de bine bacul, cel puțin putea admira fără impedimente cabanele înşiruite pe malul celălalt.

Cea vopsită ridicol în albastru era luminată ca ziua, ceea ce era neobişnuit şi extrem de interesant. În mare parte a timpului, acea casă era luminată doar foarte slab, ca un altar pentru un hippiot mort, strălucirea lumînărilor reflectîndu-se unduios pe pereții stacojii.

Acum însă încăperea era luminată asemenea unui studio de televiziune şi, dacă nu cumva începuse să aibă halucinații, ar fi putut jura că văzuse o persoană despuiată, o femeie, fugind prin încăpere. Se întinse spre torpedou de unde scoase binoculul mic, dar performant. Aceea era casa unei femei extrem de ciudate, Wilma Doreen Ellis, şi de aceea nici nu se simțea vinovat că o spiona fără jenă, ci avea sentimentul că-şi făcea doar datoria de cetățean onest.

Ce bine ar fi fost dacă era Ted Kramer acolo, ca să vadă ce se petrecea, cugetă surescitat, în timp ce mîinile îi asudau pe binoclu.

Dar acesta prefera să-şi petreacă vremea luînd ceaiul cu babornița răutăcioasă de pe barjă. Dar ce naiba-i făcea femeia cea ciudată celei goale? Ce îi întindea pe corp?

Prin minte îi trecu gîndul că Wilma Doreen se apucase să-şi glazureze vecina, mai precis posteriorul acesteia, ca pe un tort. Chicoti nervos atunci

cînd încercă să se gîndească unde intenționa să pună lumînările. Simți o excitare sexuală neașteptată, așa cum i se întîmpla în adolescență.

Iar atunci cînd auzi ciocănitul din geamul mașinii, tocmai se pregătea să scape de tensiunea acumulată, ca în copilărie.

– Cred că am mai discutat despre acest lucru și înainte, nu-i așa, domnule? rosti polițistul grav, așezîndu-se cu fermitate între Philip Porter și cabanele de pe celălalt mal.

Trecuseră decenii de cînd Stella nu mai dansase așa de aproape de un bărbat străin. I se părea aproape ireal felul în care se legăna ușor, fără direcție, prin întunericul din bar, de parcă amîndoi ar fi fost într-un film prost.

Orice ar fi încercat vreunul din ei să spună, ar fi sunat fals sau patetic, drept pentru care Stella era recunoscătoare că optaseră pentru tăcere.

În timp ce dansa, își aminti de distracțiile din tinerețe, de la școală și discotecă, din zilele de dinaintea lui Adrian, cînd fiecare tip reprezentase doar o erecție de care se frecase triumfătoare. Chiar și muzica era la fel, înceată, ușor decadentă, plăcută urechii.

Însă în clipa aceea avea nevoie de Simon ca s-o proptească să nu cadă în nas. În bar nu mai rămăseseră decît cîteva perechi, ce păreau prea obosite ca să plece. Iar ea se încinsese rău din cauza căldurii emanate de corpul lui Simon.

Nu mă simt bine aici, își spuse Stella, îndepărtîndu-se puțin de partenerul de dans, ca să o poată

căuta pe Abigail prin fumul dens.

– Samantha? Te simți bine?

Ochii lui Simon îi căutau privirea, dar ei îi venea greu să şi-o focalizeze asupra lui. Îl văzu că zîmbea satisfăcut, de parcă toate îi mergeau după plac.

– Mda, bine, îi răspunse, incapabilă s-o zărească pe Abigail prin bar. Probabil se dusese la toaletă sau ieşise la aer. Aerul i se părea ceva deosebit de atrăgător. Cred că o că mă duc să... începu, dar el, simțind că voia să scape, o prinse bine în brațe şi îşi lipi gura de buzele ei.

Foarte interesant, cugetă Stella detaşată, participînd la sărut mai mult din politețe. Parcă am revenit în adolescență, cînd mă pupam cu tot felul de necunoscuți la petreceri. Desigur, spre deosebire de petrecerile din adolescență, Simon se aştepta să facă ceva concret în privința erecției lui. Numai că ea nu-l plăcea chiar aşa de mult.

Îşi aminti de sfaturile pe care le dădea fetelor. „Poți să refuzi întotdeauna", parcă aşa le scrisese. Din păcate, să scape de avansuri nu era chiar aşa de simplu, cugetă, privind peste umărul lui Simon, căutînd-o în continuare pe Abigail. Poate că ea deja scăpase şi se dusese înapoi la hotel. Sau poate că se dusese la culcare cu Geoff.

– Mă întorc imediat, promit, rosti Stella, dezlipindu-se de Simon şi pornind spre toaleta doamnelor, înainte ca el să se fi putut întinde după ea.

– Iată-te în fine. Am observat că erai lipită ca o algă de domnul Software, rosti Abigail, care stătea pe un scăunel şi fuma o țigară, alături de un automat care vindea prezervative. Semăna cu portă-

reasa unui bordel. Acum mergem acasă? întrebă deodată.

– Da, mergem, rîse Stella, mai ales că domnul Software a devenit de-a dreptul Hard. Cum naiba ieşim de aici fără să fim văzute? Pentru că nu am nici un chef să...

Abigail chicoti şi mai trase o dată din ţigară, înainte s-o arunce în una din chiuvetele murdare.

– E o fereastră în ultima cabină, îi zise, ridicîndu-se şi arătînd spre o uşă pictată obscen.

– O fereastră? Vrei să ieşim pe fereastră? Stella întoarse capul spre uşa prin care tocmai intrase. În spatele ei se afla Simon, cu un ultim pahar de băutură în mînă. S-ar putea ca şi el să dea bir cu fugiţii şi să dăm nas în nas pe drum...

– Ba nu, rosti Abigail autoritară. L-ai lăsat să creadă că eşti o partidă sigură. E numai vina ta, te-am observat cum moţăiai cu capul pe pieptul lui. Dacă foloseşti un bărbat ca pe un obiect pe care să dormi, atunci nu e de mirare dacă el se aşteaptă să te culci pe bune cu el. Acum te rog să-ţi bagi fusta în chiloţi, aruncă geanta pe geam şi dă-i drumul după ea. Vin şi eu după tine.

CAPITOLUL 14

– Acum chiar sînt obosită, rosti Stella, cu picioarele pline de nisip întinse în față. Apa sărată îi provoca usturimi acolo unde se zgîriase la gleznă, atunci cînd sărise pe geam. Culmea era că fusese mai puțin dificil decît se aşteptase. Exercițiile făcute la Cameleon o ajutaseră, pentru că se urcase pe colacul vasului de toaletă cu uşurință, iar de acolo se cocoțase pe pervazul ferestrei, strecurîndu-şi trupul fără probleme în afara ei. Avuseseră noroc că se aflaseră la parter, pentru că, oricît de mult ar fi vrut să scape de Simon, nu s-ar fi simțit în stare să alerge pe acoperişuri şi apoi să coboare de pe ele pe burlan

– Nu te simți mai bine după o alergătură bună? Am avut impresia că eram iar copil. Nimic nu se poate compara cu asemenea emoții.

Abigail sătea întinsă şi se juca cu nisipul, ase-

menea unui copil. Marea agitată se afla la doar cîțiva metri mai departe, iar valurile ce se spărgeau de țărm vuiau în mod plăcut. La orizont începuse să apară prima geană de lumină, dar aceasta nu reușise să alunge complet întunericul nopții.

Stella își aminti că, de cîte ori venise cu copiii la mare, le spusese tot felul de povești, inventate pe loc, despre vasele pe care le zăreau în depărtare.

Lui Ruth îi plăcuseră poveștile despre petrolierele uriașe, cu un echipaj format din zece oameni, pe cînd lui Toby cele despre navigatorii împătimiți, prinși de furtună.

Din păcate, în clipa aceea nu vedea nici un fel de vapor în depărtare, ci numai digul vechi și părăginit.

– Cred că ne-au încuiat pe afară, rosti privind spre hotel. Nu se vedeau licărind decît cîteva lumini. Din locul în care erau ele, hotelul se ridica asemenea unui templu victorian, plin cu oameni bine crescuți ce se duseseră devreme la culcare și nu băuseră mai mult decît s-ar fi cuvenit.

– Nici vorbă de așa ceva, o asigură Abigail, întorcîndu-se să privească spre bătrînul hotel. Există oricum un portar de noapte. Gîndește-te numai la cîte evenimente publice participă oamenii care trag la hotelul ăsta.

Stella începu să rîdă.

– Nu știu de ce, dar cînd aud de eveniment public, automat mă gîndesc la o toaletă.

Abigail o trase în picioare.

– Încă nu te-ai trezit din beție. La fel de bine ai fi putut să te culci cu drăgutul de Simon, ca să dai

după aceea vina pe băutură.

– Dar ar fi fost oricum vina mea că am băut aşa de mult, răspunse Stella. Dar ce s-a întîmplat cu celălalt? Geoff, nu? Mi s-a părut destul de drăguţ. Iar tu de obicei nu te duci singură la nani, asta o ştiu sigur. Te păstrezi pentru momentul în care Martin o să vină acasă?

Abigail o porni încet pe plajă, cu pantofii în mînă.

– Mă păstrez pentru bărbatul potrivit, da. Poate că ar fi trebuit să fac treaba asta cu ani de zile în urmă, atunci cînd am avut ocazia. Acum n-are rost să încerc să mă mai revanşez pentru ce s-a petrecut. Rîse. Îmi place să văd că şi tu faci la fel.

Aerul rece al zorilor reuşise s-o mai dzmeticească pe Stella. Simţi imediat tristeţea lui Abigail şi-i păru rău că amintise de Martin.

– O să se întoarcă, o să vezi, îi zise, încercînd să-i insufle puţin optimism. Va trebui să se întoarcă pentru copii, iar atunci va vedea ce pierde. Atîta vreme cît şi tu ai grijă să-i arăţi că i-ai dus dorul.

– Poate. Dar îl mai vreau cu adevărat? Cum am mai spus, ar fi trebuit să mă mulţumesc cu ce ai tu, rosti Abigail morocănos. Haide, ar fi bine să mergem şi noi la culcare. Dacă dormim mai mult, admiratorii noştri vor pleca la conferinţa lor de doi bani.

– Haide, tată, te rog, se milogea Ruth la micul dejun, singurul moment în care-l putea prinde pe tatăl ei, înainte ca acesta să se preocupe numai de următoarea schimbare de situaţie din intriga curentă, e vorba numai de un weekend şi voi curăţa totul după aceea. O să am grijă să nu-ţi umble nimeni la

calculator. Dacă vrei, îl scot din priză şi-l aduc aici, şi imprimanta de asemenea.

Adrian continua să rontăie absent nişte pîine prăjită, de parcă habar nu ar fi avut ce băga în gură. Ruth oftă şi insistă, în pofida semnelor pe care i le făcea Toby din spatele lui Adrian, preocupat de prepararea cafelei.

– O să am grijă ca lucrările tale să fie în siguranţă şi, după ce se termină, o să fac curat. O să pun totul la loc exact aşa cum era. Cînd nu primi nici un răspuns, se aplecă peste masă şi-l forţă să-i dea atenţie. Nu o să las pe nimeni să stea pe scaunul tău special sau să-ţi fure şerbetul de lămîie. Se aşeză pe locul ei şi rămase în aşteptare, neavînd cum să-i facă o ofertă mai bună.

– Vrei chioşcul? întrebă el zăpăcit, de parcă nu ar fi ascultat nimic din ce-i spusese pînă atunci. Ca să-ţi expui bijuteriile în timpul tîrgului?

– Da, răspunse ea, abţinîndu-se cu greutate să nu dea cu pumnii în masă.

– Bine, se învoi el pe loc.

– Serios? Nu glumeşti?

– Sigur că nu glumesc. Adrian se ridică de la masă, luă cana cu cafea de la Toby şi deschise uşa, admirînd vremea frumoasă. Acum mă duc la treabă. Fii amabilă şi adu-mi ziarul, atunci cînd o să-l primim, dacă-l mai primim. Puştiul ăla întîrzie tot mai mult.

– Nu m-am aşteptat să fie aşa de uşor, îi zise Ruth lui Toby, în timp ce-l privea pe Adrian îndepărtîndu-se pe aleea din grădină. Ştii ce pretenţios devine atunci cînd e vorba de spaţiul lui de muncă.

– Asta se întîmplă numai din cauză că nu vrea să afle cineva că scrie romane porno. Cred că e oribil să te simți jenat de meseria pe care o ai. Cam la fel se întîmplă şi cu postituatele care au familie şi se apucă să organizeze serbări la şcoală. Mă întreb ce spune tata cînd se duce la petreceri şi cineva îl întreabă cu ce se ocupă. Pentru că nu cred că le spune că face o avere din cărți pentru labagii.

– Asta se întîmplă numai din cauză că încă mai crede că noi nu ştim nimic, de parcă am mai avea trei ani. Pentru că nu văd ce i-ar păsa dacă ar ştii cineva ce face. E speriat doar să nu se apuce vreo gură-bogată să ne spună şi nouă. Mă tot aştept să aud treaba asta de la Willow, doar ca să ne facă în ciudă. Am sentimentul neplăcut că ştie totul despre cei de aici.

Toby începu să rîdă.

– Ştie de ce nu mai primim ziarul. Tipul de la consiliu a fost arestat pentru că o spiona în timp ce îi lua mulajul lui Ellen, iar mama puştiului cu ziarele nu-l mai lasă să vină aici. A declarat că se petrec tot felul de lucruri necurate.

– Sper că nu e vorba de tipul amabil din consiliu, nu? Cel care e prietenul lui Peggy.

– Nu, sigur că nu. Cel ciudat, care stă mereu în maşină, îşi şterge geamurile şi poartă mănuşi. Ceea ce nici nu e de mirare.

– Nu, cred că nu. Toby? Ruth privi repede în jur, ca să se asigure că erau singuri. Crezi că tata e, cum să spun, în regulă?

– Cum adică, „în regulă"? Dacă a înnebunit sau dacă e cumva bolnav?

Ruth se gîndi o clipă.

– Nebun, aşa cred. Nu mai e la fel de cînd a ieşit serile trecute. Se comportă de parcă ar fi avut parte de un şoc. Cred că s-a întîmplat ceva. Nu se poartă în halul ăsta numai pentru că îi e dor de mama.

Toby se ridică deodată de la masă şi-şi duse cana la chiuvetă. Se apucă să scoată vasele curate din maşina de spălat, ca să le pună deoparte.

– Uite, mai bine ai sorta tacîmurile, îi zise, punînd coşul de plastic în faţa lui Ruth. Sînt sigur că e bine, doar că e preocupat de muncă, asta-i tot. Nu merită să-ţi faci griji din pricina asta.

– Acum îmi fac griji pentru tine, îi răspunse ea rîzînd. Nu-mi aduc aminte să te mai fi oferit vreodată înainte să speli vasele...

Stella ieşi din parcarea hotelului, dorindu-şi să fi mers direct acasă. Nu avea nici un motiv să n-o facă, îşi spuse singură, blestemîndu-se că se lăsa dusă de nas de firea ei amabilă. Ar fi putut la fel de uşor s-o ducă pe Abigail la ea acasă şi apoi să-i spună că venise momentul să se descurce de una singură.

Nu avea de ce să fie aşa de dificil, în fond Martin nu era mort. Dar, desigur, cum s-ar fi simţiat ea dacă Adrian ar fi plecat cu o altă femeie, părăsind-o? În cazul ăsta n-ar prefera să-l ştie mort, ca să-i poată jeli cu demnitate dispariţia?

Oftă şi opri la semafor. Era de-a dreptul ridicol. Sigur că nu ar fi preferat să-l ştie mort, pe el sau pe Martin. Abigail stătea alături de ea, privind pe geam la casele colorate, ridicate la malul mării.

Nu părea copleşită de gînduri sau de frămîntări, observă Stella.

Nu se vedeau mulţi oameni pe plajă, mai ales că la acea dată cei ce-şi permiteau preferau coastele însorite şi calde ale Spaniei, dar se zăreau în schimb cîteva grupuri de pensionari, îmbrăcaţi în haine colorate, avînd pe deasupra nelipsitul pardesiu maroniu.

– Să nu mă laşi vreodată să-mi cumpăr un asemenea pardesiu, murmură Stella, atunci cînd se opri ca să lase un grup de babe îmbrăcate identic să treacă strada. Dacă iau vreodată aşa ceva, fă bine şi împuşcă-mă. Promiţi?

– Doamne sfinte, dragă, desigur. Promit, încuviinţă Abigail, înţelegînd perfect gîndurile Stellei.

Ăsta e motivul pentru care o plac, meditä Stella ceva mai bine dispusă.

Venetia şi James aşteptau într-o mică antecameră, aflată aproape de intrarea principală a şcolii. Mica încăpere rozalie, mobilată discret cu lucruri de bună calitate, era împînzită de fotografii şi picturi ale foştilor elevi, fiind ceva mai primitoare decît biroul directoarei.

În mod categoric era locul în care erau aduşi copiii care urmau să primească veşti proaste sau cei bolnavi ce trebuiau luaţi acasă, înainte să-i molipsească pe ceilalţi. Probabil că tot aici părinţii sînt anunţaţi că, dacă nu plătesc taxele la timp, atunci trebuie să-şi ia copiii sau că progeniturile lor s-ar simţi mai bine într-un alt mediu, îşi spuse Stella.

De cum intrară, Abigail fu abordată de directoarea ce o privea speriată, neştiind cum să rezolve o

asemenea situație. Probabil că așa ceva nu era trecut în fișa postului, conchise Stella, observînd cum femeia evita s-o privească pe Abigail în ochi.

– Au amîndoi bagajele făcute și sînt gata de drum, șopti ea, aplecîndu-se spre Abigail.

– Mamă! strigă James, un puștan solid de doisprezece ani, care, cum dădu cu ochii de Abigail, se repezi spre ea, gata-gata s-o dărîme pe Stella. De ce mergem acasă tocmai acum?

Venetia, rece și foarte calmă, mai ales pentru cei zece ani ai săi, stătea liniștită pe un taburet. Nu făcu nici o mișcare spre Abigail, dar îi zîmbi politicos Stellei.

Stella simți imediat atmosfera încărcată și-și dori să fi rămas să aștepte în mașină. O învinuia pe Abigail c-o tîrîse după ea, tentînd-o cu una dintre primele picturi ale lui Bernard, ce era expusă chiar acolo, în camera de primire, deasupra căminului. Admiră tabloul mai mult din curiozitate, constatînd ușurată că era vorba doar de o natură moartă, pictată probabil cu mult înainte ca artistul să fi descoperit că adolescentele erau dispuse oricînd să se dezbrace pentru el.

Venetia privea scena cu totul neinteresată, de parcă era acolo ca să aștepte autobuzul. Pun pariu că Bernard nu i-ar cere niciodată să-și scoată chiloții, cugetă Stella.

– Dragii mei! le strigă Abigail plină de efuziune. Mergem cu toții acasă și apoi vom sta la Stella, unde vom vizita insula și artiștii care locuiesc acolo. Unde mai pui că vor avea un tîrg! O să vă placă.

Venetia strîmbă din nas, făcînd-o pe Stella să se

cutremure, din cauza răcelii ei evidente.

– Cu leagăne şi standuri de tras la ţintă? întrebă James. Crezi că aş putea cîştiga un peşte?

Abigail rîse.

– Nu e vorba de un bîlci, scumpule, îi zise, strîngîndu-l la piept, ci de un tîrg de artă, cu o mulţime de lucruri frumoase de vînzare, tablouri şi bijuterii.

– O să fie şi tata acolo? se interesă Venetia, apropiindu-se de Abigail şi privind-o cu seriozitate.

Dinspre uşă se auzi un oftat din partea directoarei, care spera să aibă parte de un spectacol dramatic pe cinste.

– Păi... nu, nu cred. Munceşte în America. E tare departe.

– Atunci sper să-mi aducă un cadou atunci cînd se va întoarce, rosti Venetia încrezătoare, zîmbind mulţumită.

Doamne, Venetia e fetiţa tatei, oftă Stella în sinea ei, şi va produce nenumărate necazuri dacă Martin nu se mai întoarce acasă.

– Mă duc să întorc maşina, rosti Stella deodată, dorind să scape de încordarea aceea neplăcută.

Din fericire, copiii erau foarte cuminţi, după cum putu constata în timpul drumului de treizeci şi cinci de mile de la internat şi pînă la casa lui Abigail. Amîndoi vorbiră puţin, nu se agitară deloc şi nici nu cerură apă sau mîncare.

Prin oglinda retrovizoare, Stella o putea vedea pe Venetia cum stătea pe locul ei, cu braţele strînse frumos în poală, privind tăcută pe geam.

James, care era mai mare şi avea maniere plăcute, încercase să evite momentele jenante de tă-

cere, sporovăind vesel despre colegi şi cursuri. În timpul pauzelor, Stella simţise că băiatul evita să menţioneze ceva.

Probabil întrebările iscoditoare ale directoarei, care dorea să afle ce se petrecea acasă la el.

– Unde e Cleo? întrebă Venetia cînd ajunseră acasă. Fata se apucă să alerge din cameră în cameră, căutînd pisica.

Stella o auzea cum alerga la etaj şi apoi la nivelul mansardei, unde erau camerele copiilor şi apartamentul fostelor dădace. Venetia dădu buzna de pe scări înapoi în hol.

– Iartă-mă, scumpo, ce anume ai spus? o întrebă Abigail, verificînd robotul telefonic, fără a-i da atenţie copilului.

– Cleo! urlă Venetia, lovind-o pe Abigail cu pumnul în coapsă. Unde e pisica mea?

– E la mine acasă, pe insulă, îi explică Stella cu calm. Cînd mămica ta a venit la mine, n-a vrut să lase pisicuţa singură în casa asta mare, aşa că a adus-o la noi într-un coşuleţ. E foarte fericită acolo, pe cuvînt că da. Oricum o s-o revezi în curînd. Îi zîmbi fetiţei, sperînd s-o mai potolească.

– Crezi că şi tata o să vină tot acolo? o întrebă aceasta, încruntată.

– Nu ştiu, răspunse Stella.

– La naiba! murmură Abigail, iar Venetia se strîmbă dezgustată şi se retrase repede la etaj. Nici măcar un afurist de „Bună, ce mai faci?", se plînse Abigail, oprind maşinăria. De fapt, un: „Bună, ce mai faci, toate actele de la casă sînt în seif" ar fi fost şi mai frumos.

– La fel de frumos ca: „Bună, mă întorc acasă? întrebă Stella zîmbind.

Abigail rîse.

– Mult mai bun! Haide să căutăm cea mai bună cameră de oaspeți şi după aceea să ieşim în grădină ca să vedem ce temperatură are apa din piscină. Dacă termostatul mai merge bine, atunci am putea să înotăm puțin.

Adrian scrise cuvîntul „Sfîrşit" în josul paginii, se lăsă pe spate în scaunul lui ergonomic de piele şi închise ochii. În spatele pleoapelor, unde sperase să nu mai vadă nimic altceva decît întuneric, privea drept la sînii mici ai lui Abigail, ce străluceau sub razele lunii.

Sînt numai nişte sîni, îşi spuse singur, cu nimic mai grozavi decît ai altcuiva. Ce naiba sperase să descopere în spatele sutienului roz? Ce comori neaşteptate crezuse că va vedea?

Se comportase exact ca un puşti de nouăsprezece ani, de parcă restul vieții îl trăise fără rost, neînvățînd absolut nimic. Îşi frecă ochii, încercînd să şteargă acea imagine. În cele din urmă îi deschise şi se întoarse să privească la rîul care se umflase din cauza fluxului.

Partea superioară a barjei lui Pegyy se vedea clătinîndu-se pe deasupra zidului scund de piatră, iar Adrian îşi dori ca acea mişcare ritmică să nu-i mai amintească de sexul rapid din spatele maşinilor parcate în întuneric.

Mi se întîmplă numai din cauză că am terminat cartea, îşi spuse el, privind spre „Sfîrşit"-ul dactilo-

grafiat în josul paginii. Oricînd altcîndva ar fi fost mulțumit dacă ceea ce-l înconjura îi amintea de sex, pentru că l-ar fi ajutat enorm în muncă.

– Arăți de parcă ai avea o problemă, se auzi glasul plăcut al Giulianei, care-l făcu să tresară.

De cînd, se întrebă el, ajunseseră vecinii să vină să-l viziteze, fără nici o scuză, fără ca măcar să bată la uşă? Dar ce drăguță e Giuliana, şi spuse mai departe, admirîndu-i tenul măsliniu şi părul lung şi negru, strîns la spate cu o agrafă de metal, făcută probabil de Enzo. Avea gît lung şi un corp grațios, ce se mişca cu eleganță.

Îi zîmbi şi-i făcu semn să se aşeze pe vechiul fotoliu de trestie.

– Cam ce problemă crezi că aş putea avea?

Ea ridică din umeri şi se aşează, de parcă s-ar fi aflat la un interviu pentru un post.

– Nu ştiu, o problemă. Una cu care te lupți şi n-o poți rezolva. Rîse deodată. Ştiu, mai bine discuți cu soția ta, ea ştie cum să rezolve problemele celor-lalți, cu ea ar trebui să vorbeşti. Giuliana se aplecă în față, făcîndu-l pe Adrian şi-şi ferească privirea de la bluza ei albă, foarte simplă, de teamă să nu zărească vreun alt sutien rozaliu. Şi eu am o problemă, îi mărturisi deodată. Nu-l găsesc pe Toby, deşi mi-a spus că o să fie aici.

– Nu e în casă? întrebă Adrian prosteşte. În fond, chioşcul lui era probabil ultimul loc în care venise. Giuliana îi zîmbi cu bunătate, iar Adrian se simți ceva mai bine. Azi-dimineață, îi zise, amintindu-şi, spunea ceva că e rîndul lui să meargă la Willow. Poate că e încă acolo.

Giuliana rîse mulțumită, făcînd plomba de aur să strălucească în soare.

– Mă duc să văd dacă nu-l găsesc acolo. Vreau să privesc cum e turnat în ghips. Se ridică şi se îndreptă spre uşă, întorcîndu-se cît să-i facă lui Adrian cu ochiul. Acum e momentul să-l văd dezbrăcat, îi zise rîzînd.

Adrian o privi îndepărtîndu-se pe aleea din grădină şi-şi dori deodată ca Stella să fi fost acasă. În clipa aceea era probabil la Abigail, îşi zise, privind la ceas şi ridicînd receptorul telefonului. Voia să-i spună că terminase cartea şi că-i ducea dorul.

Luă agenda şi începu să formeze numărul, oprindu-se la mijloc, atunci cînd îşi dădu seama că mai mult ca sigur avea să-i răspundă Abigail. Deschise un alt fişier pe calculator în care-şi notă cîteva gînduri cu privire la o nouă carte. Se gîndi că în noul roman ar putea introduce numai lenjerie intimă de un roz-aprins...

– Asta da viață, oftă Stella, ferindu-şi ochii de soare ca s-o poată vedea pe Venetia plonjînd în piscină precum o focă rozalie. Întinse mîna spre masă după paharul cu vin alb de la gheață. Cîteva picături înghețate i se scurseră de pe buza paharului pe costumul de baie, înfiorîndu-i stomacul.

– Te simți bine? o necăji Abigail. Mai pot aduce ceva pentru doamna?

Stella se mişcă leneşă pe şezlongul moale, ridicînd un picior ca să-şi admire pedichiura de la Cameleon.

– Nu, nu cred, asta cel puțin deocamdată, mulțu-

mesc. Deşi mai tîrziu s-ar putea să-mi doresc un scalv musculos care să vină să agite un evantai peste corpul meu sărutat de soare.

Chicotiră amîndouă, cu privirile ațintite spre marginea peluzei, unde tînărul grădinar al lui Abigail, blond, bine făcut şi gol pînă la talie, cu torsul strălucind de transpirație, tundea cu atenție gardul viu.

– E foarte bun, admise Abigail, continuînd să-l admire.

– La ce? întrebă Stella.

– La grădinărit, desigur! La ce altceva te gîndeai?

– Ştii foarte bine la ce mă gîndeam. Spune-mi, el a fost unul dintre cei aleşi? întrebă curioasă. Oare oamenii, oamenii ca ea, chiar făceau sex cu bărbații tineri şi frumoşi, sau era numai o bîrfă de salon? În mod sigur Abigail nu putea fi chiar aşa de decăzută, mai ales la vîrsta ei. Maturii nu făceau aşa ceva.

– Ce întrebare! rosti Abigail, prefăcîndu-se şocată. Ți-am spus că e aici pentru grădinărit. Ar trebui să-i vezi trandafirii...

– Serios, rîse Stella, simțind că Abigail nu intenționa să-i spună adevărul. Dar ea i-ar fi spus ceva lui Abigail dacă noaptea trecută s-ar fi culcat cu Simon? Probabil că nu.

– M-am plictisit, rosti Venetia, ridicată pe treptele piscinei, privind spre maică-sa şi aşteptînd să găsească o soluție imediată la problema ei.

– Dar cum se poate să te plictiseşti? o întrebă Stella, scandalizată. E aşa de frumos afară şi sînt atîtea lucruri interesante de făcut.

Venetia o ignoră.

– M-am plictisit, repetă, privind-o urît pe Abigail, care oftă nemulțumită.

– Serios, scumpo? Îmi pare rău să aud așa ceva, dar va trebui să te amuzi singură o vreme. De ce nu te duci să-l cauți pe James? Poate că vrea să se joace cu tine.

– E la el în cameră, în fața calculatorului. E plictisitor. Se apucă să lovească cu palma în apă, în așa fel încît să le stropească pe cele două femei.

Stella simți un val de nerăbdare față de copil. Ea nu le permisese alor ei să se plîngă de plictiseală.

Propria ei mamă spusese mereu, şi-şi amintea chiar şi acum, că numai oamenii plictisitori se plictisesc, pentru că sînt incapabili să-şi găsească singuri ceva de făcut.

– Ai putea să citeşti o carte, îi sugeră, sau apucă-te să faci ceva.

– Să fac ceva? Ce anume? Cum? Venetia încetă să mai stropească şi se întoarse s-o privească pe Stella sincer interesată.

Stella îşi scormoni memoria după jocurile pe care le inventase ca s-o amuze pe Ruth.

– Ştiu, îi zise, păpuşi de hîrtie, din acelea pe care poți să lipeşti hainele. Te-ai jucat vreodată cu așa ceva?

Venetia lovi din nou cu pumnul în apă, înfuriată de-a binelea.

– Sînt plictisitoare.

– Nu şi dacă le faci tu singură, îi răspunse Stella cu răbdare. Mai ales dacă tu decizi cum să arate şi le faci singură hainele. Atunci pot să fie extratereştri

cu chipuri verzi, sau pot arăta ca prietenele tale, ori poți desena și decupa o pisică. Dacă te duci să aduci hîrtie, creioane colorate și o foarfecă aici, ne putem așeza sub umbrela cea mare și o să-ți arăt cum să le faci.

Închise ochii, dorind să-i lase fetiței timp de gîndire, și, după cîteva clipe o auzi ieșind din piscină și fugind în casă.

– Te pricepi așa de bine la copii, rosti Abigail. Dacă eram singură, atunci m-ar fi convins să mergem pînă la cel mai apropiat magazin ca să-i cumpăr o jucărie de doi bani cu care să se distreze cinci minute. Desigur, Martin ar fi dus-o direct la Hamley's. Ar fi trebuit să aibă o mamă ca tine, nu ca mine.

– Aiurea, răspunse Stella, ridicînd fața spre ultimele raze de soare din acea după-amiază, dorind să se bronzeze puțin.

– Pe cuvînt că ar trebui să schimbăm locurile, continuă Abigail. Te-ai descurca mult mai bine cu casa și copiii mei. Pun pariu că tu ai putea să-l ții și pe Martin în frîu.

– Vorbești despre el de parcă ar fi un cățel rătăcit. Și tu ce ai face, în timp ce eu aș prelua responsabilitățile tale?

– Oh, cred că m-aș descurca, o asigură Abigail. Ți-am spus, aș putea să fiu foarte fericită cu ceea ce ai tu. De asta și insist că ar trebui să schimbăm locurile. Răspunde sincer, nu te-ar deranja dacă ai locui aici, nu?

Stella ridică fruntea și privi spre grădina imensă. Alături de ea se afla terenul de tenis, acoperit. Ga-

rajul, în fața căruia strălucea Mercedes-ul argintiu al lui Abigail (reparat şi arătînd ca nou), se afla într-o parte a casei.

Aceasta, în formă de L, de culoarea laptelui, întreținută desăvîrşit, era genul care aprea în revistele magazinelor elegante.

Dacă ar fi fost scoasă cumva la vînzare, ar fi acoperit o întreagă pagină din „Country Life", fără ca prețul să fie cumva menționat, din respect pentru bugetele reduse ale oamenilor simpli.

Stella se gîndi la insulă, la pînzele de păianjen de propria bucătărie, la certurile legate de eventualul pod, la barja lui Pegyy şi ego-ul umflat al lui Bernard.

– Sigur că nu m-ar deranja să stau aici. Pe cine ar deranja treaba asta? oftă resemnată. Nici măcar nu era nevoie să mai întrebi.

CAPITOLUL 15

Ruth zăcea întinsă cu fața în jos pe masa lui Willow, cu bărbia proptită în palme, privind fără interes în jur. Sînt la mila ei, cugetă ea. Pentru că era prea tîrziu să mai refuze, putea doar să spere că ceea ce ungea Wilow peste posteriorul ei era într-adevăr o combinație de vitamina E cu vaselină. Deşi ar fi putut fi orice altceva, medită Ruth visătoare, savurînd masajul şi eventualul pericol.

Ar fi putut fi unsoare de la maşina lui Toby, amestecată cu dezinfectant de WC-uri, sau cine ştie ce acid care avea să-şi ardă pielea. În acest caz, Willow n-ar mai fi avut nevoie de un mulaj, ci ar fi expus pielea arsă şi zdrențuită, ca pe o operă de artă. Poate că avea o colecție întreagă de piei de la rivalele sale, ascunse într-un cufăr sub pat, pe care le-ar fi putut expune la o expoziție restrospectivă. Mîinile lui Willow lucrau cu pricepere şi agilitate, de

parcă ar fi fost maseuză de meserie, în timp ce Ruth se simțea din ce în ce mai adormită. Se întrebă somnolentă dacă Willow avea habar că, în urmă cu o jumătate de oră, făcuse dragoste cu Bernard pe canapeaua acoperită de catifea. În timp ce corpurile lor se mişcaseră la unison (exasperant de încet, cugetă Ruth, iar Bernard pufăise precum un tren de acum o sută de ani), ea privise cum se ridica praful în jurul lor, dansînd în soare. Se întrebă imediat, aşa cum o făcuse în acel moment, dacă era normal să se uite după cai verzi pe pereți, în loc să se fi abandnat cu totul în focul pasiunii.

– A terminat treaba cu tine? întrebă Willow, trezind-o pe Ruth din visare.

– Cum? Ruth încercă să se răsucească pe jumătate, ca să-şi dea seama dacă Willow se referise la amor sau la tablou.

Willow însă o lovi peste coapsă, poruncindu-i să stea locului.

– Tabloul, te întrebam dacă Bernard a terminat nudul tău? Am impresia că a cam lungit-o cu tine.

Ruth ridică din umeri imperceptibil, simțindu-se cumva triumfătoare, nu doar față de Willow, ci față de toate fetele care fuseseră schițate, seduse şi abandonate aproape imediat.

Sentimentul îi fu însă curmat rapid, atunci cînd Willow continuă:

– Dar, desigur, la tine are mult mai mult de pictat decît la ceilalți, nu? La tine trebuie să folosesc de două ori mai mult ghips decît am folosit pe slăbănoaga aia de Ellen McIver.

– Ei bine, nu cred că aş vrea ca vreo bucățică

din mine să arate ca vreo buățică din ea, rosti Ruth morocănoasă.

Willow îşi trecu încet mîna peste fesa stîngă a lui Ruth, vrînd parcă să sublinieze astfel mărimea ei considerabilă.

– Eu n-aş fi folosit cuvîntul bucățică, rosti ea. Poate bucățoaie. Acum te rog să stai complet nemişcată, pentru că încep să pun ghipsul.

Ruth îi ignoră sfatul şi se întoarse cît de mult putu, ca Willow să poată vedea limpede că era furioasă.

– Ascultă, ții morțiş să plec chiar acum, pentru că n-am de gînd să te ascult cum mă insulți, e limpede? Ştiu că am un corp aşa cum trebuie, clar? E tînăr, suplu, moale şi frumos. Şi nu sînt sigura care are această părere.

Cuvîntul „Na!" rămăsese nespus, dar Willow preferă să tacă, ceea ce nu era de bun augur. Ruth îşi muşcă buzele, întrebîndu-se dacă nu cumva se înscrisese singură pe lista de tortură.

Dar nu era vina ei, Willow meritase săpuneala. Nu ar fi trebuit s-o insulte. Nu ar fi trebuit să fie aşa de obsedată de Bermard, mai ales dacă nu intenționa să facă ceva concret în această direcție. Părul ei arăta de-a dreptul ridicol, încercînd să imite noua tunsoare a lui Abigail. Arăta de parcă şi l-ar fi smuls, nu l-ar fi tăiat cu foarfeca. Poate că aşa şi făcuse, îşi zise Ruth mai departe, pentru că era în stare. Ce se întîmplase oare cu vechii hippioți, cu suflete blînde, tranchilizate de prea multe droguri, care propovăduiau pacea, dragostea şi se luau la pupat cu copacii?

Willow se apucă tăcută să ungă pasta de ghips peste fundul lui Ruth.

Ruth rămase tăcută, din respect pentru munca depusă de artist. Ghipsul era rece şi umed, dar procesul de întărire începu aproape imediat, ca o mască facială de calitate.

– Gata, am terminat, îi zise Willow, ştergîndu-şi mîinile pe o cîrpă udă. Acum te rog să stai nemişcată pînă cînd se usucă, iar eu o să vin ceva mai tîrziu să-l scot. Nu uita, nu trebuie să te mişti deloc. Nu-ţi încorda muşchii fesieri, pentru că altfel mulajul o să iasă plin de zbîrcituri, ori nu cred că ai vrea aşa ceva... Eu acum trebuie să fug să văd pe cineva. Nu lipsesc mult.

Nici măcar o cană cu cafea nu mi-a oferit, cugetă Ruth cu dezgust, lăsîndu-şi capul cît mai comod pe braţe şi închizînd ochii.

Willow mergea cît putea de repede pe potecă, încercînd să nu se împiedice de resturile azvîrlite cu neglijenţă sau de vegetaţia abundentă de pe marginea ei. Clopoţeii de vînt ai lui Enzo sunau ca pentru o furtună, dar pentru Willow păreau să fie mai degrabă precum nişte clopote de nuntă.

Bernard era pe balcon, savura o bere şi privea spre celălalt mal, căutînd o sursă de inspiraţie. O femeie tînără şi frumoasă, ce trecea pe celălalt mal împingînd un căruţ de copil, habar nu avea că Bernard o folosea ca să cerceteze distanţele perfecte între bărbie şi sfîrcurile sînilor, şi dintre sfîrcuri şi buric. Portretul lui Ruth se afla încă pe şevalet, ceea ce însemna că lucrarea nu era oficial terminată. Din

cînd în cînd privea spre el, încercînd să-l evalueze în mod obiectiv, să-şi dea seama dacă era cu adevărat terminat, sau mai avea nevoie de unele retuşuri. Gîndindu-se la tablou şi privind concentrat spre femeia de pe celălalt mal, n-o auzi pe Willow urcînd scările spiralate şi intrînd în studio. De obicei, atunci cînd tropăia cu ghetele, îi oferea cîteva secunde de răgaz, în care putea inventa vreo scuză ca s-o expedieze mai repede de acolo.

De această dată nu auzi nimic, pînă cînd ea nu se instală chiar în spatele lui, făcîndu-şi simţită prezenţa cu ajutorul respiraţiei calde ce-l lovea direct în ceafă. Bernard nu auzise nimic, pentru că Willow îşi scosese ghetele şi restul hainelor, astfel încât să nu mai facă nici cel mai mic zgomot. Pentru o fracţiune de secundă, Bernard se gîndi prostit că apelase la măsuri cam drastice doar de dragul unei discuţii sau pentru a-i cere cu împrumut o cană cu ulei. Nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă cu faţa spre ea ca s-o privească bine.

– Sîntem cu toţii un dar al naturii, rosti ea, stînd dreaptă, ca la un examen medical pentru armată, şi privind undeva peste capul lui Bernard.

Bernard luă şi ultima gură de bere şi puse paharul pe balustrada balconului.

– Mai bine ai intra înăuntru, îi zise, privind nervos peste rîu, la femeia care-şi plimba mai departe copilaşul adormit.

– De ce? Corpul meu nu merită văzut? Trebuie ascuns cu orice preţ? îl întrebă ea, forţîndu-l s-o privească.

Grozave ţîţe, se surprinse Bernard gîndind, spre

marea lui surprindere. Părul ciuntit îi era împodobit cu margarete. Flori de cîmp fuseseră împletite în mici coronițe ce-i împodobeau gleznele şi încheieturile mîinilor, iar în părul pubian îşi împletise flori de nu-mă-uita.

– Peter Blake a făcut un portret al lui Alice aşa, comentă el aiurea, întrebîndu-se cum putea trece pe lîngă ea, ca să ajungă la frigider să-şi mai ia o bere. Păi, stai jos şi îți aduc imediat ceva de băut.

– Nu vreau ceva de băut, prefer să mă pictezi, rosti ea cu fermitate.

– Poftim? Aşa, pur şi simplu? Termină, Wills, doar ştii că nu procedez aşa. Trebuie pregătiri serioase, o gîndire de ansamblu, nu se poate pe nepusă masă.

Asemenea sexului, îşi zise el în sinea lui, întrebîndu-se dacă nu cumva şi ea se gîndise la acelaşi lucru. Sigur că da, altfel ce ar mai fi căutat acolo? Cînd trecu pe lîngă ea în drum spre frigider, o privi şi din spate. Avea un fund de milioane, demn de a fi modelat în aur pur. Muşchi fesieri tari, pentru care alte femei ar fi fost capabile să facă moarte de om, formați probabil datorită faptului că fusese nevoită să ridice bucăți grele de lut.

Începu să caute ceva de desfăcut sticla, în timp ce se gîndea la felul în care lucra ea, cum stătea la roată, învîrtind-o cu picioarele, modelînd lutul umed cu mîinile, dîndu-i formă. Se gîndi cum ar fi fost dacă ar fi lucrat aşa cum era în acel moment, adică goală-puşcă. Cînd ceva se mişcă în sufletul lui, îşi dădu seama că Willow cîştigase. Dar înfrîngerea nu părea deloc amară. O parte a minții sale îl duse cu

gîndul la celebritatea pe care o întrevăzuse pentru bătrînețe, interviuri la reviste celebre, premii, recunoaştere internațională, titlul de cavaler, discursuri memorabile ținute la dineuri de gală. Se gîndi că majoritatea pictorilor celebri îşi datoraseră notorietatea nu doar datorită operelor lor. Willow, care era capabilă de astfel de gesturi, ar fi putut deveni un bun de preț pentru el. Reprezenta o pereche mai mult decît potrivită.

Stella, care sosi în mijlocul după-amiezii, observă imediat lipsa maşinii omului de la consiliu, în fața clubului de canotaj. Nu se mai vedea nici urmă de Nissan. Probabil că a terminat cu supravegherea, îşi spuse în timp ce parca în fața bacului. Se întrebă la ce concluzie ajunsese şi dacă avea să fie de un real folos comunității. Garajul lui Toby era închis şi încuiat cu lacăt, ceea ce însemna că terminase cu munca la maşină.

Deci pierduse tura inaugurală, realiză cu regret, în timp ce-şi aşeza bagajele pe pluta bacului. I-ar fi plăcut s-o vadă pornind la drum, vopsită şi curățată, complet reparată, după ce, cu un an înainte, fusese remorcată pînă acolo, în speranța că avea să poată fi refăcută cîndva.

Se apucă să învîrtă manivela, întrebîndu-se dacă doar îşi imagina că-i venea mai uşor sau pur şi simplu încerca să justifice cheltuielile de la clubul de sănătate. Insula părea teribil de tăcută, fără zgomote care să lase să se înțeleagă că exista vreo activitate umană în jur. Putea auzi clopoțeii lui Enzo aflați în celălalt capăt al insulei şi măcănitul rațelor

din apropierea malului. Avea sentimentul că se afla într-un fel de suburbie clasică, de parcă toți locuitorii ar fi abandonat arta, în schimbul unei munci la birou. În aer se simțea miros văratic de iarbă și flori.

De-abia sosită din casa mare și calmă a lui Abigail, un adevărat rai de liniște și ordine, unde chiar și țipetele copiilor păreau îndepărtate, propriul cămin i se părea înghesuit, zgomotos și aglomerat. Nu era o probemă de persoane sau de zgomot, pentru că Stella se simți înghesuită chiar din clipa în care păși pe aleea din grădină și se împiedică de vegetația luxuriantă ce crescuse din abundență, fără ca să se obosească cineva s-o taie la vreme. Probabil că fiecare membru al familiei dăduse cu piciorul în lianele lungi, cît să nu se împiedice, sigur că Stella avea să rezolve și această problemă sîcîitoare, cînd avea să se întoarcă.

Pe treptele verandei, în timp ce se chinuia să-și scoată cheile din poșetă, observă două colete mari de ziare vechi, abandonate acolo. Era deja prea tîrziu să le mai ducă în fața clubului de canotaj, ca de acolo să fie ridicate de compania de reciclare care le colecta. Nimeni nu se ostenise să le ducă pe celălalt mal, medită supărată, întrebîndu-se ce altceva uitaseră să facă. Cum intră în casă, simți cum toată buna dispoziție îi dispărea. În clipa aceea o invidia sincer pe Abigail pentru ordinea domestică ce domnea în casa ei. În nici un caz servitorii ei nu ar fi uitat să pună detergent în mașina de spălat vasele sau să curățe sticlele de lapte, permițînd să se adune zece astfel de recipiente murdare chiar sub chiuvetă. Era sigură că doamna Morris venise

la treabă ca de obicei, dar ea nu spăla niciodată sticlele de lapte. Era treaba familiei să le spele şi apoi să le ducă pe celălalt mal ca să le pună în lăzile goale, lăsate special acolo, pentru a fi ridicate mai tîrziu de lăptar. Casa întreagă ar fi avut nevoie de o curăţenie bună, se gîndi mai departe, dar înainte de a se apuca temeinic de treabă, trebuia să facă puţină ordine în jur.

Îşi duse bagajele sus pe scări, gîndind că era preferabil să despacheteze şi să se calmeze, înainte să dea buzna peste Adrian, în chioşc. Nu intenţiona să înceapă să se certe cu el, imediat după sosire, pe teme domestice, ar fi fost prea urît din partea ei. Va aduce în discuţie problema ceva mai tîrziu, cînd avea să se adune întreaga familie. Era preferabil să se prezinte la el în forma în care se afla, oferindu-i ocazia să se arate fericit, ba nu, chiar încîntat s-o vadă.

Începu să se învîrtă mulţumită prin cameră, punînd lenjeria în coşul de rufe murdare, pregătind rochia roşie, plină de nisip, ce mirosea a mare şi a colonie dulceagă, amintire de la Simon, pentru următorul drum la curăţătoria chimică.

Simon, cugetă ea zîmbind, el nu trebuia menţionat familiei. Mai bine să le spună de tratamentele şi exerciţiile făcute la club, şi de meniul fistichiu de la restaurant.

Stella tocmai se gîndea să se uite puţin prin sacul de corespondenţă de la redacţie, care probabil odihnea pe biroul de pe palier, cînd uşa de la bucătărie se trînti violent şi în toată casa răsună un vaiet de disperare. Ajunse pînă la urechile ei, amin-

tindu-i de un copil căruia prietenul cel mai bun i-a furat jucăria.

– Ruth? Ce s-a întîmplat? Stella dădu fuga la parter şi-şi strînse fiica nefericită în braţe.

De-abia după cîteva clipe observă Stella că Ruth era înfăşurată doar într-o cuvertură de pat şi că tremura toată. În spatele ei se vedea o dîră mare de ceva ce semăna cu creta, amestecată cu bucăţi mai mari de ghips.

– Unde-ţi sînt hainele? întrebă Stella ştergînd lacrimile de pe obrajii fiicei ei. Ţi-a făcut ceva Bernard? întrebă suspicioasă, încercînd să nu-şi arate furia. Era foarte important ca Ruth să-i spună dacă se petrecuse ceva îngrozitor, nu să se sperie şi să tacă din cauza ostilităţii din glasul ei.

– Willow, reuşi Ruth să rostească cu mare greutate. A plecat şi m-a lăsat baltă. A plecat cu nu ştiu cîte ore în urmă. Stella se simţea depăşită de situaţie. Special nu s-a mai întors, continuă Ruth, suspinînd viguros.

– Haide, mergem sus şi căutăm ceva de îmbrăcat. Cînd Ruth urcă prima treaptă a scării, alte bucăţi de ghips începură să cadă în urma ei, ceea ce o îngrijoră serios pe Stella.

– Ce-i chestia asta? De ce eşti acoperită de ea? întrebă.

În spatele ei, Adrian îşi făcu apariţia în bucătărie.

– Ce se petrece aici? Am auzit pe cineva plîngînd şi am zărit o pătură trecînd în goană pe lîngă chioşc... Bună, Stella. Doamne, Ruth, ce s-a întîmplat? Eşti alergică la ghips? Adrian, ca un trădător,

după părerea Stellei, părea să considere întîmplarea extrem de amuzantă.

– Dacă îți închipui că-i distractiv... şuieră Stella spre el.

– Păi, chiar este, nu? Stai, am uitat că tu nu ştii că Willow şi-a pus în cap să facă mulaje după fundurile tuturor insularilor. Se pare că acum era rîndul lui Ruth.

Ruth îi aruncă o privire rece, îşi strînse pătura în jurul trupului şi continuă să urce scările.

– Uite ce ai făcut, îl acuză Stella. Chiar nu ai nici un pic de sensibilitate?

– Da, şi mie-mi pare bine să te văd, scumpo, rosti Adrian, fără pic de veselie, de această dată. Presupun că greutatea pierdută la clubul de sănătate a inclus şi simțul umorului.

– Ce e aşa de amuzant s-o vezi pe fiica ta plîngînd? Nu-mi pasă care sînt smintelile artistice ale lui Willow, dar nu era cazul s-o trimită acasă în halul ăsta.

Se întoarse şi urcă după fiica ei, urmînd dîrele de ghips făinos sau bucățelit spre ultimul etaj al casei. Auzind duşul în baie, ciocăni cu putere la uşă.

– Ruth? Vrei să discutăm despre asta? Stella îşi muşcă buzele, sincer îngrijorată. Cel puțin plînsul încetase, deşi, prin zgomotul făcut de apă, se auzea clar că fiica ei încă mai suspina.

– Nu, strigă Ruth, adăugînd: Poate mai tîrziu.

Adrian dispăruse în refugiul său din chioşc, presupuse Stella, cînd coborî la parter. Plecase şi o lăsase pe ea să se descurce cu ghipsul sfărîmat de

pe carpetele celor două scări şi de pe covoarele din hol, la fel cum el şi ceilalţi ignoraseră sticlele de lapte, pachetele de ziare şi plantele ce crescuseră peste măsură. Probabil că tot ghipsul acela avea să înfunde ţevile după duşul lui Ruth şi atunci tot la ea aveau să vină şi cu beleaua asta, ca s-o rezolve. Se gîndi că n-ar fi stricat s-o aducă pe Willow acolo şi s-o pună să facă curat, în fond, ea era de vină. Oftă şi se întinse să ia aspiratorul din dulpul de sub scări, gîndind că cel puţin mizeria proaspătă putea fi strînsă imediat, cu un minim de efort. Şi oricum, în afară de ea nimeni nu s-ar fi obosit să facă ordine.

Adrian era aplecat peste zidul scund al grădinii, privind spre rîu, întrebîndu-se dacă Peggy era pe barja ei şi dacă avea chef să-i ofere o cană cu ceai. N-o mai prea văzuse în ultima vreme, pentru că se părea că luase obiceiul să iasă adesea în oraş cu noul ei prieten din consiliu. De asemenea, o zărise îmbrăcată cu haine noi, un pardesiu adevărat în locul şalului croşetat şi nişte pantofi frumoşi în schimbul ghetelor scîlciate, purtate cu şosete tricotate. Nu se vedea nici un semn de viaţă pe barjă, dar el urcă la bord, rămînînd la marginea punţii ca să privească în apa adîncă. Fluxul încă nu începuse bine, aşa că îşi putea vedea faţa şi corpul reflectate în apa lină. Deşi nu se putea zări prea limpede, tot putea observa o expresie îmbătrînită, de nemulţumire pe chipul lui.

– Am îmbătrînit, rosti el tare, experimental. Nu mai ştiu care este drumul meu în viaţă, continuă el.

O lebădă se repezi peste apă spre el, stîrnind valuri mici. Compătimindu-se singur, se gîndi că

acea imagine distorsionată i se potrivea perfect.

Stella luă sacul de corespondență în bucătărie şi apoi se apucă să-şi facă o cană cu ceai. Cineva, observă ea, deschisese deja sacul, dar nu o deranja. Oricum, ea şi cu Adrian îşi deschideau mereu corespondența unul altuia din lipsă de atenție. Uneori chiar era mai bine aşa, pentru că Adrian îi trimisese sacul de corespondență, nedeschis, laolaltă cu manuscrisele primite de la autorii aspiranți, spre editura lui. Se aşeză la masă şi, pentru prima dată, mai mult din datorie decît din interes, se apucă să desfacă scrisorile. Citi cîteva despre prieteni necredincioşi, părinți prea severi şi un profesor ranchiunos, cu urechile la pîndă ca să audă dacă nu apăreau cumva Ruth sau Adrian. Chiar atunci cînd începu să deschidă un plic albastru, mare, apăru şi Ruth, tristă, dar curată, cu părul plin de bucle umede.

– Ceai? îi oferi Stella, împingînd plicurile deoparte. Vrei să-ți dau o cană?

– Da, te rog. Ruth se aşeză la masă, dînd semne că ar fi vrut să spună ce se întîmplase. Stella nu rosti un cuvînt, ci se mulțumi să aştepte cu răbdare. Adevărul e că nu s-a întîmplat nimic, începu fata. Willow a întins ghipsul, ca să facă mulajul, mi-a spus că se întoarce repede, după care a plecat şi nu s-a mai întors. Iar asta s-a întîmplat cu nişte ore în urmă. De fapt, azi-dimineață, rosti Ruth jignită.

– Poate că a avut vreun accident, sugeră Stella, punînd cana cu ceai pe masă şi aşezîndu-se la locul ei. Sînt sigură că nu te-ar fi lăsat baltă.

– Ba sigur că da, insistă Ruth, cu ochii aprinşi de furie. Din cauza lui Bernard.

– Ce caută Bernard aici? E geloasă pentru că te pictează? Adică, ştiu că îl place, zîmbi Stella, toată lumea de aici ştie că îl place!

– N-a fost numai pictatul, admise Ruth, ridicînd privirea spre Stella şi lăsînd-o să înţeleagă adevărul.

Stella încercă să respire calmă şi să accepte spusele ei fără să explodeze. Îşi zise cu calm că nu era nici o mirare, în fond Ruth avea şaptesprezece ani, nu şapte, iar ea se presupunea că era genul de mamă liberală şi înţelegătoare.

– Aha, izbuti să rostească în cele din urmă. Pentru cineva care se ocupa cu astfel de probleme zi de zi, cîştigîndu-şi traiul din ele, nu era deloc un comentariu prea constructiv. Se întrebă disperată ce ar fi trebuit s-o întrebe pe fiica ei. Să caute să afle dacă era primul ei iubit (Dar oare chiar voia să ştie dacă nu era? Dacă Bernard era de-abia al zecelea pe listă?), dacă îşi amintise să fie precaută, dacă era vorba de o relaţie serioasă sau numai o aventură, sau nu era deloc treaba ei?

– Aşa că, vezi tu, Willow a fost geloasă şi a crezut că în felul ăsta se va răzbuna în mod eficient. Ruth se ridică şi-şi duse cana la chiuvetă. O vacă sinistră, dacă s-a apucat să facă aşa ceva. Ar fi bine să nu vină la mine să mă pună să repet experienţa.

Stella observă că durerea dispăruse complet din glasul fiicei ei, fiind înlocuită de furie.

– Oricum, eu am plecat. Acum ar fi trebuit să fiu la cursul de franceză, mai zise Ruth, zîmbind spre Stella. Ne vedem mai tîrziu, mulţumesc pentru ceai.

Deci asta a fost, cugetă Stella, admirînd puterea specific tinerească de a trece peste orice neplăcere. Reveni la treaba de dinainte. Fiica ta tocmai ți-a dat de înțeles că se culcă cu un artist curvar, de vîrstă mijlocie şi tu n-ai ce să spui sau ce să faci, îşi zise singură. În mod categoric era mai bine să se concentreze asupra celor care chiar aveau probleme de discutat. Deschise plicul albastru.

– Putem s-o luăm de la început? Cu „bună ziua" şi „îmi pare bine că te-ai întors"? Adrian se strecurase în bucătărie, cu un buchet de flori de cîmp în mînă şi un zîmbet umil.

– Sînt minunate, mulțumesc, îi zise ea, zîmbindu-i mulțumită şi strîngîndu-l în brațe. Adrian o strînse la piept cu febrilitate. Hei, poți să simți cît de subțire sînt acum? îl întrebă ea rîzînd. Am ajuns la dimensiunile lui Abigail.

Adrian gemu.

– Să nu încerci vreodată să fii ca ea, o rugă el, prea are multe colțuri ascuțite. Atît la minte, cît şi la corp.

– De unde ştii tu? îl necăji ea.

– O să pun florile în apă, rosti Adrian deodată, luînd florile. Ştii cum sînt astea sălbatice, se ofilesc imediat. Se aplecă să ia o vază din dulapul de sub chiuvetă. Ceva interesant printre problemele de săptămîna asta? o întrebă.

– Încă nu ştiu, deocamdată pare amestecul obişnuit. Luă plicul albastru şi se apucă să citească scrisoarea din el, în timp ce Adrian scoase la iveală o vază Art Deco, cumpărată dintr-un tîrg de vechituri. Uite aici o scrisoare interesantă, venită de la

cineva pe nume „Alex", deşi nu-mi dau seama dacă e fată sau băiat. Fii atent aici: „Cea mai bună prietenă a mamei are probleme în căsnicie, iar mama o ajută. Eu cred că această prietenă are o aventură cu tatăl meu. I-am văzut împreună în public, deşi ei nu m-au observat pe mine. Să spun ceva? Şi dacă da, atunci cui?". Halal prietenă, comentă Stella. Ce crezi că ar trebui să facă el sau ea? întrebă.

Adrian îşi păstră o expresie neutră pe chip.

– Mă întrebi pe mine? Habar nu am. Ai dreptate însă, halal prietenă. Vreau să spun, cine ar... Se opri şi se întoarse să aranjeze florile în vază, apoi sugeră cu un zîmbet ciudat: Poate că puştiul ar trebui să discute direct cu taică-său. Ar putea face rost de nişte bani de buzunar în plus...

Stella izbucni în rîs.

– Adrian, cum poţi să fii aşa de cinic? Aici e vorba de un copil care se teme să nu-şi vadă familia distrusă.

– Nu, aşa ceva nu se va întîmpla. Nici într-un milion de ani. Spune-i să tacă, să lase totul aşa cum e, răspunse el. O să fie totul bine pînă la urmă.

– Ăsta e unul dintre lucrurile pe care nu le pot promite acestor copii, răspunse Stella, făcînd semn cu mîna spre mormanulde plicuri. Crezi că există vreo garanţie pe lumea asta că totul se va rezolva cu bine?

Expresia de pe chipul lui Adrian arăta că îi dădea dreptate.

– Atunci cred că va trebui să-i explici lui sau ei exact treaba asta, nu?

CAPITOLUL 16

Toby privi pe furiş în jur, ca să vadă dacă exista vreun cunoscut în librărie atunci cînd punea el mîna pe exemplarul revistei „la-o pe asta!". Librăria era aglomerată şi de aceea fusese nevoit să întindă mîna printre două femei solide ca să poată ajunge la raftul în care era expusă revista. Aceasta era uşor de observat din cauza culorilor ţipătoare şi a coperţii lucioase. Toby nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe soră-sa cumpărînd aşa ceva. Deşi pe copertă apăreau două fete în costume de baie, nu se putea preface că luase revista din greşeală, confundînd-o cu o alta, pentru bărbaţi.

Dacă era prins de vreun prieten în acel moment (dar mai ales de Giuliana), i se ducea naibii toată reputaţia. În jurul lui, mulţimea de femei răsfoia reviste de modă sau ultimele romane apărute, fără să-i dea nici un fel de atenţie. Toby reuşi să se

strecoare pînă în fundul magazinului, unde erau expuse revistele şi cărţile tehnice, şi se refugie într-un colţ ca să citească rubrica mamei sale. Nu era sigur dacă scrisoarea lui apărea în articolul de săptămîna aceea sau dacă fusese luată în seamă.

– Am primit cîteva scrisori mai ciudate săptămîna asta, le spusese Stella în timpul cinei, chiar în seara zilei în care se întorsese, aşa cum mai făcea uneori cînd descoperea ceva mai deosebit. La un moment dat, le spusese de o fată terorizată de cîinele tatălui ei vitreg, iar apoi de o alta, a cărei mamă le arăta tuturor sînii măriţi de implanturi, inclusiv prietenului fiicei sale. De această dată însă, exact cînd Toby aştepta să audă continuarea, Adrian intervenise brutal şi începuse să discute cu Ruth despre pregătirea chioşcului în vederea Tîrgului de artă.

Scrisoarea lui era menţionată. Toby se simţi emoţionat de parcă ar fi scris el însuşi un articol. Nu era scrisoarea principală (aceasta aparţinea unei fete care se îndrăgostise de prietenul surorii ei şi nu ştia cum să-i spună), dar primise destulă atenţie, ocupînd partea de jos a paginii. Toby citi încet şi cu atenţie sfatul pe care i-l dăduse mama lui.

„Nu uita că este posibil să te fi înşelat în privinţa tatălui tău şi a acelei femei. Ar putea să fie o prietenă la fel de bună pentru el, pe cît este pentru mama ta, ceea ce înseamnă că poate nu s-a întîmplat absolut nimic rău:.."

– La naiba! rosti Toby printre dinţii încleştaţi, ofensat de-a binelea.

„Ţineţi gura închisă, vezi-ţi de treburile tale, tim-

pul va demonstra dacă ai avut sau nu dreptate", acesta era mesajul. E aşa de inocentă, îşi zise singur, adus la exasperare de propria lui mamă. Dacă s-ar duce la maică-sa şi i-ar spune că l-a văzut pe tatăl lui cu Abigail în restaurant, ea ar fi în stare să-i răspundă că se înşelase probabil, fără să se mai gîndească după aceea la problemă. Eu unul nu aş proceda ca ea, cugetă el întunecat, punînd revista pe un raft la nimereală, înainte să iasă grăbit din librărie.

Willow luase obiceiul să cînte. Glasul ei, neaşteptat de puternic şi de strident pentru o persoană care oferea în general impresia de fragilitate, putea fi auzit pe întreaga insulă. Începea să cînte din clipa în care se trezea în patul răvăşit al lui Bernard şi ieşea pe balcon ca să ude plantele şi răsadurile de roşii pe care le tranplantase acolo din grădina ei. Se specializase în melodiile compuse de Simon şi Garfunkel, iar cîntecele răsunau efectiv pe întreaga insulă, glasul ei fiind purtat de apă. Ellen McIver, cu un sarcasm neobişnuit, sugerase să încerce şi „Sunetul tăcerii", mai ales că reuşise s-o înnebunească pe biata Peggy ce locuia pe barjă.

Ted, care se mai ducea acasă doar ca să-şi ia lenjerie curată, considera că era ceva fascinant, o dovadă în plus a excentricităţii locuitorilor acelei insule. Enzo o privea cu dispreţ, considerînd comportamentul ei demn de milă. Pisicile lui Willow, neglijate, se sălbăticiseră de tot şi vînaseră două dintre găinile Giulianei, speriind-o pe cea de a treia, care îşi avea cuibul sub carcasa unui Ford Capri.

Willow petrecea din ce în ce mai mult timp în studioul lui Bernard, mutînd acolo nu numai nişte răsaduri, ci şi tot conţinutul atelierului său, vasele pe care dorea să le expună în timpul tîrgului, inclusiv şase mulaje de posterioare terminate, şi alte trei neterminate. Parcă ar fi încercat să-i arate lui Bernard că nu avea de gînd să mai plece de acolo.

– Prietena aia a ta, uf, nu-mi mai amintesc numele ei... rosti Willow surescitată spre Stella, în timp ce traversau rîul într-o dimineaţă, crezi că se mai întoarce pentru tîrg?

– Abigail? îi reaminti Stella cu răceală, ştiind prea bine că Willow nu avusese cum să-i uite numele. Ei bine, ea mi-a spus că da, şi-şi aduce şi copiii, măcar pentru o zi sau două.

Willow deborda de veselie.

– Mă bucur, pentru că sînt sigură că o să le placă foarte mult.

– Te bucuri? Nu cu multă vreme în urmă mi-ai spus că e periculoasă, distructivă şi că n-ar fi trebuit lăsată să pună piciorul pe insulă. Nu te mai temi de „spiritele rele"? întrebă Stella. Cînd ajunseră la mal, Willow sări din bac cu agilitatea unei şcolăriţe.

– Nu. Chiar deloc. În fond, au şi ele menirea lor, declară pe un ton misterios, fugind spre magazin, cu o colecţie de sacoşe colorate într-o mînă.

Stella era furioasă pe ea. Ruth se rugase de ei toţi să nu mai povestească la nimeni păţania ei, sigură fiind că nu exista om pe lume care să nu rîdă ascultînd-o. Stellei însă i-ar fi plăcut să-şi facă sentimentele cunoscute. Willow, ameţită de fericirea ei, era impenetrabilă în faţa insinuărilor şi nu-şi dădea

seama că pentru Stella, Toby, Adrian şi Ruth devenise obiectul ostilităţii lor furioase. Stella ar fi vrut să-i ceară socoteală lui Willow pentru ceea ce-i făcuse fiicei ei.

Exersase un întreg discurs pe tema asta, îl repetase de mai multe ori, dar ajunsese la concluzia că suna ridicol şi nici un om cu mintea întreagă n-ar fi rezistat ispitei de a rîde cu lacrimi. Or, exact acest lucru o supăra pe Stella cel mai tare, faptul că era atît de neputincioasă.

– Să înţeleg că tabloul este terminat? îi zise Melissa lui Ruth, în timp ce se aflau în sala comună a colegiului, lucrînd fiecare la proiectul ei.

– Ce vrei să spui? se înfurie Ruth, terminînd de aranjat şi ultimul cercel pentru a fi expus cu ocazia tîrgului.

Melissa ridică mîinile, ca pentru a se apăra.

– Hei, ce-i cu agresivitatea asta? Am întrebat doar, n-am dat cu parul... Mai ales că săptămîna asta n-ai mai lipsit la nici un curs ca să te duci să-i pozezi bătrînului, aşa cum făceai de obicei. Asta-i tot. Melissa se apucă să scotocească prin geantă după ţigări. Vrei una? îi oferi, sperînd ca astfel să-şi cumpere o explicaţie.

– Nu. M-am lăsat, răspunse Ruth posomorîtă. Puse cercelul terminat în punga în care erau ceilalţi, apoi, cu coatele sprijinite de masă, rămase cu privirea aţintită drept înainte.

Melissa, care studia psihologia, îşi dădu seama după limbajul trupului ei că atitudinea amicei sale era ostilă, necomunicativă şi că, dacă voia să scoată

ceva de la ea, trebuia mai întîi s-o determine să se relaxeze. Încercă cu un compliment.

– Ai realizat nişte chestii trăsnet. Pun pariu că o să vinzi tot şi o să devii bogată. Vrei să vin să te ajut în ziua cea mare?

– Dacă vrei.

– Pînă la urmă tatăl tău te lasă să-i foloseşti chioşcul?

– Mda. Ruth ridică o mînă ca să-şi dea deoparte părul căzut pe frunte.

Melissa insistă:

– Crezi că vom putea să vedem marele portret?

– Care dintre ele?

Melissa oftă excedată, în timp ce Ruth o privea încruntată.

– Cel realizat de marele artist, fată proastă ce eşti, rosti Melissa cutezătoare.

– Habar n-am. Ruth se ridică deodată de la masă. Ştii, Melissa, cred că mă confunzi cu cineva căruia chiar îi pasă de ceea ce face Bernard cu picturile lui după ce le-a terminat. Îşi luă geanta mare şi grea, apoi o porni spre uşă, dîndu-i Melissei de înțeles că n-avea chef de companie.

Lui Ruth nu-i venea a crede cît de repede o părăsise Bernard. Cred că ne face pe toate să simțim că am putea fi cu totul speciale pentru el, cugetă ea morocănoasă, nedorind să se întoarcă acasă. „Tabloul e terminat. Sînt foarte mulțumit de el, o adevărată operă, un stil deosebit", aşa îi spusese atunci cînd îşi luase inima în dinți şi-l sunase, ca să-l întrebe cînd să se mai ducă pe acolo, deşi auzise zvonurile despre el şi Willow. Deci la Ber-

nard se dusese vaca naibii, lăsînd-o cu ghipsul ud pe fund, întinsă pe afurisita ei de masă. De multe ori noaptea, cînd stătea pe întuneric, incapabilă să adoarmă, se întreba dacă Bernard reuşise să se culce şi cu Willow în dimineaţa aceea, după ce făcuse amor cu ea, doar cu un ceas înainte.

Probabil că nu, conchisese ea. Poate că el şi cu Willow aveau o relaţie pe un alt plan, ceva mistic şi spiritual, motiv pentru care Willow se arăta aşa de încîntată, considerîndu-se superioară.

Nu-i venea a crede că acea cotoroanţă bătrînă chiar reuşise să se mute la el. Dar Bernard nu mai sugerase ca Ruth să treacă pe acolo.

Ba mai mult, cît vorbiseră, păruse de-a dreptul neatent, de parcă ar mai fi fost cineva lîngă el, o persoană de care era sincer interesat, aceea fiind Willow, realiză Ruth, forţată să accepte adevărul. Willow se mutase acolo şi nu avea de gînd să mai plece.

„În ce sens e stilul diferit?" întrebase ea, deşi i să păruse că portretul ei semăna perfect cu tablourile tuturor celorlalte fete ce pozaseră pentru el.

„Păi, l-am făcut la o scară mai mare, am folosit culori mai tari, chestii de genul ăsta", îi zisese el evaziv, neavînd chef de alte discuţii.

Supărată, Ruth ajunse la concluzia neplăcută că, în comparaţie cu Willow, părea prea mare şi prea greoaie, chiar şi pentru el.

– Acum îmi pare rău chiar şi pentru oribila aia de Abigail, îi mărturisi lui Toby, seara, pe terasă.

– Christoase, nu e nevoie să-ţi iroseşti simpatia pe una ca ea. Nici măcar nu merită aşa ceva.

– Mă rog, cel puțin știu ce simte, mai ales că persoana la care a ținut a părăsit-o în favoarea alteia.

Ruth nu se putea determina să spună că ceea ce fusese între ea și Bernard ar fi putut să se califice drept „dragoste". Nici chiar în acel moment, scufundată în tristețea părăsirii, nu ar fi putut să pretindă că îl iubise pe Bernard.

De la bun început considerase că el ar fi trebuit s-o iubească, s-o adore, s-o idolatrizeze pe ea. La vîrsta lui, ar fi trebuit să fie recunoscător că avusese o asemenea șansă nesperată.

– Mă rog, presupun că Martin era, adică este, soțul lui Abigail. E ceva oarecum diferit, rosti Toby fără pic de tact. Oricum, după părerea mea e o nemernică, o prefăcută. Mai ales că am avut impresia că și-a revenit destul de bine cît a stat aici.

– Mda, a alergat după Bernard și te-a luat și pe tine în considerare. Lasă că am văzut-o cum se dădea bine pe lîngă tine și cum te pipăia. Chiar m-am întrebat la un moment dat dacă voi doi nu ați... mă rog, știi tu... zîmbi Ruth.

– Abigail asta aleargă după orice bărbat, o întrerupse el. E genul de femeie care nu suportă să-i vadă pe ceilalți fericiți. Așa că simte nevoia să strice tot ce poate.

Ruth, care presupunea că Toby vorbea despre ea, încuviință.

– Ei bine, acum nu sînt deloc fericită, așa că poate cînd s-o întoarce se va purta cu ceva mai multă amabilitate. Poate chiar o să creadă că sînt cea mai bună prietenă a ei, glumi ea.

– Eu nu aş conta pe chestia asta, o preveni Toby.

În intimitatea toaletei de la parter, Adrian frunzărea revista „Ia-o pe asta!", căutînd pagina cu sfaturi. Fu teribil de dezamăgit atunci cînd constată că scrisoarea lui nu primise răspuns în articolul de săptămîna aceea. Desigur, fusese un gest pueril să se ia după gura Giulianei şi să-i scrie soţiei sale, de parcă ar fi fost un puşti de şaptesprezece ani.

Poate că nici măcar nu apucase să-i citească scrisoarea. Poate că întîmplarea povestită de el era ceva aşa de comun, încît nu merita un răspuns concret. În fond, cugetă el, în adolescenţă, cea mai bună prietenă a iubitei este mereu prin preajmă, discută despre iubitul ei cu amica sa, şi astfel se naşte un fel de curiozitate legitimă de ambele părţi.

Un băiat la vîrsta aceea nu poate rezista, cînd ştie că fetele au discutat atît despre scula lui, să nu i-o arate şi prietenei iubitei, lăsînd-o s-o încerce. Numai că de această dată, el şi Abigail nu mai aveau scuza tinereţii, îşi reaminti singur. Nu avea absolut nici un fel de scuză.

Unde mai pui că era foarte posibil ca Stella să se prindă despre ce era vorba, dacă îi citea scrisoarea. Misiva lui avea să apară probabil în următorul sac de corespondenţă. Curios, citi articolul ei şi dădu peste răspunsul pentru „Alex", a cărui scrisoare i-o arătase. Bun răspuns, meditase el, mulţumit să afle că Stella nu avea să-i mulţumească vreunui membru al familiei dacă i-ar fi spus despre el şi Abigail. Trase apa, băgă revista pe sub tricou, apoi

o puse pe raft, în bucătărie, fără a fi fost observat de cineva.

– Cînd spunea Abigail că se întoarce? întrebă Adrian, atunci cînd, împreună cu Stella, se apucară să facă ordine în chioşc, pentru ca Ruth să-şi poată expune bijuteriile. Se aplecă să culeagă cîteva foi de hîrtie împrăştiate pe jos, apoi adăugă plin de speranţă: Sau acum s-a răzgîndit, socotind că e prea mare deranjul să facă drumul pînă aici cu copiii după ea? Nu m-ar deranja nici dacă ar trebui să păstrez pisica pentru totdeauna, îşi spuse mai departe în gînd, făcînd socoteala tuturor cheltuielilor la care l-ar fi supus această decizie: facturile de la veterinar, spray-ul de purici, plus mîncarea specială de la cutie.

– Vineri, îi răspunse Stella, făcîndu-l să tresară. Adică mîine. Să nu uit să-l rog pe Toby să lase camera lui copiilor ei. Poate că s-ar putea muta la Nick pentru o noapte sau două. Trecu cîrpa de praf peste pervazul îngust al ferestrei şi-l întrebă: De ce nu se ocupă chiar Ruth de curăţenia chioşcului? Cum se face că am ajuns să pregătim tocmai noi locul pentru expoziţia ei?

– În mod misterios şi subit, mi-a spus că are de scris un eseu, îi răspunse Adrian. În afară de asta, i-a intrat în cap gîndul că e preferabil să ne ocupăm noi doi de treaba asta, ca luni dimineaţă să ştiu exact unde-mi sînt lucrurile. Ca să vezi ce vicleană.

– Mă întreb de la cine a moşterit chestia asta, comentă Stella, făcîndu-l pe Adrian să-şi iasă din minţi de groază.

Abigail îl sunase zilnic doar ca să-i spună că

Martin nici măcar nu încercase s-o contacteze. Adrian socotise că era înțelept din partea lui să evite să mai răspundă la telefon în jurul orei șase seara, dar poate că nu fusese așa de deștept, pentru că nu știa ce naiba îi spusese Abigail Stelei.

– Te-ai gîndit vreodată că ți-ar prinde bine să ai mai mult spațiu? întrebă Stella deodată, aruncînd cîrpa pe masa de lucru și lăsîndu-se să cadă obosită pe scaunul lui ergonomic.

Adrian o privi și se gîndi că părea tare mică așezată în scaunul lui, teribil de vulnerabilă, asemenea unui copil care se prefăcea că șofa. Nu voia s-o rănească, dar de cînd cu Abigail, îi fusese teamă s-o și atingă.

– Ce fel de spațiu? rosti el speriat. Se temea să nu se refere la „spațiu" ca la o perioadă de despărțire, fiecare în camere separate, în case separate, la cîteva mile distanță. Stella însă îl privea perplexă, de parcă nu pricepea cum de era incapabil să înțeleagă engleza clară.

– Ceva mai mult spațiu, o grădină mai mare, cu mai mult loc în casă. Poate chiar o casă mai mare. Undeva unde am avea fiecare biroul lui, ca să nu mai fi nevoit să bați aleea din grădină pe orice vreme. Îi zîmbi, cu răbdare și înțelegere, așteptîndu-l să-și revină din starea aceea de prostrație.

– Aha, genul ăsta de spațiu, oftă el, ușurat. Mai mult spațiu în casă, o grădină mai mare, murmură el, repetînd cuvintele ei.

– Ei bine? Stella continua să aștepte cu răbdare un răspuns concret din partea lui. Ne-am putea permite, știu sigur pentru că am făcut niște calcule.

– Eu nu sînt prea sigur. Ca să fiu sincer, îmi place să vin aici, în grădină, închizînd uşa peste viaţa de familie, ca restul adulţilor ce pleacă la slujbă. Dar tu, ai vrea să ne mutăm în altă parte? Adrian se întrebă dacă nimerise tonul potrivit, dacă înţelesese bine spusele ei, numai că nu putea să vadă ce gîndea. Privirea Stellei se fixase undeva pe celălalt mal al rîului.

– Nu sînt sigură, îi zise în cele din urmă, dar atunci cînd am stat la Abigail am văzut cît spaţiu era acolo şi ce bine era organizat totul. Adică, dacă fiica ei ar face expoziţia, în nici un caz nu s-ar apuca Abigail să frece chişcul din grădină. Are personal care să facă treaba asta. Cred că este o adevărată binecuvîntare. Dacă şi noi am fi fost la fel de bine organizaţi, în clipa asta aş fi în casă, aşezată în faţa calculatorului, gata să încep un nou roman. Şi tu la fel. Nu cred că ştim să ne gospodărim timpul sau talentul.

– Asta n-are nici o legătură cu numărul dormitoarelor din casă sau cu dimensiunile grădinii, răspunse Adrian, cocoţîndu-se pe colţul mesei de lucru, ca s-o poată vedea mai bine pe Stella. Mai bine să recunoaştem că n-avem curaj să-i spunem doamnei Morris să înceteze să mai frece fără rost podeaua din bucătărie, ca să vină să se ocupe de chioşc, şi asta de teamă ca nu cumva să se supere şi să plece. E legat de relaţiile dintre noi şi personalul domestic.

Stella se ridică de pe scaun şi luă cîrpa de praf.

– Tot ce se poate, încuviinţă ea, ştergînd praful de pe dulapul lui Adrian. Dar are legătură şi cu

Abigail. Oamenii sînt gata să facă diverse lucruri pentru ea sau asta este ceea ce presupune Abigail, iar ceilalți se supun dorințelor ei. Pînă şi eu fac la fel. Acum mi-aş dori să-i fi spus să nu vină aici în weekend. L-aş fi putut pune pe Toby să se ducă pînă în Sussex cu maşina ca să-i ducă pisica. Zîmbi deodată spre Adrian. Ar fi putut s-o ia şi pe Giuliana cu el. Ştiai de relația dintre ei?

– Aşa cred... Da, sigur că da, mai ales acum. E genul de lucru care se petrece practic fără vorbe.

– Am impresia că lui Toby îi plac femeile ceva mai coapte, comentă Stella, deschizînd uşa şi ieşind la aer curat. Întoarse capul şi privi spre Adrian, care rămăsese locului, încruntat, neştiind dacă primise veşti bune sau proaste. Toby! Fiul tău! Doamne sfinte, unde ți-e mintea pe ziua de azi? Vreau să spun că la început a părut destul de atras de Abigail, iar acum a început să iasă cu Giuliana...

– Asta-i cu totul altceva, se supără Adrian deodată. Giuliana nu are de două ori vîrsta lui, de-abia dacă e cu vreo cinci ani mai mare. Nu cred că Toby e genul care să se simtă atras de babe. Sigur nu e.

– Bine! Gata! Nu este cazul să explodezi! rîse Stella. Chestia asta reprezintă cumva vreun fel de teroare masculină despre care eu n-am mai auzit pînă acum?

Adrian ieşi ca o furtună din chioşc, trîntind uşa în urma lui. Trecu pe lîngă ea şi se îndreptă furios spre casă, strigîndu-i peste umăr:

– Nici vorbă de aşa ceva. Se opri lîngă un tufiş, se întoarse cu fața spre ea şi îi zise: Ascultă, numai pentru că tu dai sfaturi puştilor în cadrul unei re-

viste, asta nu înseamnă că familia noastră e plină de nebuni cu fixații sau comportament deviant. Ceea ce se întîmplă acum face parte din viața normală, reală. Nimic special aici.

După ce termină de vorbit, Adrian îi întoarse spatele şi îşi continuă drumul spre casă, făcînd-o pe Stella să se întrebe dacă avea de gînd să trîntească şi acolo uşile.

Doamne, dar ce am spus de s-a pornit aşa? se întrebă ea mirată.

Abigail împacheta bagajele şi vorbea de una singură.

– Nu prea multe lucruri, îşi spuse, scoţînd din geanta de voiaj un sutien de culoarea lămîii şi aruncîndu-l în direcția sertarului din care-l scosese. Nu trebuie s-o speriem pe Stella.

Trase fermoarul şi rămase o clipă să privească la geanta mare de voiaj, de parcă s-ar fi aşteptat să se desfacă.

În cele din urmă deschise iar fermoarul, apoi se duse spre şifonier de unde mai luă două rochii de vară din mătase, pe care le împături pînă cînd ajunseră de mărimea unor batiste, strecurîndu-le în bagaj, alături de sandale.

– Pot să-mi iau haine noi, murmură în fața oglinzii, zîmbind mulțumită, atunci cînd va fi totul aranjat.

Geanta nu părea prea grea atunci cînd o ridică de pe pat şi o duse pînă în capătul scărilor. O puse jos şi privi automat în direcția dormitorului, aşteptîndu-se să apară Martin şi să se ofere s-o care el pînă la maşină.

– Ce prostie, se admonestă singură, Martin nu mai e aici, ai şi uitat?

Jos, în hol, copiii stăteau tăcuţi pe canapeaua incomodă de lîngă uşa din faţă a casei, aşteptînd cu răbdare, alături de valizele în care-şi împachetaseră în neorînduială haine şi jucării. James dădea din picioare, lovind întruna unul dintre picioarele canapelei, sigur că de data asta nu avea să fie certat. Mamei lui nu-i părea să-i mai pese de astfel de nimicuri. Păianjenul lui scăpase în bucătărie cu o zi înainte, iar ea, în loc să urle isterizată, îi spusese că era mai bine aşa, să se descurce de unul singur şi să-şi găsească de mîncare. Venetia se pişca de zor de braţ, încercînd să cronometreze cît dura pînă cînd îşi dădea sîngele.

– Pun pariu că n-o să-mi dea nici măcar un plasture, îi zise lui James, atunci cînd o boabă roşie străluci pe pielea albă.

– Nu, probabil că n-o să-ţi dea, încuviinţă el, după care îi zîmbi mulţumit din cauza acelei anarhii neobişnuite din căminul lor.

– Gata? întrebă Abigail, coborînd scările cu geanta de voiaj umflată de tot felul de lucruri, pe care le considerase esenţiale. V-aţi luat tot ce aţi vrut? Sper că nu prea multe. Se uită lung la Venetia, de parcă nu ar fi fost prea sigură că era fata ei. Fetiţa însă o ignoră, preocupată să-şi sugă sîngele de pe braţ.

– E-n regulă, mamă, o linişti James, am ajutat-o eu pe Ven la împachetat. Are destui chiloţi şi şosete.

– Da? Bravo, foarte bine, răspunse Abigail neatentă, de parcă uitase deja despre ce discutau. Se

întoarse spre masă, gata să pornească robotul telefonic. Nu cred să mai sune cineva, dar parcă poți să știi? Mă rog, cui îi mai pasă acum? rosti și, răzgîndindu-se, decuplă aparatul.

– Iarăși vorbește singură, de cînd am venit mormăie întruna. Nu cred că mai pot s-o suport, șopti Venetia spre James. Tu poți?

– Nu, dar nu e cazul să-ți faci probleme, o liniști el. Oamenii mari au prostul obicei de a vorbi singuri, îi mai zise. Își aminti deodată ce-i spusese directoarea școlii, despre nebunii care vorbeau singuri pe stradă, dar nu cuteză să-i ofere această informație surorii sale.

– Da, și paşapoartele... murmură Abigail, deschizînd un sertar și cotrobăind agitată prin el. Ar trebui să fie pe aici... Aha, uite-le. E bine să le avem la noi, pentru orice eventualitate. Și o mulțime de cărți de credit... Le îndesă în poșetă, luă cheile de la Mercedes și se întoarse să se uite spre copii. Gata. Mergem? rosti voioasă. Spuneți „la revedere, casă".

Venetia și James se priviră nedumeriți, dar o ascultară pe mama lor.

– La revedere, casă, rostiră la unison. Înainte să iasă pe ușă, James adăugă în șoaptă: Sper să ne revedem cît mai curînd.

CAPITOLUL 17

Insula era aproape gata să-şi primească vizitatorii. Pe poteca care străbătea insula de la un capăt la celălalt, fuseseră prinse vechi ghirlande de hîrtie, pentru a da un aer festiv tîrgului.

Willow se întoarsese acasă pentru un scurt răgaz, cît să-şi hrănească pisicile şi să pună un anunţ prin care să-şi înştiinţeze clienţii mai vechi, precum şi pe cei mai noi că vasele sale puteau fi găsite la galeria instalată pe vaporaş.

Privi spre grădină cu regret şi îndoială, admirînd plantele ce crescuseră luxuriant, înveselind locul cu parfumul şi culorile lor. Acum, cînd se mutase în celălalt capăt al insulei, simţea tot mai mult cum îi lipsea acea fecunditate vegetală.

Lui Bemard nu-i plăceau grădinile şi nici măcar nu privea spre terenul viran aflat alături de vaporaş. Parcă s-ar fi aşteptat să vadă diverse ambarcaţiuni

puse acolo la reparat. Cînd ea sugerase să facă acolo o grădină, el îi spusese că era un teren ce merita păstrat aşa. După acest răspuns, abandonase subiectul, ca să nu-i dea impresia că-l sufoca, gîndind că putea să-l redeschidă cu altă ocazie, mai potrivită. În fond şi la urma urmei, avea ceea ce-şi dorise.

O porni spre vaporaş, fredonînd o melodie şi meditînd cu plăcere la serile reci de toamă, cînd avea să stea cuibărită la căldură lîngă Bernard. Poate că n-ar strica dacă l-ar convinge să renunţe la albul pereţilor, se gîndi deodată, admirînd albastrul-cobalt al casei ei.

Giuliana scrise cu atenţie pe o eşarfă lată şi lungă, de culoarea cerului, numele şi numărul ei de telefon, o atîrnă la poartă, ca să le indice clienţilor cine era şi cu ce anume se ocupa. Şi ea, ca şi Willow, stătea la marginea grădinii, cu sufletul plin de îndoieli şi regrete.

Eşarfa delicată flutura pe deasupra adunăturii de fiare vechi şi ruginite, pe care Enzo le adunase şi în cele din urmă renunţase să le mai folosească. Îi amintea, aproape fără voie, de bunica lor, care toată viaţa adunase hainele şi materialele pe care putuse să pună mîna, de frica unui nou război care s-o izgonească iar în frigul din munţi.

Însă materialele erau în general uşor de stocat şi de ţinut în ordine. Fiarele lui Enzo, cele care nu-i foloseau, începuseră să se adune grămadă, ruginind şi încurcînd drumul. Ceea ce o deprima pe Giuliana. Ajunsese să urască zgomotele făcute de Enzo atunci cînd lucra.

Nu mai voia să trăiască aşa, se decise deodată, în timp ce se îndrepta spre poartă. Nu i se mai potrivea, iar sufletul ei nu mai putea accepta. Simţea un dor de casă aproape inexplicabil.

Vineri dimineaţă, Stella vîslea încet în jurul insulei, încercînd s-o vadă cu ochii unui străin. Steagurile lui Charlotte fluturau festive, prinse de copacii din jurul casei, deşi, de la distanţa aceea, semănau mai degrabă cu nişte chiloţi puşi la uscat.

Pentru ea, toate acele ghirlande, steaguri şi eşarfe făceau insula să arate tot mai mult cu un tîrg de vechituri. Ellen şi Fergus McIver scoseseră pe furiş cam o jumătate de duzină de mese albe de plastic în grădina din spate, suspicios de aproape de grătarul proaspăt curăţat.

Nimeni altcineva nu observase acest lucru, pentru că grădina lor putea fi văzută numai de pe canalul principal al rîului. În mod clar nu dau o petrecere, cugetă Stella, sau nu una la care să fi invitat pe cineva de pe insulă, ceea ce înseamnă că au de gînd să-şi trateze clienţii în secret, momindu-i să le cumpere mai multe lucrări. Ştia că, în partea din faţă a casei, Fergus înfipsese pe toată lungimea aleii cîte două şiruri de steaguri navale.

Stella se simţea deprimată. Adrian era într-o dispoziţie ciudată, tresărea de cîte ori suna telefonul, era evaziv şi teribil de caricios. Cînd îl întrebase ce-l frămînta, el îi răspunsese furios că era preferabil să-şi păstreze grija pentru slujba pe care o avea. Pentru eă el unul n-avea nevoie de aşa ceva.

– Are de gînd să stea mult? o întrebase el pentru a treia oară în acea dimineaţă, înainte ca Stella

să iasă cu barca pe rîu, ca să se poată gîndi în liniște.

– Abigail? întrebase ea, socotind că nu avea cum să nu-și amintească ceea ce-i spusese cu numai un ceas înainte.

– Sigur că afurisita de Abigail! Asta dacă nu cumva mai ai și alte afurisite de prietene care au nevoie să te sece de simpatie.

– Poate să stea cît vrea, îi răspunsese Stella înfuriată. Pot să știu și eu ce motive ai să fii așa de posomorît și prost dispus? întrebase. Sper că nu te porți așa din cauză că am lipsit de acasă cîteva zile și m-am distrat fără tine, nu? Te porți ciudat încă de cînd m-am întors. Nu pot să cred că te-ai transformat într-un astfel de bărbat, tocmai tu.

– Nu. Nu e asta, admisese el, dar, înainte să-i dea cîteva explicații, plecase furios de lîngă ea, îndreptîndu-se spre chioșc, uitînd probabil că fusese curățat și golit de uneltele lui de lucru.

Poate că ăsta era motivul pentru care se purta așa. Fără biroul lui, se simțea neglijat și lipsit de rădăcini, conchise Stella, vîslind cu spor spre marginea nordică a insulei.

Pe el îl frămînta ceea ce-i spusese Abigail. Adrian stătea cocoțat pe zidul scund al grădinii, cu fața spre rîu, neștiind cum să interpreteze spusele ei. Asta se întîmplase atunci cînd răspunese el la telefon, pentru că Stella fusese plecată la oficiul poștal.

Uitase că ar fi trebuit să se ferească și să nu se apropie de aparatul demonic. Și așa se simțise prost, cînd fusese la doi pași de telefonul din bucătărie și-l

lăsase să sune, fără să se clintească, în timp ce Ruth, aflată în salon, venise sîcîită, şi-l întrebase cu sarcasm cînd îi murise ultimul sclav.

Răspunsese ridicînd din umeri că pe el nu-l căuta nimeni niciodată. Dar, ultima dată cînd sunase, nu mai fusese nimeni în jur. Gîndindu-se că era probabil agentul său, Adrian se văzuse nevoit să răspundă.

– Am sperat să-mi răspunzi chiar tu, auzise glasul lui Abigail şi rîsul oribil de intim. Cred că acum a venit momentul, nu eşti de acord cu mine? rostise misterios, făcîndu-l să se întrebe ce moment sosise. Şi, desigur, de data asta răspunsul meu este da, continuase ea.

Rîsul ei îl făcuse să suspecteze că era vorba de o glumă, o festă pe care tocmai i-o juca Abigail. Mai ales că vorbise ca o maniacă.

– Da, la ce anume? o întrebase el îngrozit. Nu putuse pricepe la ce întrebare de-a lui răspundea ea acum afirmativ. Îşi scormonise memoria, dar degeaba. Nu-şi amintise decît că o întrebase la un moment dat, cînd se aflau sub salcie, dacă stătea comod, şi apoi o întrebase la restaurant dacă nu voia si o pungă de alune. Ca atare, declarația ei îl dezechilibrase serios.

În plus, se purtase oribil cu Stella şi se ura din cauza asta. Nu făcuse nimic ca să merite un asemenea comportament din partea lui, ci era acasă, avînd grijă de toți şi suportînd cu stoicism toate mizeriile lor.

Unde mai pui că arăta mai bine ca niciodată, iar el nici măcar nu îndrăznea s-o atingă. Nici unul

dintre personajele masculine din cărțile lui nu se purta astfel. În clipa aceea chiar se întreba dacă avea să mai fie în stare să scrie asemenea cărți, fără să-şi facă procese de conştiință.

– Nu vrei o cană cu ceai? întrebă Stella, punînd ceaşca alături de el şi aşezîndu-se şi ea pe zid, aşteptînd cu răbdare să-l vadă revenind la normal.

Adrian se îndepărtă puțin de ea, ca să nu-i simtă pielea caldă şi plăcută. Poate că ar fi mai bine dacă aş da adevărul pe față chiar acum, cît mai rapid cu putință, se gîndi deodată. Dar cine avea să se simtă mai bine după aceea, probabil că nu Stella, iar el nici atît, pentru foarte multă vreme, mai ales după ce ea îi va spune să dispară, va înainta actele pentru divorț şi-i va arunca calculatorul în rîu.

– Te rog, încercă să fii cît mai amabil cu ea, începu Stella, mai ales că acum n-o să stea mult, iar copiii sînt cu adevărat drăguți. Ei săracii habar nu au că tăticul lor i-a părăsit.

Adrian zîmbi, întristat, după părerea Stellei, iar după aceea rosti cu amărăciune:

– Iar ai început. Mereu încerci să-i faci pe oameni să se împace bine unii cu alții. Dacă ai putea, ai vrea să trăieşti într-o lume de basm, perfectă, nu?

– Nememicule, strigă Stella, lovind cana din mîna lui şi aruncînd-o direct în rîu. Stella sări după aceea de pe zid. Eşti aşa de blazat şi de scîrbit de toate. Ce ți se pare a fi aşa de minunat într-o căsnicie distrusă? Dacă mi s-ar întîmpla mie una ca asta, m-aş aştepta ca prietenii să aibă puțină grijă de persoana mea, nu să-mi ofere adăpost pentru ma-

xim trei zile şi după aceea să-mi dea un şut în fund.

Trecuse deja de jumătatea grădinii, atunci cînd Adrian se gîndi că ar fi trebuit să spună ceva.

Rosti un „Îmi pare rău" scîncit, care nu ajunsese pînă la urechile ei. Apoi uşa de la bucătărie se trînti şi Stella dispăru în casă, iar Adrian rămase singur pe zid. Lui îi părea mai rău de cana de ceai decît de atitudinea negativă pe care o adoptase faţă de Abigail.

Ruth şi Melissa se chinuiau să scoată două manechine, numai torsul lor de fapt înfipt pe un stativ, din maşina lui Toby, pe care le împrumutaseră cu mari probleme de la departamentul de textile al colegiului.

– Cîte manechine de astea mai sînt? Cîte drumuri trebuie să mai facem? gemu Melissa, purtînd în braţe manechinul bejuliu şi pătat pînă la platforma bacului. Ce păcat că n-au mîini, pentru că atunci le agăţam de balustrada aia, adăugă, susţinînd torsul mare şi greu cu un braţ. Nu par prea sigure pe picioare. Cred că s-au îmbătat. Stai locului, Mabel! rosti chicotind, în timp ce se chinuia să fixeze stativul.

– Îmi pare rău. Mai sînt încă două la colegiu, dar Toby a zis că le aduce el singur, răspunse Ruth, punînd manechinul cărat de ea chiar pe scîndurile bacului. Imediat ce le-am văzut, mi-am zis că sînt perfecte pentru coliere, broşe şi celelalte. Sînt manechine vechi, de dinaintea războiului. Acum nu se mai fabrică aşa ceva.

– O să meargă perfect pentru coliere, excelent

pentru broşe, comentă Melissa, dar inutile pentru cercei, zise, lovind torsul fără cap. Sînt cam sinistre aşa, parcă le-ar fi călcat trenul, zise ea, muncind ca să urnească bacul spre celălalt mal, în timp ce Ruth se prefăcea că dansa cu manechinul ei.

– Poate că ar trebui să pun nişte muzică în chioşc. E oribil să te uiți la lucruri în linişte desăvîrşită. De cîte ori sînt într-un magazin de ăsta, liniştit, parcă atunci îmi ghiorăie maţele mai tare. Ţie nu?

– Mda, încuviinţă Melissa neatentă. Uită-te acolo, aia care coboară din Mercedes-ul argintiu, nu este prietena mamei tale, care a mai stat la voi?

– La naiba! Ba da, ea e. Am şi uitat că trebuia să se întoarcă. L-au dat pe Toby afară din camera lui, ca să aibă unde să-i culce pe plozii ei. Iar vaca de Abigail are camera vecină cu a mea. Nu ştiu cum o să pot s-o suport. Ruth sări de pe bac, trăgînd şi manechinul greu după ea. Aş vrea să putem tăia lanţul bacului, ca să nu mai poată ajunge aici. Din păcate, atunci n-ar mai veni nici oamenii care ar putea să mă facă bogată. Cred că o să dorm în chioşc pînă cînd pleacă scorpia asta. Mamei o să-i spun că vreau să-mi păzesc bunătate de bijuterii. Chicoti încîntată. Îţi dai seama? O să fiu doar eu şi femeile astea fără cap şi braţe.

– Ei, ce părere ai? o întrebă Willow pe Stella, care trecuse pe la galerie ca să vadă cum arăta expoziţia.

Stella observă imediat că fiecare artist avea cel puţin o mostră din opera sa, atît pentru a deschide apetitul publicului, cît şi pentru a arăta talentul tu-

turor locuitorilor. În plus, şi presa prefera ca totul să se afle într-un singur loc, ca reporterii să nu fie obligaţi să treacă din casă în casă, prefăcîndu-se încîntaţi de lucrări.

Scenele de oraş ale lui Charlotte înseninau locul, iar opera lui Enzo, „Prima cină" se înălţa din mijlocul galeriei pînă aproape de tavan, o monstruozitate de metal răsucit lugubru şi lemn putred.

Peretele lung şi alb din partea opusă uşii fusese rezervat, ca de obicei, lui Bernard, care atîrnase diverse tablouri, la intervale mari unul de celălalt, marea lor majoritate înfăţişînd adolescente goale, în poziţii mai mult sau mai puţin obscene. În capătul galeriei, atîrnate ca nişte basoreliefuri de peretele alb, era colecţia lui Willow de funduri de ghips.

– Au ieşit altfel decît mi le-am imaginat la început, mărturisi Willow. Dar, desigur, asta este arta, depinde de modul în care doreşte lucrarea în sine să iasă, îi explică mai departe. Intenţionam să fac tot felul de chestii cu ele, pe unele să le torn în bronz sau chiar în ciocolată, în funcţie de sugestiile posesorilor. Willow privi repede spre uşă, ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Uită-te la cel al lui Ellen McIver, parcă singur cere să fie pictat în gri, ca o cîrpă de vase, nu eşti de acord cu mine? Dar în cele din urmă am ajuns la concluzia că e mai cinstit să le prezint pe toate aşa cum sînt, din ghips alb. Astfel, oricine poate admira mai bine diferenţele de formă şi structură, fără a fi distras de tot felul de alambicuri artistice. Dar, desigur, nici n-am mai prea avut timp pentru aşa ceva.

Stella o văzu mîngîind cu tandreţe unul dintre

fundurile de ghips. Era cel mai frumos, cu fese tari şi ferme, şi nişte muşchi ce se reliefau plăcut.

– Ăsta e al lui Toby al tău, îi zise Willow deodată, făcînd-o să tresară. L-am pus alături de cel al Giulianei, care seamănă foarte bine cu o piersică. După ce mai mîngîie o dată fesele reci, de ghips, adăugă în şoaptă: Sper că va ajuta faptul că le-am pus unul lîngă altul. Se potrivesc aşa de bine, nu crezi?

Stella nu putea să nu fie de acord, mai ales că în ultima vreme, fuseseră nedespărţiţi, studiind împreună hărţile-drumurilor europene.

Numai cu o seară înainte stătuseră amîndoi la masa din bucătărie şi discutaseră dacă merita să treacă prin Luxemburg, într-o vizită scurtă, şi dacă deranja pe careva dacă făceau o tură şi prin Turcia. Acest lucru o cam întristase, mai ales că Adrian devenise aşa de distant, iar fiul ei se pregătea să plece în multaşteptata călătorie.

Asemenea lui Ruth, Stella realiză deodată că aceasta era adevărata plecare a fiului ei de acasă, că nu avea să mai stea niciodată cu ei pe insulă în mod permanent.

Ar fi vrut să discute despre toate aceste lucruri cu Adrian, ca să-şi dea seama dacă şi el simţea la fel, numai că soţul ei continua să fie morocănos şi prost dispus. Este posibil, cugetă ea, sperînd să nu se înşele, să simtă acelaşi lucru din cauza plecării lui Toby, şi de aceea se comportă aşa de ciudat.

O porni încet spre casă, tristă de-a binelea. Ştia că avea să treacă cu bine peste plecarea lui Toby, că se va convinge cu timpul că era un proces abso-

lut natural, că de fapt nu-l pierdea. Însă ei îi trecu prin minte că ar fi posibil să-l piardă pe Adrian, peste a cărui absență n-ar fi putut trece.

– Stella! Ce bine-mi pare să te văd din nou! Abigail o aştepta la poartă, sosită cu cel puțin două ceasuri mai devreme de cît se anunțase. De altfel, plină de entuziasm, se repezi şi o îmbrățişă pe Stella. Copiii sînt încîntați de locul ăsta, adoră bacul, iar Venetia a fost extaziată că a putut să-şi revadă pisica.

Stella zîmbi cît de frumos putu, încercînd să se arate ospitalieră, deşi inima i se strîngea la gîndul ostilității veninoase a lui Adrian. Doamne, se întrebă necăjită, oare cît de lung poate să mi se pare un afurisit de weekend?

– Şi-au găsit camera? întrebă, ca orice amfitrioană bună. Crezi că se descurcă în nebunia pe care a lăsat-o Toby în dormitor? Am încercat să-l fac să mai strîngă puțin. Oricum, mi-a promis că stă în altă parte pe timpul weekend-ului. O conduse pe Abigail în bucătărie, apoi rosti deodată: Hai mai bine să bem ceva.

Se uită la ceas şi observă că nu era decît ora patru, dar nu-i păsa. Scoase o sticlă de vin de la frigider.

– Cred că e vina mea, că te-am îmbiat la băutură după-amiaza devreme, cît am stat lîngă piscină, rosti Abigail, întinzîndu-se să ia pahare din bufet.

Stella izbucni deodată furioasă.

– Nu, nu e vina ta. Pot să iau şi singură astfel de decizii. Nu sînt ca un copil ce poate fi dus de nas

de oricine. Pur şi simplu am chef să beau ceva acum.

Abigail o privi nedumerită, dar după aceea îşi trase scaunul mai aproape de ea. O prinse cu braţul pe după umeri şi o privi în ochi.

– Îmi pare rău. Ce s-a întîmplat? E din cauză că am venit noi aici, pentru că dacă e aşa...

– Nu. Scuză-mă, e mai nimic. Sînt numai puţin cu capsa pusă, asta-i tot.

– Mda, ştiu, zîmbi Abigail, luîndu-şi braţul de pe umerii ei, ca să se poată juca cu ceasul de aur. E vorba de Adrian, nu? Nu trebuie să-mi spui, cunosc expresia de pe faţa ta. Haide, i-a spune-i tu lu' mătuşica Abigail ce s-a întîmplat. O să fie plăcut să inversăm rolurile.

Stella nu prea credea că ar fi putut să-i spună lui Abigail ceva. Pe de-o parte, parcă nu voia s-o rănească zicîndu-i că Adrian n-o voia prin apropiere şi de aici izbucnise cearta, deşi, pe de cealaltă parte, dădea vina pe ea pentru certurile cu soţul ei.

Abigail o privea surescitată, de-abia aşteptînd să audă că nu era ea singura care nu reuşise să păstreze un soţ. De-abia aşteaptă să se bucure de necazul meu, cugetă Stella supărată, cercetîndu-i ochii lucitori şi mîinile ce nu mai aveau astîmpăr.

În străfundul sufletului, Abigail murea să-i spună: „Vezi, nu e nimic chiar aşa de sigur şi frumos!". Poate că nu, dar în mod sigur nu intenţiona s-o lase pe Abigail să aibă vreun moment de triumf.

– Nu, e totul în regulă, rosti Stella degajată, ridicîndu-se de la masă şi apucîndu-se să prepare cina. Nu, e totul bine. Nu s-a întîmplat nimic.

– Aşadar, Adrian n-a spus nimic?

Stella se întoarse ca să vadă ce voise de fapt să spună, dar Abigail arăta la fel, cu ochi strălucitori, o expresie obstinată şi niţeluş cam nebună.

– Ce anume? se interesă Stella.

Abigail chicoti deodată, ducînd o mînă la gură, ca o şcolăriţă. Stella se întrebă la modul foarte serios dacă nu cumva prietena ei îşi pierduse minţile. Abigail privea pe fereastră la copiii ei care, furişîndu-se pe lîngă tufişuri, se apropiau de chioşcul în care Ruth îşi aranja bijuteriile pentru expoziţie.

– Ah, nimic, răspunse, dînd din mîini. Am crezut pur şi simplu că erai supărată din cauză că ţi-a spus ceva, asta-i tot. De regulă, orice începe cu ceva spus de ei, mie aşa mi s-a întîmplat mereu.

– Ce începe cu ceva spus de ei? insistă Stella.

Abigail se încruntă, nervoasă.

– Totul, răspunse dînd din umeri. Certuri, orice bătălie domestică, nimic cu adevărat important. Nu te mai agita atîta, nu m-am referit la ceva special, rîse ea. Doamne, în ce fericire desăvîrşită aţi trăit pînă acum, dacă vă supăraţi pentru astfel de fleacuri.

Stella oftă şi cedă. Nu avea cum să mai ascundă ostilitatea lui Adrian şi, dacă se gîndea mai bine, nici măcar nu merita să încerce. El şi cu Abigail trebuia să se descurce singuri de acum încolo.

Ruth, care-şi aranja bijuteriile şi se simţea ca atunci cînd era mică şi se juca de-a magazinul, îi auzea pe copii cum se furişau pe lîngă peretele de lemn al chioşcului.

Se întrebă dacă acum era treaba ei să-i supravegheze şi să aibă grijă să nu sară zidul scund ce despărţea grădina de rîu, să nu încerce să se urce pe barja lui Peggy ca apoi să cadă în apă.

Adevărul era că apa nu avea adîncime pe moment, din cauza refluxului, ceea ce însemna că nu aveau cum să se înece, dar îşi puteau sparge capetele de pietroaiele înşirate în albie.

Decise că nu era cazul să se îngrijească de ei, pentru că aveau un părinte, chiar dacă acesta era leneş, scîrbos, nememic, aşa cum o considera Ruth pe Abigail. Copiii erau responsabilitatea ei, nu a lui Ruth.

Foşnetele deveniră mai puternice, acompaniate de această dată şi de şoapte. Ruth zîmbi aproape fără voie, pentru că cei doi se jucau la fel ca ea şi cu Toby, cînd erau mici şi mai locuiau în cealaltă casă, unde Adrian avea un birou la subsolul rece. Mereu căutau să se strecoare acolo cînd el se ridica de la masa de lucru, prefăcîndu-se că erau fantome, cu gîndul de a-l speria.

De obicei se ascundeau în micul alcov de lîngă şemineu. Probabil că Adrian auzise fiecare şoaptă a lor, cugetă Ruth, zîmbind şi întorcîndu-se cu spatele la zgomote, prefăcîndu-se că nu auzea nimic, aşa cum procedase şi tatăl ei.

De afară se auzi un sunet lugubru, iar Ruth, îndatoritoare, scăpă pe podea un colier special ales, pentru că nu avea cum să se strice.

Cu o expresie de groază pe chip, se întoarse şi duse mîna la piept.

– Cine acolo? strigă, privind repede în jur.

Dinspre uşă se auzi un chicotit inconfundabil, cel al unui băiat.

– Dă-o naibii, James. Acum te-a auzit! La fereastră apăru o feţişoară frumoasă de fetiţă, cu ochi mari şi negri, ca ai lui Abigail, şi păr blond natural

– Ai auzit? Ruth deschise uşa şi continuă să se prefacă. Ce crezi că era?

– Nu contează, oftă fata, ştim că tu ştii că eram noi. Bărbaţii, eh? rosti, încrucişîndu-şi braţele la piept şi privind spre cer. Mama spune mereu că nu sînt buni de nimic.

– Eu sînt Ruth, se prezentă ea, iar voi presupun că sînteţi James şi Venetia.

– Da, eu sînt James, zise băiatul, întinzîndu-i mîna.

Ruth i-o strînse şi i-o scutură bine, observînd că Venetia se uita la ei încruntată.

– Normal că ştie că tu eşti James, rosti în cele din urmă, că doar n-oi fi Venetia, nu?

James roşi puternic, sincer jenat. Bietul băiat, cugetă Ruth.

– Haideţi înăuntru să aruncaţi o privire la ce am făcut, le zise, sperînd să mai înseneineze atmosfera. Era destul de rău că o aveau pe Abigail acolo, ca să nu mai trebuiască să o suporte şi pe vrăjitoarea aia mică cu nasul pe sus. Îţi plac bijuteriile? o întrebă pe Venetia.

Fata stătea în prag, privind cu îndoială înăuntru.

– Mama spune că trebuie să fie de aur, o preveni ea.

Ruth zîmbi.

– Da, „mami" aşa ar spune.

– Îmi plac astea. Pentru ce sînt? întrebă James.

Se apropiase de masa de lucru a lui Adrian, acoperită de o față de masă de catifea, ținînd în mînă o păpușă mică, frumos colorată.

Păpuşa avea picioare lungi şi negre, corp şi braţe de culoarea mierii şi păr blond, ţepos. Într-o mînă ţinea şase ace cu gămălie neagră, iar în cealaltă, alte şase, cu gămălie albă.

Lui Ruth îi făcuse plăcere să facă acele păpuşi, să le confere expresii şi zîmbete, însă nu-i putea spune băiatului că o reprezentau pe mama lui, în toată răutatea ei.

Se încruntă, pentru că nu ţinea să le explice copiilor că erau păpuşi voodoo, şi că cei care le cumpărau puteau să facă rău unei persoane înfigînd în păpuşă acele negre sau că o puteau ajuta, înţepînd-o cu cele albe.

– Sînt doar nişte păpuşi, rosti Venetia, atentă la nişte cercei de forma unor fluturi. Mi-ar plăcea nişte cercei de forma ursuleţilor de gumă, rosti deodată. Vrei să-mi faci unii aşa?

– Care este cuvîntul magic? întrebă Ruth, neştiind de ce o interesa să afle dacă fata avea maniere sau nu.

– Abracadabra, chicoti Venetia.

– Nu, nu e ăsta, răspunse Ruth, recuperînd cerceii din mîinile ei mici şi distrugătoare.

Venetia se bosumflă, deşi continua să privească cu jind spre cercei.

– Bine, cedă ea. Te rog.

– Te rog frumos, zise Ruth cu solemnitate.

James gemu uşor, iar expresia lui îngrozită îi

spuse lui Ruth să aibă grijă să se ferească de răzbunarea scorpiei mici.

– Te rog frumos. Te rog frumos. Şi să aibă clipsuri, rosti Venetia.

Ruth zîmbi.

– Bine. În timpul weekend-ului o să-ţi fac nişte cercei care să fie gata înainte să plecaţi acasă.

– Acasă? Dar sîntem acasă, strigă Venetia triumfătoare. Stăm aici. Pentru totdeauna. Aşa a spus mama. Vouă nu v-a spus nimeni nimic?

CAPITOLUL 18

– Ce crezi că a vrut Venetia să spună? îl întrebă Ruth pe Toby, în timp ce lipeau un afiş la poarta grădinii. Crezi că Abigail are de gînd să cumpere o proprietate de pe insulă? Dar de ce ar vrea să trăiască aici? Şi ce proprietate e de vînzare?

Toby ridică din umeri.

– Nici una de care să ştiu eu. Desigur, este foarte posibil ca Willow să vrea să renunţe la casa ei, mai ales acum că s-a mutat cu Bernard, dar o vezi tu pe Abigail trăind acolo? întrebă, rîzînd.

Lui Ruth nu-i venea a rîde. Nu voia să aibă contact zilnic cu Abigail cea colţuroasă. Insula nu era pentru una ca ea. Acolo oamenii erau amabili şi drăguţi, iar viaţa liniştită. Nimeni de pe insulă nu avea un păr care să stea ca al ei, ţepos şi obraznic, nimeni nu avea asemenea paltofi eleganţi şi nici nu se îmbrăca după ultima modă.

– Nu cred că ar putea trăi aici, rosti Ruth, încercînd să se îmbărbăteze singură, nici nu cred că se gîndeşte la aşa ceva. Probabil că grădina ei e cît toată insula asta. Şi, adăugă, nu cred că Willow o să se apuce să-şi vîndă casa cînd s-a mutat la Bemard de numai o săptămînă. Pînă şi ea şi-ar da seama că treaba asta l-ar îngrozi pe bietul Bernard. Nu cred că el o consideră ca pe un fel de consoartă permanentă. Deşi este evident că asta e intenţia ei. Bemard va trebui să-şi dea singur seama de treaba asta.

– Chestia asta cu Abigail, rosti Toby, o face pe mama să se poarte mai altfel. Parcă o prosteşte de tot. Nu-mi place.

– Dar mamei îi place, îl contrazise Ruth. Cred că Abigail îi aminteşte de tinereţe, cînd nu avea atîtea responsabilităţi pe cap.

– Pe tata nu-l face să se simtă aşa, îi zise Toby lugubru. Îl face să fie supărat şi încruntat. Nici măcar la cină nu vrea să stea. L-am auzit cînd îi spunea mamei că trebuie să se întîlnească cu agentul lui, ceva legat de următoarea carte. Însă ea nu prea l-a crezut.

Ruth rîse.

– S-ar putea totuşi să fie adevărat. Ce bine ar fi dacă aş putea să merg cu el. Nu vreau să mănînc cu Abigail, o să-mi provoace o indigestie. Se uită la mine cu ochii cît cepele de cîte ori îndrăznesc să pun ceva în gură.

Toby nu-i răspunse. Ar fi putut să-i spună lui Ruth ce văzuse la restaurant, dar, în afară de faptul că ar fi deprimat-o, nu ar fi rezolvat absolut nimic.

Ştia că părinţii celorlalţi puteau să fie lipsiţi de perfecţiune. Ştia, de asemenea, că ar fi dat dovadă de maturitate dacă nu s-ar fi aşteptat ca ai lui să fie mai altfel. Din păcate, nu se înşelase în privinţa speculaţiilor lui cele mai rele, pentru că Adrian le confirmase cu absenţa lui de acasă.

Curînd avea să plece de acolo, dar era destul de tînăr ca să-şi dorească sincer ca viaţa familiei sale să continue la fel de armonioasă ca înainte. Tatăl lui se comporta acum asemenea unui adolescent care o făcuse de oaie, evitînd o confruntare deschisă de teama de a nu fi certat. Toby ajunse la concluzia că avea nevoie de timp ca să decidă dacă era amuzant sau dezgustător să constate că vîrsta mijlocie nu scutea pe nimeni de consecinţele unei fapte rele.

Abigail era teribil de amabilă, conchise Stella, în timp ce preparau cina laolaltă. Era ca şi cum de această dată Abigail încerca s-o consoleze pe ea. Stella însă nu era deloc sigură dacă avea nevoie de o asemenea consolare. Ajunse la concluzia, confortabilă, că nu avea nevoie de aşa ceva.

Adrian avea hachiţe, ceea ce nu era deloc neobişnuit. În cele din urmă buna dispoziţie avea să-i revină, deşi nu înaintea de plecarea lui Abigail.

Stella o privea cum se învîrtea plină de încredere prin bucătărie, deschizînd şi închizînd sertarele în timp ce căuta ingredientele necesare, fără ca măcar s-o întrebe unde anume erau. Stella, care spăla nişte cartofi, o privea destul de nemulţumită. Nu-i plăcea să vadă altă femeie stăpînă peste bu-

cătăria ei. Cînd Venetia venise peste ele şi întrebase dacă aveau suc de mere, Abigail îi răspunsese că da, şi apoi deschisese frigiderul şi luase sticla de acolo.

Am luat-o razna, îşi zise Stella. Normal că Venetia venise şi-o întrebase pe maică-sa. În afară de asta, ce rost mai avea să invite oameni la ea şi apoi să se aştepte ca aceştia să nu se simtă ca acasă.

În plus, era mai bine că Abigail îşi pusese talentul de bucătăreasă la lucru, în loc s-o oblige pe Stella să-i servească băutură şi pişcoturi în grădină, şi apoi s-o lase să trudească singură la bucătărie. Adrian era de vină, cu toanele lui, că nu se putea bucura de acele clipe plăcute şi suspecta orice.

– Masa o să fie gata în vreo jumătate de oră, rosti Abigail, deschizînd un sertar şi alegînd tacîmurile. Mai vrei ceva de băut acum sau preferi să mai aştepţi?

– O să mai iau ceva acum, decise Stella, îndreptîndu-se spre frigider.

– Nu, lasă-mă pe mine, tu stai jos şi relaxează-te, îi porunci Abigail, interceptînd-o la uşa frigiderului.

Stella se întrebă dacă i se năzărise sau Abigail chiar o împinsese cu duritate, de parcă ar fi fost un copil neastîmpărat ce nu putea fi lăsat să cotrobăie pe unde avea chef?

Adrian se furişă de pe barja lui Peggy, simţindu-se ca un spion dintr-un film prost. Continuă să meargă tiptil pe lîngă grădină, de-a lungul potecii mărginită de gardul viu. Tresărea de fiecare dată

cînd călca pe vreo piatră, amintindu-şi că atunci cînd elevii lui Bernard plecau de la cursurile lui, le putea auzi fiecare pas şi şoaptă, chiar din uşa bucătăriei. Asta era problema atunci cînd locuiai aşa de aproape de rîu. Fiecare sunet putea fi auzit limpede pe mai multe mile în jur, de parcă te-ai fi aflat într-un canion.

Va folosi acest lucru în următoarea carte, decise, în timp ce mergea în vîrful picioarelor. Va scrie despre un soţ înşelat, care va afla adevărul auzindu-şi nevasta făcînd sex sălbatic cu amantul pe o insulă din mijlocul unui estuar, pe undeva, prin Africa. Scenele de amor vor fi feroce, sălbatice, iar sunetele aşişderea. Continuînd să se furişeze, inima lui Adrian aproape că se opri atunci cînd auzi cum se deschidea uşa de la bucătărie.

Prin gardul viu o văzu pe Abigail ieşind pe terasă şi inpirînd cu nesaţ aerul serii. Pare mulţumită şi acasă, cugetă el. De parcă nu s-ar gîndi la nimic anume, ci s-ar relaxa după o călătorie obositoare. Adrian îşi dădu seama că era foarte posibil să fi întrecut măsura cu tacticile sale de evitare. Ce mare scofală reprezenta el, faţă de nefîrşitul şir de amanţi pe care-i avusese Abigail? Probabil că nici măcar nu se mai gîndea la ce făcuseră sub salcia bătrînă. Aceea fusese numai o mică distracţie, nimic mai mult, asemenea mersului la coafor.

Cu toate astea, pentru orice eventualitate Adrian se strecură pînă în faţa casei, mergînd în patru labe prin dreptul porţii şi oprindu-se apoi deodată la picioarele lui Ellen McIver. Aceasta avea în braţe o cutie imensă plină cu fripturi şi cîrnaţi condimentaţi,

cumpărate probabil de la vreun restaurant costisitor. Pe chip i se aşternuse o expresie jenată. Adrian îşi aminti ceva folositor, citit într-o carte: nu da explicaţii şi nu te scuza. Aşadar, continuă să meargă în patru labe pînă cînd ajunse într-un loc în care nu putea fi văzut din casă, apoi se ridică şi o salută pe Ellen, care aştepta să primească niscaiva explicaţii.

– Bună seara, rosti politicos.

– Ce făceai adineauri? întrebă Ellen, doborîtă de curiozitate. Sper că nu te superi că te întreb.

Adrian îi zîmbi ca un maniac, speriind-o.

– Adevărul este că mă supăr, îi zise, deşi sînt gata să fac un tîrg cu tine: eu nu spun la nimeni că ai de gînd să organizezi un festin pentru cumpărători, ceea ce este împotriva regulamentului, dacă nici tu nu menţionezi că m-ai văzut.

Ellen zîmbi nesigură, strîngînd mai bine cutia în braţe, apoi se declară învinsă.

– Da, bine. Nu o să spun nimic. O să mor de curiozitate, dar n-o să spun nimic...

Ellen o porni mai departe spre casă, murmurînd ceva. Ardea de nerăbdare să-i povestească şi lui Fergus.

Peggy şi Ted se apucară de treabă de dimineaţă devreme, echipaţi fiecare cu cîte un căruţ de cumpărături, împrumutate de la un magazin din apropiere. Puţin după ora opt reuşiseră să-i trezească şi să-i înfurie pe toţi locuitorii insulei cu zgomotul infernal pe care-l făceau roţile cărucioarelor pe poteca ce străbătea insula, făcînd drumuri de la barjă pînă la bac, iar de acolo, purtînd lucrurile cărate în ca-

mioneta pe care o închiriase Ted. Pe drum întîlniră mai mulți vizitatori matinali care doreau să prindă cele mai bune eşarfe ale Giulianei sau vasele cu preț redus ale lui Willow.

Alții veniseră din curiozitate, alegînd ora aceea matinală pentru a-i surprinde pe locuitorii de acolo fumînd droguri sau lucrînd goi-puşcă, după cum se bîrfea pe seama lor.

Philip Porter ajunse acolo puțin după ora zece. Se gîndea că aşa nu avea să ridice prea multe suspiciuni. Cînd plecase de acasă, luase cu el o sacoşă şi un mic aparat de fotografiat, pe lîngă o pereche de mănuşi din piele fină.

Se gîndise să se deghizeze în turist ca să poată face cît mai multe fotografii. De aceea, îşi pusese pe cap o pălărie de paie şi pe nas o pereche de ochelari de soare. Cînd se sui pe bac, simți un fior de surescitare.

Îşi puse grijuliu mănuşile, înainte să se apuce să manevreze maneta. Alături de el urcară şi două femei mai bătrîne, care-l priviră cu îndoială, neştiind dacă era capabil sau nu de un efort fizic susținut, necesar pentru punerea în mişcare a bacului.

Philip se strîmbă cînd observă cum rugina se scuturase de pe mînerul manivelei drept pe pantofii săi curați. Aiureala asta de bac mai are puțin şi să face fărîme, cugetă el.

Cînd în cele din urmă se va construi un pod, ar trebui să-l numească după mine, pentru toată osteneala pe care mi-am dat-o, îşi zise singur.

Cum puse piciorul pe insulă, dădu nas în nas cu

Peggy, care aştepta să urce pe bac cu căruciorul ei plin cu lucruri.

– Frumoasă zi, rosti aceasta de cum îl văzu.

– Pentru ce anume? întrebă Philip Porter, recunoscînd baba rebelă de pe barjă. Se întrebă ce voise să spună. Nu l-ar fi mirat dacă zgripţuroaica se gîndea că era o zi potrivită să-l arunce în rîu.

– Pentru mutat cu casa. Sau cu barja, îi zise ea. Haide, dă-mi o mînă de ajutor, îl îmboldi, trecînd cu roţile căruciorului peste vîrfurile pantofilor lui lustruiţi.

Philip îşi îndreptă umerii şi se apucă de treabă, urcînd căruciorul greu pe puntea bacului.

– Artă în mişcare, murmură una din cele două doamne bătrîne, care traversaseră rîul cu Philip. Amîndouă se trăseseră deoparte şi priveau totul de parcă ar fi fost vorba de un spectacol.

– Chiar pleci? se miră Philip Porter.

Aproape că nu-i vedea a crede ce noroc aveau. Babornița pleca. Cîştigase, deşi nu fusese cine ştie ce luptă.

Şi el care sperase să petreacă ziua căutînd dovezi incriminatorii la adresa ei, tot felul de încălcări ale legilor.

Se întrebase chiar dacă mai existau portărei pentru confiscarea ambarcaţiunilor, dispuşi să vină pînă acolo ca să remorcheze vechea barjă, dar nu era prea sigur.

Acum însă se simțea dezamăgit. Mutarea voluntară a lui Peggy îi nimicise toate eforturile. Ted Kramer reuşise s-o convingă cu binişorul. Or, el nu fusese în stare de aşa ceva. Ar fi avut o poftă ne-

bună să-i arunce căruciorul în apă, dar asta ar fi însemnat să polueze rîul şi nu putea face aşa ceva.

– Eşti cumva bolnav? îl întrebă Stella pe Adrian, văzîndu-l cum stătea inert pe jumătatea lui de pat. Tu nu prea obişnuieşti să stai în pat pînă la ora asta. Probabil că ai băut prea mult seara trecută. Nici măcar nu te-am auzit cînd ai venit. Întotdeauna te furişezi prin casă atunci cînd eşti beat, rosti veselă, pentru că-ţi închipui că aşa n-o să observ. O dată te-am văzut cum îi făceai semn umbrei tale să nu facă zgomot.

Adrian gemu şi se întrebă ce să-i spună.

– Nu, sînt bine, admise el în cele din urmă. Cred că sufăr de inerţia specifiă terminării unui roman.

– Aha, asta era, rosti Stella, coborînd din pat. Noi, oamenii normali, numim treaba asta leneveală.

– Iar ai început cu aiurelile tale, mormăi el nemulţumit, de sub pătură. Chiar nu ai nici un strop de simpatie?

– Nu şi atunci cînd am aşa de multe de făcut, îi zise ea neimpresionată. Ruth ar putea avea nevoie de puţin ajutor pe ziua de azi, ca să-şi vîndă bijuteriile. Unde mai pui că vom avea oameni în grădină întreaga zi. Pentru ea e ceva deosebit, pentru că n-a mai avut de-a face cu clienţii. S-ar putea să fim nevoiţi s-o susţinem emoţional dacă va avea parte de oameni care să vină să se uite şi apoi să-i spună cît de mult le displace totul.

Adrian se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

– Nu ai prea multă încredere în talentul ei, nu?

Ar putea vinde totul pînă la unsprezece, ca după aceea să petreacă restul zilei numărînd banii.

Stella deschise uşa de la baie şi dădu drumul la apă în cadă, pregătindu-se pentru un duş.

– Desigur, sper să se descurce, îi zise. Cred că prefer să pun răul înainte ca să nu mă surprindă după aceea. În felul ăsta am parte doar de suprize plăcute, mai zise, dispărînd în baie.

Adrian gemu şi murmură:

– Iar te-ai refugiat în lumea ta ideală.

Se strecură la loc sub pătură, întrebîndu-se cînd va strînge suficient curaj ca să dea ochii cu Abigail.

Abigail descoperi păpuşa sub pernă. Toată noaptea avusese sentimentul neplăcut că nu fusese chiar singură în pat. Păpuşa avea un ac cu gămălie neagră înfipt chiar în dreptul inimii, ceea ce o făcu să-şi dea seama cine pusese păpuşa acolo. Oftă şi apoi îşi zîmbi în oglindă.

– Lui Ruth o să-i placă la nebunie în Sussex. În curînd o să-mi mulţumească, rosti cu glas tare.

Scoase acul din corpul păpuşii cu destulă greutate. Se întrebă într-o doară cît de mult ar fi afectat-o dacă ar fi crezut asemenea superstiţii. Puse păpuşa în sertarul dulapului pictat în albastru şi apoi îl închise cu fermitate. Era sigură că Venetiei avea să-i placă păpuşa, deşi nu era tocmai o jucărie.

Willow se învîrtea prin galerie, simţindu-se importantă, cum nu i se mai întîmplase niciodată înainte, nici chiar atunci cînd prezidase propriile expoziţii. Din punct de vedere artistic, simţea că era egalul lui

Bernard şi că operele lor, aranjate laolaltă în acea formă, se completau perfect. Fusese chiar fotografiată alături de el şi, spre deosebire de Abigail, care nu avea nici un fel de superstiţii, Willow credea sincer că acest lucru le legase cumva sufletele. Mai mult, fotografia lor avea să apară în ziare, în revistele de artă şi în cel puţin un supliment color din „Sunday". Willow visa deja la următorul set de fotografii în care avea să apară alături de Bernard. Însă acolo plănuia să fie îmbrăcată cu vechea rochie de mireasă pe care o cumpărase de la o licitaţie, îndemnată fiind de o clarvăzătoare. Îngîndurată, începu să se tragă de părul ciuntit, în timp ce-i privea pe vizitatori cum îi mîngîiau lucrările. Cînd va creşte din nou, îşi zise ea cu gîndul la păr, va fi moale, lucios şi blond. Din viaţa ei nu lipsise pînă atunci numai bărbatul fanteziilor sale, ci şi un coafor competent.

Ruth era încîntată. Vînduse atîtea exoponate, încît chioşcul începuse să se golească de-a binelea, deşi nu era încă nici ora prînzului.

– Ar fi trebuit să ai cîteva cutii cu bijuterii gata pregătite sub masă, îi zise Melissa, aşezată pe pervaz şi mîncînd cu poftă o banană.

Ruth, care se îmbrăcase cu o rochie de catifea neagră, ca să pună mai bine în evidenţă cele mai frumoase piese de argint, considera că blugii tociţi ai Melissei coborau ştacheta eleganţei şi înjoseau parcă munca depusă de ea. În fond, prezentarea era extrem de importantă.

– Nu sînt fabrică, zise Ruth cu dispreţ. Eu sînt o

artistă. Dacă fac milioane de copii după un lucru, atunci înseamnă că am trecut deja la producția de masă, or, nu așa ceva doresc oamenii. Știi bine că toată lumea aleargă după unicate.

– Atunci va trebui să ai și mai multe idei ca să faci unicate, dacă vrei să te îmbogățești. Cu ce ai luat azi, nu cred că-ți poți cumpăra o mașină.

– Pot să-mi cumpăr fără probleme o mașină la mîna a doua, i-o întoarse Ruth. Tu cîte sîmbete ar trebui să munceşti ca vînzătoare într-un magazin ca să strîngi banii ăştia? întrebă. Luă una dintre puținele păpuși voodoo rămase și i-o aruncă Melissei. Ia de aici, înfige cîteva ace cu capăt alb. Poate c-o să ai noroc. Dorește-ți ceva.

Adrian consideră că putea să se aventureze puțin pe afară, mai ales că se apropiase ora prînzului. Încă exilat în dormitor, după ce spusese afectat că nu dorea micul dejun, făcuse o baie lungă. Cînd simțise mirosul grătarului ce provenea din grădina familiei McIver, decise că unul dintre cîrnații lui Ellen, vîrît într-un corn, garnisit cu ceapă și puțin muștar avea să reprezinte o masă pe cinste. Atunci mai mult ca sigur că Stella și Abigail aveau să fie la galeria de pe vaporaș, degustînd din vinul lui Bernard.

Ieşi pe uşa din spate şi o porni mai întîi spre chioşc, ca să vadă cum se descurca Ruth. Auzi paşi pe poteca ce ducea spre bac şi prinse din zbor cîteva cuvinte: „O rață bună, cu un gust deosebit..." îi spunea o femeie unei prietene. Adrian presupunea că era vorba de vreun tablou de-al lui Fergus şi

nu despre planurile pe care le făcuse indivìda pentru prînz. Atunci cînd se apropie de chioşc, în minte răsunîndu-i cuvintele rău prevestitoare ale Stellei, cu privire la ghinionul fiicei lor, uşa se deschise deodată şi un grup de clienți ieşiră în goană; ca un stol de porumbei speriați de vultur.

– Ca să vezi, rosti o matroană solidă, cu un deliciu prost mascat, ce părere ei de treaba asta?

Tovarăşa ei de drumeție se strîmbă spre Adrian atunci cînd ajunse în dreptul lui. Doamne, îşi zise el, grăbind pasul, cred că au găsit vreun manuscris pe sub masă şi au aruncat o privire prin el. Gîndindu-se la scenele din „Fecioarele dezonoarei", se mira că femeile nu intraseră în comă. Alergă pînă la uşă şi o deschise. Înăuntru, Ruth şi cu Stella se înfruntau pe deasupra mesei lui de lucru, drapată în fața de masă din catifea elegantă. Melissa şi Abigail stătau laolaltă lîngă pervaz, ca martore, neştiind dacă să intervină sau nu.

– E vorba de artă, tocmai striga Ruth atunci cînd intră Adrian.

– Ba este ponografie în toată regula, urlă Stella la ea. Numai pentru că e vorba de o pictură, asta nu înseamnă că nu e obscenă. Cum ai putut să faci una ca asta? Cîte ore te-a obligat să pozezi în halul ăla? Pun pariu că mai mult decît era necesar ca să...

– Ce se petrece aici? întrebă Adrian, încercînd să-şi păstreze calmul.

Stella şi Ruth se întoarseră spre el ca să-l privească încruntate şi furioase. Adrian îşi feri privirea şi întîlni în schimb zîmbetul încurajator al lui Abigail.

Ceea ce-l făcu să dorească să plece de acolo şi să se repeadă în cîrnaţii lui Ellen.

– E vorba de Bernard, îi explică Stella în cele din urmă. Tocmai vin de la galerie, unde a fost expus portretul lui Ruth.

Adrian ar fi vrut să rîdă uşurat.

– Asta-i tot? rosti. Am avut impresia că tocmai s-a declanşat un război mondial cînd am intrat aici. Se aşeză alături de Melissa, sprijinit de pervaz, curios să vadă ce avea să se petreacă mai departe.

– Tot? strigă Stella dînd bezmetică din mîini. Tot? Adrian, ar trebui să te duci să vezi afurisita de pictură. În galerie e portretul nud al fiicei tale, cu picioarele răşchirate, aşa cum vezi doar prin revistele tale preferate, şi tot ce spui tu e „Asta-i tot?".

Adrian începu să se foiască neliniştit, devenind deodată centrul atenţiei.

– Ca să fiu sincer, încă nu l-am văzut, rosti dînd din umeri. Iar Bernard este renumit pentru acest gen de picturi, rosti chinuit, aşa că bănuiesc că nu e ceva prea neobişnuit...

– Ba da, este, zise Ruth încet. Dar eu am vrut aşa. Nu pot spune că m-am simţit exploatată sau folosită. Am vrut să mă picteze, mi s-a părut că este o adevărată onoare. Tot aşa cum am vrut să facă dragoste cu mine, recunoscu, privind spre Abigail ca pentru a-şi face curaj. Ceea ce a şi făcut, adăugă cu simplitate, roşind uşor.

– Nu e vorba de asta, interveni Stella, ci de poziţia în care te-a pictat. Dacă ţi-ar fi propus să te fotografieze aşa, i-ai fi ţinut ditamai predica despre feminism. Dar fiind vorba de pictură, nici n-ai co-

mentat, oftă ea sfîrşită, încercînd să-şi dea seama dacă avea sau nu dreptate. Adevărul e că, ieri, tabloul nu era expus în galerie, îşi zise. Probabil că Bernard, ca-un laş, a zis că e mai bine să nu fie văzut de către vecini.

– Te porţi aşa doar pentru că e vorba de fiica ta, interveni deodată Abigail.

– Da, Abigail, cred că ai dreptate. Dar numai în parte. Oricum mulţumesc că mi-ai amintit, izbucni Stella.

– Ce-ar fi dacă am merge să luăm prînzul la Ellen? Putem să discutăm despre asta şi mai tîrziu, sugeră Adrian, simţind că venise momentul unei binemeritate pauze.

Stella se uită urît la el, dar toţi ceilalţi se grăbiră să-i dea ascultare. Abigail se strecură pe lîngă el şi se frecă cu sînii de pieptul lui, fără pic de ruşine. Adrian era sigur că Stella observase mişcarea.

– Eu rămîn aici ca să vînd mai departe, se oferi Melissa, dorind să rămînă singură.

În grădina soţilor McIver se aflau rezidenţii insulei, care fie îşi epuizaseră stocul de produse, fie renunţaseră pe ziua aceea. Printre begonii şi frunzele de salvie se vedeau o puzderie de sticle goale. Venetia şi James necăjeau bătrîna ţestoasă a lui Ellen, încercînd s-o facă să se deplaseze, momind-o cu frunze de păpădie. Toby era întins pe peluză, cu ochii închişi, cu o mînă pe coapsa aurie a Giulianei şi în cealaltă ţinînd o sticlă de bere.

– Parcă a ajuns în al nouălea cer, comentă Abigail spre Stella.

Stella se simţea ca un copil după o criză de

furie. Probabil că exagerase. Oricum, Ruth putea fi cu greu recunoscută din tablou. Nici nu-i păsa de ce ar fi putut spune vecinii, pentru că aceştia erau artişti, înțelegeau mai bine decît ea astfel de treburi.

– Giuliana e o fată frumoasă, încuviință ea. Mă rog, o femeie frumoasă.

– Nu e cu mult mai mare decît el, răspunse Abigail, încercînd probabil s-o menajeze.

Adrian plecase să aducă mîncare pentru toți, după care, încărcat, se apropie de Toby şi Giuliana. Avea sentimentul că, dacă mîncau ceva, aveau să se simtă mult mai bine. Şi dacă apucau să bea ceva, decise pe loc, dînd buzna în bucătăria lui Ellen şi furînd o sticlă de Chardonnay din lada se sub masă. Cînd se întoarse, Stella era alături de Toby şi privea spre rîu, ascultînd clinchetul blînd al clopoțeilor de vînt. După-amiaza aceea ar fi trebuit să fie idilică.

– O să te simți mult mai bine atunci cînd o să fii în Sussex, zise deodată Abigail, imediat după ce reveni Adrian alături de grupul lor, cu sticla desfăcută. Nu vrei să-ți dau cheile chiar acum? Scotoci prin poşetă şi scoase la iveală un mănunchi de chei, din care desprinse una, cea de la maşină, dîndu-le pe celelalte Stellei. Maşina mi-o păstrez, zise mai departe, zîmbind şi privind în jur. Sper că n-ai nimic împotrivă.

– Ce nevoie am eu de cheile de la casa ta? întrebă Stella nedumerită, întinzîndu-le înapoi spre Abigail.

Abigail rîse şi împinse deoparte mîna Stellei.

– Ca să poți intra, desigur! Ia-le, toată reşedința

îți aparține, exact așa cum am vorbit!

– Vorbit? Ce am vorbit? Cînd? Stella își scormonea memoria, încercînd să-și aducă aminte dacă se învoise cumva să-i păzească reședința, dar nu reuși să descopere nimic de genul ăsta. Era posibil ca Abigail să-și fi aranjat să petreacă o vacanță cu copiii prin străinătate.

– Nu cred că ai uitat, rîse Abigail, prînzîndu-l pe Adrian de braț. Cînd te-am întrebat dacă ți-ar plăcea să locuiești acolo, mi-ai spus că da. Așa că acum se poate. E foarte simplu.

– Mie-mi place aici, rosti Adrian.

– Dar tu o să rămîi aici, dragule.

– Dragule? se miră Stella, cu ochii cît cepele. Ceva îi spunea că Abigail nu folosise cuvîntul acela în sens teatral. De cealaltă parte a grădinii, Venetia ridicase țestoasa deasupra capului.

Bietele țestoase erau grele, cugetă Stella ca prin ceață, iar fetița ar fi putut s-o scape și s-o rănească.

– Da, insistă Abigail. Am crezut că n-o să fie nici o problemă pentru oamenii ca voi. Artiști. Mai ales că trăiți aici, făcu ea semn cu brațul, cuprinzînd întreaga insulă, e firesc să schimbați partenerii, să faceți tot felul de nebunii. Ți-am spus de la bun început că ar fi trebuit să mă fi mulțumit cu ceea ce ai tu. Iar acum, pot. Iar tu, întinse un deget prelung spre Stella, tu o să primești ce am avut eu. Deci este un schimb corect, nu?

– Nu, răspunseră la unison Adrian și Stella.

Stella se uită cu atenție la el, încercînd să priceapă ceva din toată nebunia aceea. În cele din urmă se decise să întrebe pe șleau:

– Vrei să-mi spui că tu şi cu Adrian aveţi o aventură? întrebă fără a crede cu adevărat, ştiind însă că aceasta era singura concluzie logică.

– Da, confirmă Abigail.

– Nu, neagă Adrian.

– Şi atunci care are dreptate aici? întrebă Stella, apoi sorbi din vin, vărsînd jumătate în poală, din cauza tremurului incontrolabil al mîinilor.

Toby se ridică deodată şi se îndepărtă de grupul lor. Proceda asemenea oricărui bărbat care dorea să evite o confruntare.

– M-a cerut în căsătorie, îi explică Abigail, foarte sigură pe sine.

Pe moment, Stella crezu că se referise la Toby. Adrian începu să hohotească deodată.

– Asta era? chicoti el aproape obscen. Abigail, dragă, te-am cerut de nevastă în urmă cu douăzeci de ani! Dacă nu mă înşel, cred că le-am cerut pe toate femeile cu care m-am culcat atunci. Se întoarse spre Stella şi-i umplu paharul cu vin. Din recunoştinţă, aşa cred. Iartă-mă, zise deodată, simţindu-se extrem de vinovat, tu n-ai ştiut că m-am culat şi cu Abigail.

Stella zîmbi cu răceală.

– Am bănuit că ai făcut-o, minţi ea, încercînd să-şi păstreze demnitatea. În fond, se culcase cu toţi ceilalţi, de ce să te fi lăsat pe tine pe dinafară? Ar fi fost jignitor.

– Dar a mai existat şi o urmare. Culmea, că a fost la fel, în acelaşi loc, în aceeaşi perioadă a anului, totul aidoma, rosti Abigail, încîntată de acea coincidenţă. S-a întîmplat la Cameleon, acum două

săptămîni, continuă ea, privind spre Adrian ca pentru a primi confirmarea.

– Fute-m-aş... izbucni Adrian, privind în jos, spre iarbă.

– Ăsta este cuvîntul cel mai nimerit, încuviinţă Stella.

– Nu tocmai, nu pentru toată lumea interesată, rîse Abigail în bătaie de joc. În fond, tu nu te-ai culcat cu Simon ăla pe care l-ai agăţat la hotel, nu, Samatha? Probabil că o s-o faci cu următorul.

– Cine naiba mai e şi Samantha? se minună Adrian.

– Prea sfînta ta soţie, desigur, căreia îi place puţină zbenguială departe de ochii lumii, ca şi mine. Iar acum i s-a ivit marea ocazie. Încep să cred că voi doi nici măcar nu vă cunoaşteţi.

Stella se ridică, uimită că fusese în stare de un asemenea efort titanic.

– Eu una mă duc acasă. Casa mea este cea care se află la doi paşi depărtare. Cînd voi doi decideţi ce anume vreţi de la viaţă, să veniţi să-mi spuneţi şi mie.

Ieşi din grădina soţilor McIver, trecînd pe lîngă Peggy şi Ted care transportau în continuare lucrurile de pe barjă. Nişte vizitatori entuziasmaţi discutau aprins despre cele văzute acolo.

Stella îşi simţea picioarele ca nişte bureţi plini de apă. Cînd intră în grădină, simţi că nu era în stare să vadă casa ei dragă neschimbată, cînd în ultimul sfert de oră viaţa i se dăduse peste cap, drept pentru care se îndreptă agale spre barja lui Peggy. Urcă la bord şi, cînd coborî în cabina mică, dădu

peste Ruth, care era înconjurată de detergenți și cîrpe, ceva cu totul neobișnuit pentru ea.

– Acum barja e a mea, îi explică Ruth, zîmbind cu gura pînă la urechi. Peggy mi-a lăsat mie barja. Mi-a zis că aș putea să-mi fac atelierul aici, pentru că toți avem nevoie de un mic spațiu care să fie numai al nostru. A mai spus că în Cornwall e mult spațiu și că pleacă să trăiască acolo cu Ted.

Stella zîmbi.

– E grozav pentru ea. Și pentru tine de asemenea. Cel puțin tu n-o să trebuiască să pleci în Sussex, rosti Stella, cu glasul înecat de lacrimi.

– Dumnezeule, nu! De ce? Cine trebuie să plece acolo?

Stella se lăsă să cadă pe un sac de cîrpe, secătuită de puteri.

– Nu, nimeni. Mă rog, Abigail o să plece, imediat ce o s-o pot da afară din casă. Cu sau fără tatăl tău, adăugă în gînd. N-avea rost s-o împovărеze pe biata Ruth cu asemenea veşti. Din păcate, pentru maturi nu existau astfel de sfaturi în revistele pe care le citeau cu toții în timp ce stăteau la coadă prin magazine.

Adrian se îndrepta cu maşina spre aeroport, cu Abigail alături, situația dintre ei fiind lămurită în fine. Pe bancheta din spate, James şi Venetia sporovăiau veseli, gîndindu-se cu plăcere la drumul cu avionul şi la faptul că urmau să-l revadă pe tatăl lor. Abigail nu spunea nimic, ci privea nedumerită pe geam.

„A ieşit o varză", rostise ea în grădina soților

McIver. Adrian presupusese că în clipa aceea se recunoscuse înfrîntă. Oricum, de atunci nu mai scosese nici măcar un cuvînt. Chiar şi părul ciufulit parcă se mai domolise nițel. Adevărul este că nici acum n-arată rău, cugetă el, în timp ce mergea cu viteza maximă legală pe şoseaua spre aeroport. Reuşise să rezolve chestiunea cu numai trei telefoane, cugetă mai departe cu mîndrie, întrebîndu-se cum de nu ştiuse că era capabil de asemenea acțiuni ferme şi prompte. Doar trei telefoane şi îl găsise pe Martin, îl convinsese pe acesta să accepte întoarcerea nevestei şi a copiilor, şi apoi le şi rezervase bilete la prima cursă spre New York. Nu avusese încredere s-o lase pe Abigail să plece cu un taximetru.

În starea de nebunie în care se afla, ar fi fost în stare să-i ceară şoferului să dea ocol pe străzile de lîngă insulă şi apoi să se întoarcă după el. Chiar şi în acel moment, medită el mai departe, Abigail probabil credea că intenționa să fugă cu ea în State. Mă rog, de chestia asta avea să se ocupe Martin, că doar pentru asta existau soții, cugetă el cu optimism. După ce avea s-o instaleze pe Abigail şi pe copii în avion, se va întoarce acasă la Stella (Samantha, chicoti încîntat în sinea lui), ca ea să poată rezolva problemele recente apărute între ei. În fond, asta făceau soțiile, care din întîmplare erau sfătuitoare de meserie.

Casa era calmă şi goală, acum că Adrian şi Abigail plecaseră. Nimic din casă nu mai amintea de trecerea lui Abigail pe acolo, exceptînd unda de

parfum fin şi pisicuța care se încovrigase confortabil pe perna sa din bucătărie.

– Poți să stai aici, dacă vrei, îi zise Stella, mîngîindu-i urechile. Cu mine. Poate chiar cu noi. O să vedem ce o să se aleagă pînă la urmă.

În timp ce-l aştepta pe Adrian să se întoarcă, Stella începu să frunzărească scrisorile venite cu sacul de corespondență de la revistă, căutînd să-şi mute gîndurile de la propriile necazuri la problemele celorlalți.

Nu a fost prea mirată atunci cînd a descoperit o scrisoare în care era confesiunea unui băiat cu privire la scurta aventură pe care o avusese cu „cea mai bună prietenă a prietenei mele". Adrian folosise hîrtia lui obişnuită, de un crem-deschis la culoare, iar lipsa lui totală de subtilitate o făcu să zîmbească. Scrisoarea, ca majoritatea sutelor de misive similare, era plină de remuşcări tardive şi regrete.

– Cred şi eu, murmură Stella, întinzîndu-se după un creion. Asta va fi scrisoarea săptămînii, decise deodată, schițînd pe spate răspunsul.

„În primul rînd, nu cred că e o prietenă aşa de bună, dacă a fost de acord cu aventura..." începu ea.

Sfîrşit